pevnost

edice

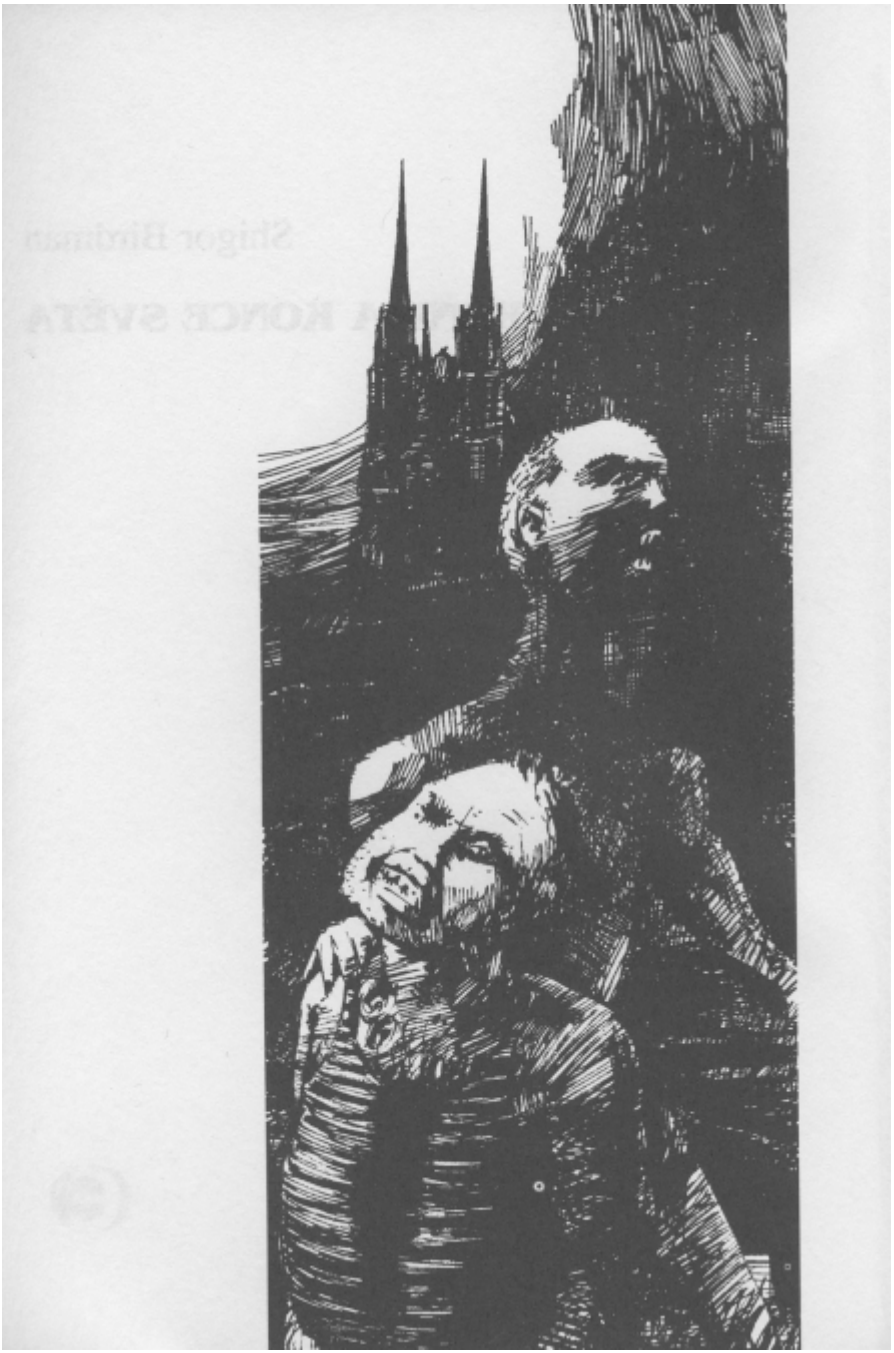
Shigor
Birdman

Kronika konce světa

Shigor Birdman

KRONIKA KONCE SVĚTA

Shigor Birdman

KRONIKA KONCE SVĚTA

Nakladatelství Epocha

Copyright © Shigor Birdman, 2009
Cover © Jiří Husák & Lukáš Tuma, 2009
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, 2009

ISBN 978-80-7425-007-1

Úvod

Naposledy jsem si psal deník, když mi bylo sedmnáct. Připadalo mi to tenkrát jako dobrý nápad. Dělal to kdekdo včetně některých mých spolužáků, a hlavně spolužaček na gymplu, občas si ho dávali navzájem číst, sem tam jim ho někdo ukradl a pak k hanbě a vzteku postiženého nahlas citoval zajímavé pasáže zbytku třídy, která se tím úžasně bavila. Začal jsem spíš jenom tak kvůli odreagování, byl jsem tajně zamilovaný do jedné spolužačky a potřeboval jsem o tom někomu říct, i když to byl jenom zaheslovaný soubor na harddisku staré dvě stě osmdesát šestky. Brzy jsem si ale do deníku zvykl zapisovat vše možné, bavit se tam sám se sebou, snít, plánovat. V devatenácti jsem s tím skončil a nikdy se k tomu nevrátil. Místo toho jsem začal psát různé články a povídky a cpát je do všech možných časopisů. Nakonec se z toho v podstatě stala moje práce.

Teď je mi o skoro deset let více, jsem starší, rozumnější, zažil jsem spoustu věcí. A jsem zoufalejší, než jsem kdy byl. Tenhle deník začínám psát v naději, že mi pomůže zachovat si zdravý rozum. Ačkoli pochybuji, že literární talent budu ještě někdy potřebovat, rozhodl jsem se psát ho čitelně, ne jenom jako nesouvislou sbírku poznámek. Kdo ví, třeba časem někdo najde mou mrtvolu, u ní počítač, a podaří se mu nějakým způsobem z prastaré paměti tenhle text dostat. A dozví se, jak jsem si konec prožil já.

* * *

Konec začal nečekaně, dokonce velmi příjemně. Chystal jsem se na dovolenou. Práce v realitce mě deptala, ačkoli na peníze jsem si stěžovat nemohl. Na psaní článků, kterými jsem občas přispíval do několika časopisů a webových portálů, jsem neměl chuť a přítelkyně mi nadávala, že na ni nemám čas. Tak jsem jí navrhl, ať si zajedeme na dovolenou.

Velké plány na drahou rekreaci někde u moře jsem zavrhl. Splácení auta mi dělalo slušnou díru do rozpočtu. Renáta si sice chvíli stála na svém a obhajovala střídavě Řecko a Španělsko, nakonec ale souhlasila. Domluvil jsem se se svým starým přítelem Honzou, při-

brali jsme jeho manželku Pavlu a všichni čtyři si společně pronajali chatku v Beskydech, na samotě. Týden sami, bez telefonu, klid, pohoda, procházky po horách, večerní popíjení na verandě a případné koukání na televizi, pokud nás nenapadne lepší program. Načasovali jsme si to opravdu skvěle.

* * *

Jeli jsme společně mým autem, skoro novou toyotou s náhonem na všechny čtyři kola. Když nad tím teď tak přemýšlím, vlastně ji ještě pořád nemám splacenou, ale co… Nemyslím si, že by mě ještě někdy někdo žaloval. Za tohle rozhodně ne.

V kufru jsme měli naložené zásoby, spoustu piva pro mě a Honzu, několik lahví vína pro Renátu a gin pro Pavlu, pár společenských her, dokonce i volejbalovou síť a míč. Když jsme se nakonec podle mapy v GPS dokodrcali až k chatě, byl už jsem pořádně utahaný a litoval jsem, že jsem si nakonec nevybral něco dostupnějšího civilizaci. Nejbližší vesnička byla skoro osm kilometrů daleko a na lesních cestách jsem několikrát stál a dlouho zuřil nad chytrým elektronickým přístrojem, který mi tvrdil, že mám zabočit do lesa a jet strom nestrom. Honza se mi smál, jemu orientace v mapě problémy nedělá, ale navigovat odmítl, tvrdil mi, že si to mám užít.

Ale u chatky mě rozmrzelost přešla. Stála na hřebeni, výhled byl nádherný, i když ho trochu kazily skvrny umírajícího lesa. S nadšením jsme odemkli klíči, které jsme dostali od majitelky, otevřeli okna a dveře dokořán, abychom vyvětrali, a začali vybalovat.

První tři dny jsme z moderní technologie použili jenom bojler a čerpadlo, na televizi nikdo z nás ani nepomyslel. Bavili jsme se, sbírali v lese houby a vztekali se, že borůvky ještě nejsou zralé. A já se s Renátou každý večer dlouze miloval na stráni u lesa. Idylka.

Začátek konce

10. srpna roku 0, středa

Idylka skončila, když se Pavla najednou zhroutila, těsně před obědem. Nejdříve to vypadalo, že ji přemohla kombinace ginu a horka, ale třesavka, kterou dostala, nás přesvědčila, že by to mohlo být něco jiného, vážnějšího. Během asi dvou hodin upadla do deliria, celá se třásla, občas mumlala nesmysly. Pozvracela se. Honza i já jsme zkoušeli chytit signál na mobilech, ale nepodařilo se nám to. Nakonec jsme naložili Pavlu zabalenou do deky na zadní sedadlo, nasedli a jeli do vesnice. Vyděšenou Renátu jsme nechali hlídat chatku se slovy *neboj, brzy se vrátíme*. Pořád si vyčítám, že jsem s ní během jejích posledních chvilek nebyl.

* * *

Jel jsem hrozně pomalu, skoro krokem, a snažil se, aby se auto moc nekodrcalo. Těch necelých osm kilometrů jsme jeli skoro dvě hodiny. Až těsně u vesnice jsme najeli na lepší cestu a mohli jet rychleji. Projeli jsme kolem několika domů a dorazili na náves. Nikde nebyla ani noha.

„Vidláci spí?“ zeptal se nervózně Honza.

„Je středa, vole, makají.“

Ale i mně byl ten podivný klid podezřelý. Vylezl jsem z auta. Honza pohladil Pavlu po zpoceném obličeji. Měla zaťaté zuby, ve tváři vtisknutou podivnou grimasu a oči se jí pod zavřenými víčky neklidně pohybovaly.

Napadlo mě podívat se na mobil, ale signál bohužel nebyl ani tady. Vyrazil jsem ke žluté telefonní budce. Nefungovala.

„Sakra, je to hluchý! Zkusím se podívat po telefonu!“ křikl jsem na Honzu. Podíval jsem se na malinkou budovu obecní pošty, porovnal otvírací hodiny na ceduli se svými hodinkami a zamířil jsem o barák vedle. V duchu jsem si sumíroval omluvu a žádost o zapůjčení telefonu.

Zazvonil jsem. Podruhé. Potřetí. Nikdo neotvíral.

„Haló? Je někdo doma? Hej!“

U druhého domu jsem pořídil stejně. Hlavou se mi honily zneklidňující představy. Vrátil jsem se k autu. Honza se o něj opíral, jednou rukou mechanicky hladil Pavlu. Když jsem se přiblížil, podíval se na mě. Obličej měl úplně šedý.

„Johane… Mě začíná být hrozně blbě," procedil skrze zuby.

„Kurva, neblázni, jenom se bojíš o Pavlu…"

„Ne… fakt. Sednu si do auta. Zkus najít pomoc."

Pomohl jsem mu dovnitř. I on měl ve tváři vepsanou bolest a potil se, stejně jako Pavla. Dostal jsem strach. Ať už to bylo cokoliv, možná to bylo nakažlivé. Nebo jsme se otrávili nějakou konzervou. Zamířil jsem k dalšímu baráku. Všiml jsem si, že dveře jsou pootevřené. Zazvonil jsem a zavolal. Když se nikdo neozval, zabušil jsem na dveře. Slyšel jsem, jak na dvorku za barákem kdákají slepice. Zvířata byla to jediné, co bylo v téhle malé mizerné dědině slyšet. Jinak nic. Nikde nehrálo ani rádio.

„Jak v zasraným filmu," zavrčel jsem a vešel do baráku. Měl jsem pocit, že cítím zvratky.

„Haló? Je tady někdo? Potřebuju…"

Stál jsem jako opařený. Na chodbičce ležela stará paní v noční košili, ruce a nohy složené pod sebou v nepřirozené poloze.

„Paní? Paní, jste v pořádku?"

Hloupá otázka. Ale tenkrát jsem byl opravdu v šoku, nevěděl jsem, co dělat. Pomalu jsem k ní přistoupil a strčil do ní prstem. Nepohnula se. Zkusil jsem ji obrátit. Musela být už nějakou dobu mrtvá, byla celá ztuhlá. Obličej měla zkroucený do stejné grimasy, jakou měla na zadním sedadle mého auta umírající Pavla a jaká se pomalu vkrádala do jinak veselého Honzova obličeje. Pod tělem už zasychala loužička zvratků.

„Kurva. Kurva. Kurva."

Nebyl jsem schopný říct nic jiného.

Zhluboka jsem se nadechl a překročil mrtvou ženu. Nakoukl jsem do jednoho pokoje, pak do druhého. Nikde nikdo nebyl.

„Haló? Je tady někdo? Je tady, sakra, někdo?"

Nikoho jsem nenašel. Nakonec jsem z baráku vyběhl, jako by mě někdo honil. Byl jsem bez sebe hrůzou. Vzpomínám si, že se mi v hlavě objevovaly vzpomínky a obrazy z různých katastrofických

filmů a knih, které jsem jako mladý tak rád hltal. Doklusal jsem k autu.

„Honzo? Honzo, je to blbý, oni…“

Neslyšel mě. Ležel na předním sedadle, zatínal ruce do potahu a zpod zavřených víček mu vytékaly slzy, které se mísily s potem a pomalu kapaly na kůži sedadel. Vedle auta bylo nazvraceno.

„Honzo, kurva, tohle mi nedělej!“

Pokusil jsem se s ním zatřást. Slabým hláskem řekl jenom „Zle… je mi zle.“

Pustil jsem ho a zařval na celou vesnici: „TAK JE TADY NĚKDO?! POMOC!“

Výkřik se odrazil od průčelí domů a vrátil se ke mně jako slabá ozvěna. Nikdo mi neodpověděl. Pocit hrůzy a katastrofické myšlenky začala nahrazovat chladná jistota.

Malý obchůdek, jediný ve vesnici, sotva víc než jedna místnost s trochou zboží, byl otevřený. Taky nikdo. Prošel jsem do obytné části. U otevřených dveří k záchodu leželo další tělo, mužské. Opatrně jsem k němu přišel a otočil ho. Ještě žil. I on měl tvář zkroucenou bolestí a byl zalitý potem.

„Pane? Slyšíte mě? Pane? Co se stalo?“

Pohnul se a skrze zaťaté zuby vydal slabý sten. Přiložil jsem k němu ucho. Rozeznal jsem jediné slůvko. „Doktora.“

V baráku jsem našel telefon. Fungoval. Zavolal jsem na záchranku. Obsazeno. Policie. Obsazeno. Z paměti mobilu jsem vytáhl číslo nemocnice. Nikdo mi to nebral. Zkusil jsem namátkou několik telefonů – do práce, kamarádům, do redakce. Mobilní čísla nefungovala vůbec, na pevných linkách to pouze vyzvánělo.

Vyběhl jsem z domu a zkusil vedlejší. Poslední, sliboval jsem si, pak sednu do auta a zkusím Honzu a Pavlu odvézt do města. V domě jsem našel celou rodinku, matku se dvěma malými dětmi, ležící v posteli. Všichni tři byli mrtví.

„Co se to, kurva, stalo?“ zeptal jsem se jen tak. „Co? Proč?“

Odpovědí mi bylo jenom slabé vrzání, vycházející odněkud z domu. Na schodech vedoucích do horního patra jsem našel další mrtvolu, zřejmě otce rodiny. Ten ale nezemřel na onu podivnou nemoc

nebo co to bylo. Oběsil se. Tělo bylo ještě teplé, muselo se to stát sotva před hodinou dvěma.

Vyběhl jsem z domu a utíkal k autu, hrůzou bez sebe.

Když nad tím tak zpětně přemýšlím, zažil jsem si od té doby mnohé nepříjemné věci, smutek, vztek, zoufalství, ale takovou bezbřehou hrůzu jako tenkrát, když Konec začal, to ne.

Přiběhl jsem k autu.

„Honzo, všichni jsou mrtví nebo umírají! Stalo se něco hrozného!“

Neodpovídal, jenom slabě sténal.

Nemohl jsem se rozhodnout. Jet s nimi do města a nechat Renátu samotnou v chatě? Vrátit se pro ni? Co mám dělat, co mám dělat? ptal jsem se v duchu. Nebo spíš nahlas, protože mi najednou někdo odpověděl.

„Zemřít, chlapče,“ pronesl smutně hlas hodně starého člověka někde za mnou. Rozkašlal se.

Strnul jsem šokem, po páteři se mi přelila ledová vlna. Pomalu jsem se otočil.

Za mnou stál malý shrbený stařík, mohlo mu být tak sedmdesát, ztěžka se opíral o hůlku.

„Neboj se, já ti nic…“ Tuberácké zakašlání ho na chvíli přerušilo. „Nic neudělám. Už nikomu nic, za chvíli taky… lehnu.“

„Co se stalo?“

„Bůh ví,“ odpověděl stařík hrobovým hlasem. „Začalo to včera. Pár lidí jelo do města. V televizi říkali něco o tom, že vypukla epidemie té… chřipky. Ale tohle není chřipka, chlapče. Zažil jsem spoustu… epidemií…“ Bolestí zkroutil obličej.

„Ale tohle není žádná… chřipka. Ve vesnici jsem poslední, kdo… ještě může chodit, ale i mně… se dělá hodně špatně. Je to jako mor, ale hrozně… rychlý.“

Zapotácel se.

„Co mám dělat?“ zeptal jsem se znovu bezradně.

Unaveně zakroutil hlavou.

„Už jsem ti to říkal. Asi nás to čeká všechny. Už jsem ležel v posteli vedle staré a… čekal, když jsem slyšel tvůj… křik. Děláš zby-

tečný rámus. Mrtví nepřijdou a umírající… nemůžou. Sbohem, jdu si… lehnout.“

Chtěl jsem na něj křiknout, ať počká. Pak jsem ale místo toho skočil do auta, posadil Honzu, připoutal ho pásem a vyrazil zpátky k chatě. Před očima jsem viděl Renátu ležící na zemi, umírající. Samotnou.

Hnal jsem auto, jak to jenom šlo. Když jsem se na jedné křižovatce otočil a zkontroloval Pavlu, byl jsem si jistý, že už to má za sebou, jako většina lidí v té malé prokleté vesničce.

Dorazil jsem k chatě a vyskočil z auta. Slyšel jsem hrát televizi.

„Renáto! Renčo!“

Našel jsem ji v posteli, která byla ještě cítit naším ranním milováním. Ztěžka dýchala a potila se. Už nevnímala.

* * *

Chvíli jsem jenom tak stál a čekal, až to začne i u mě.

Nevím jak dlouho. Vlastně co se tenkrát přesně dělo si moc nepamatuji, mám z té doby takové malé okno, moje mysl to nevydržela a zkolabovala, jak už se mi to v napjatých situacích stávalo. Asi jsem řval, brečel, vztekal se. Volal Renátu.

Vím, že jsem přenesl blábolícího Honzu a nepříjemně tichou, ale ještě dýchající Pavlu do chaty. Uložil jsem je všechny do postele a pokoušel se pro ně udělat vše, co šlo. Nalil jsem do nich vodu slámkou, donutil jsem je spolknout nějaká antibiotika, která jsem našel v lékárničce, jelikož se třásli zimou, zabalil jsem je do peřin a pustil jim topení.

Televize sice hrála, ale na většině stanic jely jenom nějaké videoklipy a pod nimi titulek: *Omlouváme se za technický problém, vysílání bude obnoveno, jakmile to bude možné.* Ostatní stanice nevysílaly vůbec. Po chvíli beznadějného cvakání ovladačem jsem televizi ve vzteku shodil ze stolku. Nárazem se rozbila.

Pořád jsem čekal, kdy se začnu třást a zatínat zuby bolestí i já.

* * *

Nikdy to nepřišlo.

* * *

Pavla umřela o několik hodin později, když už slunce začalo pomalu mizet za obzorem. Jak jsem její chladnoucí tělo přenášel do vedlejšího pokoje, něco se ve mně zlomilo a já zase začal trochu uvažovat.

Přenesl jsem Honzu a Renátu do auta, připoutal je a vyrazil na cestu do města. Ve vesnici jsem ani nepřibrzdil.

Jel jsem po mizerné okresní cestě hodně přes sto, byl to malý zázrak, že jsem se někde nenaboural, tehdy jsem moc jezdit neuměl. Potkal jsem několik aut odstavených u silnice. Vevnitř byly vidět lidské postavy, možná někteří z nich ještě žili, nevím, ignoroval jsem je. V tu chvíli mi už záleželo jenom na Renátě. Honza už nějakou dobu nežil, aspoň jsem si to myslel. Vypadalo to, že nedýchá.

Ne všichni řidiči dokázali včas zastavit, když na ně přišly první problémy, někteří se možná i přes hrozné bolesti snažili dojet někam, kde by našli pomoc. Musel jsem pomalu objíždět několik bouraček. V jednom případě to byl dokonce autobus. Měl jsem pocit, že na mě z vraku někdo mává, ale přefrčel jsem kolem plnou rychlostí. Mířil jsem k městu.

Projel jsem několik vesnic a městeček. Všude byl stejný nepřirozený klid, na několika místech dokonce ležela těla na ulici. Když jsem konečně dorazil na dálnici, měl jsem rty nervozitou rozkousané do krvava. Každých pět minut jsem se otáčel a kontroloval Renátu. Stále žila. Bojovala, vždycky bojovala, ať šlo o cokoli.

„Ještě chvíli vydrž," prosil jsem ji.

A doufal, že i já ještě chvíli vydržím. Doufal jsem, že najdu pomoc, někoho zdravého, někoho, kdo bude vědět, co se stalo. Kdo nám dokáže pomoct.

Na dálnici jsem z auťáku vytáhl maximum, ačkoli jsem musel každou chvíli kličkovat, abych nenarazil do nabouraných aut. Jak jsem se blížil k Brnu, jejich četnost narůstala. Ulice samotného města byly skoro ucpané. Všude ležela těla. Některá se ještě hýbala, něko-

likrát jsem dokonce vystoupil a zkoušel pomoci, nebo o ni alespoň volat. Všichni ale měli tváře zkroucené křečí a umírali.

Chvíli jsem si byl jistý, že tohle nemůže být pravda, že je to jenom další noční můra, vzpomínka na nějaký horor. Ale nikdy jsem neměl takhle živý a dlouhý sen, nebyl v něm jediný časový skok, podivnost, jediná nelogičnost. Pouze smrt.

Na jednom místě jsem musel objet blok, nákladní avie vrazila do boku tramvaje a oba vraky zatarasily cestu. Viděl jsem krvavé louže, zvratky a těla. Otupěl jsem.

I za normálního stavu byly ulice středu města ucpané, teď to bylo ale hrozné. Všude auta. A těla. Když jsem jednu zácpu, vytvořenou řetězovou bouračkou, objížděl přes chodník, někoho jsem přejel. Auto poskočilo a z okénka ke mně dolehl slabý výkřik. Zařval jsem hrůzou a šlápl na plyn.

Ulice kolem nemocnice byly prakticky úplně zablokované auty a těly. Samozřejmě dalo se to čekat, ale mě v tu chvíli prostě nenapadlo, že i ostatní se pokusí hledat pomoc u doktorů.

Dál jsem jet nemohl. Zastavil jsem, vytáhl Renátu a vzal ji do náruče. Klopýtavě jsem se rozběhl a volal o pomoc. Odpovídala mi ozvěna mého vlastního hlasu a občasné steny. Město bylo nepřirozeně tiché, bylo to ještě horší než v té zatracené vesničce. Tohle místo jsem znal, vždycky bylo živé, všude jezdily auta, v dáli byly slyšet sbíječky používané při nekonečných opravách silnic, lidé na sebe pokřikovali, z domů a kanceláří vyhrávaly televize a rádia. Teď byly slyšet jenom občasné steny. Rudá záře zapadajícího slunce všemu dodávala ještě krvavější, ponuřejší atmosféru, jako z nějakého hororu. Když jsem uslyšel tichý motor auta, zaradoval jsem se, o to větší bylo zklamání, když jsem zjistil, že ho vydává starý favorit na volnoběhu, s umírajícím majitelem zhrouceným za volantem. Několikrát jsem zaslechl slabé volání o pomoc, vždy to ale byl někdo nemocný.

Brána nemocnice byla zavřená, kolem ležely hromady mrtvých topících se ve zvratcích. Někteří se ještě pohybovali a sténali. Pár jich prosilo o pomoc, jeden mě dokonce z posledních sil zkusil chytit za nohu. Zařval jsem a uskočil.

Přes umírající jsem se musel doslova přebrodit. Chvíli mi trvalo, než jsem se dostal až na pohotovost. Dveře do budovy byly vyražené

a ucpané nemocnými, takže mi nezbylo než odložit Renátu na volné místo a odtahat dost lidí, abych se mohl dostat dovnitř.

Dveře s nápisem Pohotovost byly zamčené. Na chodbě leželo několik lidí, většinou mrtvých. S Renátou v náručí jsem několikrát mocně kopnul a dveře povolily. Strach mi dodal sílu.

I tady byla spousta umírajících. Ti, kteří měli ještě dost sil, se donutili otevřít oči a podívat se na mě. Naděje v jejich očích mě ubíjela, zvlášť když se vzápětí změnila ve zklamání.

Mladý lékař seděl opřený o zeď. Vedle něj ležela prázdná láhev od čistého alkoholu a zkrvavený skalpel. Medik si prořízl hrdlo, ve tváři měl neklamné znaky Nemoci. Vedle něj ležela sestřička s dlouhými vlasy. Musela být krásná a vzbuzovat v pacientech zájem, teď měla tvář znetvořenou utrpením a pokrytou zaschlými slzami a mladíkovou krví.

Když to teď píšu, naprosto jasně si uvědomuju, jak k tomu došlo. Lékař, mladý kluk, se ze všech sil snažil pomoct všem těm lidem. Pak mu začala umírat i jeho věrná pomocnice, a to už nevydržel. Zamkl dveře a snažil se utěšit dívku, do které byl možná zamilovaný. Když zpozoroval příznaky i u sebe, na kuráž vypil láhev alkoholu a podřízl si hrdlo, než Nemoc definitivně skolí i jeho.

Tehdy jsem si ale myslel něco jiného. Řval jsem na něj, proklínal jeho zbabělost, se kterou odešel ze světa dřív, než mohl pomoci mé Renátě. Řev jí na chvíli vrátil vědomí, otevřela oči a bolestně zasténala. Něco jsem jí šeptal, chtěl jsem, ať mi odpoví, ale oči měla zahalené mlhou umírání a bolesti. Políbil jsem ji na čelo, přitiskl k sobě a plakal. Chvíli, dlouho asi ne.

Pamatuji si, že jsem potom ještě nějakou dobu bloumal nemocnicí, otevíral zamčené dveře, volal o pomoc, odkopával ostatní a hledal. V jedné kanceláři jsem našel starého šedovlasého doktora, který stále ještě žil a byl při vědomí. Slabým hlasem mě přivolal k sobě.

„Vy jste… v pořádku?“

„Já ano, ale ona ne! A všichni ostatní taky! Co se stalo?!“

„Šetřete si síly… budete je ještě… potřebovat. Nevím. Nikdo… neví. Přišlo to jako blesk z jasného nebe… Chová se to jako nějaký… nervový plyn. Nepodařilo se nám zjistit, co to… způsobuje. Všichni najednou… onemocněli. V rozpětí… několika hodin.“

Odmlčel se a zašmátral po stole. Až teď jsem si všiml, že před ním leží několik injekčních stříkaček a pár lahviček. Nasál něco do stříkačky a vrazil si to do krku.

„To je… adrenalin," odpověděl na můj tázavý pohled. „Na chviličku… pomůže. Mám příznaky už… od poledne. Během půl hodiny… až hodiny… většina postižených upadne… do bezvědomí… S adrenalinem a… povzbuzujícími… látkami se mi podařilo vydržet… Ale jenom mně… kolegovi Peterkovi to… dlouho nepomohlo…"

Když jsem vtrhnul do kanceláře plný naděje, měl jsem zúžené vnímání, neviděl jsem kolem sebe, všechno se soustřeďovalo na doktora. Až teď jsem si všiml, že není sám. Na zemi leželo další tělo. Druhý doktor ještě dýchal, ale byl už v bezvědomí.

„Snažili jsme se… pomoct. Nešlo to. Málo času. Umírám i já."

„Co mám dělat, doktore?" zaprosil jsem.

„Jděte domů… doufejte… snad jste se zatím nenakazil… Kde jste byl… když to… začalo?"

„Na chatě, na horách, ale v poledne se Pavla, zhroutila a tak jsem se snažil najít pomoc, a teď jsem poslední zdravý a nevím, co mám dělat!"

„Plyn, možná je to opravdu… plyn. Že to napadlo… všechny tak… rychle. Jenom ne vás… Proč?"

Nejdřív jsem si myslel, že mi závidí, že se ptá, proč já jsem zdravý a on umírá. Pak jsem ale pochopil, že to myslí upřímně, že i když umírá, snaží se zjistit, co se děje a jestli by nemohl pomoct.

„Nevím, doktore… Já nevím!"

„Běžte domů, mladíku… Pořád máte… naději. Třeba se i vaše… slečna vzpamatuje… Snad všichni… neumřou, snad se někteří… uzdraví. Jděte. Jděte pryč," vydechl ztěžka.

Krůpěje potu mu stékaly po obličeji. Jeho injekce mu už nepomáhaly.

„Sbohem, doktore," řekl jsem ztěžka a vyšel z kanceláře.

„Hodně štěstí," zašeptal.

* * *

Nějak jsem se dostal z nemocnice a vrátil se k autu. K mému překvapení Honza ještě pořád žil, i když skoro vůbec nedýchal. Jel jsem domů, neměl jsem to daleko. Přes slzy jsem na cestu skoro neviděl.

Před naším domem ležela mrtvola staré Volavkové, naší domovnice. Neměl jsem ji rád, a tak mi jí ani nepřišlo líto. Vynesl jsem Renátu do druhého patra (výtah z nějakého důvodu nejezdil, ačkoli elektřina ještě fungovala), odemkl dveře bytu a položil ji na postel. Vrátil jsem se dolů pro Honzu.

Když jsem vcházel dovnitř do bytu, dveře odvedle cvakly.

„Pane Tirman?“ zeptal se váhavě dětský hlásek.

„Marcelko!“ řekl jsem překvapeně.

Marcela byla osmiletá dcerka mé sousedky, roztomilá malá holčička, hlavní Renátin argument, proč bychom se měli konečně vzít a pořídit si vlastní děcko. Měl jsem ji rád, občas jsem si s ní hrál a pomáhal jí s úkoly.

„Maminka je nemocná,“ řekla smutně. „Blinkala. Je moc nemocná. Všichni jsou nemocní.“

„Já vím, Marcelko. Počkej chviličku.“

Položil jsem Honzu na gauč a vyběhl na chodbu. Marcelka pořád čekala v pootevřených dveřích.

„Ty jsi v pořádku, Marcelko? Tobě nic není?“

„Ne ne, i jazyk mám hezky červený, podívejte.“ Vyplázla ho na mě. „Ale maminka jenom leží. Asi ji to bolí.“ Utřela si pěstičkou ubrečené oči.

„Pusť mě dovnitř, Marcelko, zkusím se na ni podívat.“

„Pomůžete jí, pane Tirman? Prosím, pomozte mamince.“

„Zkusím to,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

V bytě Táni Štěrbové bylo jako vždy úzkostlivě uklizeno, jenom vedle postele, kde ležela majitelka bytu, bylo rozloženo několik dětských knížek. Na nočním stolku stála vedle popelníku a krabičky cigaret sklenička s vodou.

Táňa byla v bezvědomí, skoro nedýchala, puls měla skoro nenahmatatelný. Zaťal jsem zuby.

„Maminka je opravdu moc nemocná, Marcelko, ale snad se uzdraví,“ zalhal jsem.

„Neumře? Pan Potocký odnaproti umřel. Maminka to říkala, než ráno onemocněla.“

„Neumře. Kde máš tatínka?“

„Nevím, domů z noční nepřišel, asi taky umřel,“ vzlykla. Po tváři se jí rozlila další slza.

„Neboj, on přijde,“ zalhal jsem znovu. „Půjdu k sobě domů a uvařím nějaký čaj, donesu i tobě a mamince, dobře?“

„Jo. Paní Renáta je taky nemocná?“

„Taky.“

Ve tváři se mi musela objevit bolest, protože dítě začalo na oplátku uklidňovat mě.

„Nebojte, neumře.“

„Já vím. Počkej tady. Nikam nechoď.“

„Budu hodná.“

* * *

Vydržel jsem s pláčem až do bytu. Byl jsem rád, že alespoň Marcelka neonemocněla. Že nejsem sám, kdo je imunní.

Musím být imunní, jinak už bych byl taky nemocný, říkal jsem si, zatímco jsem vařil čaj. Začalo to skoro u všech stejně, najednou onemocněli. Nebo byli otráveni nervovým plynem, jak říkal doktor. Že by muslimští teroristi splnili své hrozby? Snažil jsem se nad tím přemýšlet, zaměstnat ruce a mysl. Chtělo se mi totiž lehnout k Renátě do postele, brečet a umřít.

Přinesl jsem dvě skleničky silného černého čaje Marcelce a Táně.

„Počkej, než to vychladne. Dám napít Renátě a Honzovi, pak ti přijdu pomoct s maminkou.“

„Dobře.“

Malá holčička konec světa zvládala lépe než já, sice plakala, ale… Nejspíš si neuvědomovala, jaké to má důsledky.

Po lžičkách jsem nalil do Renáty i Honzy čaj. Zkusil jsem v televizi chytit nějakou funkční stanici, ale už nevysílal ani jeden program, byly vidět pouze obrazy s nápisem technická porucha. Podařilo se mi naladit několik rádiových stanic, ale všechny vysílaly jenom

hudbu. Vrátil jsem se do vedlejšího bytu. Po první lžičce čaje jsem poznal, že Táňa právě zemřela. Rádio z mého bytu slabě hrálo *Just a perfect day…*

Nevěděl jsem, jak to Marcelce říct.

„Stalo se něco? Pane Tirman?“

Zaťal jsem zuby.

„Marcelko. Maminka potřebuje klid. Co kdybychom šli ke mně? Můžeme ji každou chvíli chodit zkontrolovat, jestli něco nepotřebuje,“ řekl jsem nakonec zbaběle.

Holčička nebyla úplně hloupá a chvíli se na mě podezřívavě dívala. Pak ale přikývla a popadla do náručí knížky a plyšového dinosaura.

„Tak jo.“

* * *

Venku se setmělo. Elektřina naštěstí pořád fungovala. Uvařil jsem další čaj, do Renáty jsem nalil lahev vody, z toho neustálého pocení musela být úplně dehydrovaná. Když jsem chtěl dát vodu i Honzovi, zarazil mě zápach. Povolily mu svěrače. Nechal jsem ho zatím tak, nalil jsem do něj vodu, kterou nakonec pomalu spolykal, a pak jsem šel hrát vedle divadlo, že dávám pít mrtvé Táně. Marcelka se mnou naštěstí nešla, místo toho si hrála karty na mém PDA, na tom samém, na kterém teď pomalu píšu tenhle deník. Dal jsem jí nějaké sušenky, sám jsem jich taky pár snědl. Uvědomil jsem si, že jsem od rána neměl nic k jídlu, ale nějak jsem hlad ani neměl. Když jsem si vzpomněl na jídlo, zvedl se mi žaludek. Ty pozvracené mrtvoly…

Vzal jsem Táně cigarety – už je nepotřebovala. Nikdy jsem nekouřil, jenom jsem to jako kluk párkrát zkoušel, ale často jsem slyšel, že to uklidňuje. Zapálil jsem si na balkoně, snažil se z dráždivého dýmu nekašlat, a sledoval ztichlé město. Vyšel měsíc, byl v úplňku.

„Mně se chce spinkat,“ oznámila mi Marcelka.

Nechtěl jsem, aby spala v jednom bytě s mrtvolou, a tak jsem ji přesvědčil, že může spát u mě. Ustlal jsem jí v obýváku na druhém gauči. Než usnula, šel jsem ještě jednou naoko zkontrolovat Táňu a

pak vyprávěl malé pohádku o jeskynním muži a perníkové chaloupce. Holčičce se zpotvořenina líbila a chtěla další. Poslal jsem ji spát. Honza umřel někdy v době, kdy si jeskynní muž přivedl na pomoc mamuta, který perníkovou chaloupku sežral na několik polknutí. Smrděl. Přenesl jsem jeho tělo na balkon a dál kouřil. Dal jsem si panáka, ale ani jedna droga mě neuklidnila. Nebýt malé holčičky spící na mém gauči, rozbrečel bych se, ale bál jsem se, že ji vzbudím.

Ticho noci několikrát narušilo zahoukání alarmu a v jednom případě dokonce výstřel. Předpokládal jsem, že to byla sebevražda. Záviděl jsem mu či jí. Já žádnou čistou možnost, jak to skončit nemám, snad jenom prášky. Tehdy jsem poprvé pomyslel na sebevraždu.

Stál jsem na balkoně a uvažoval, nebo to spíše zkoušel. Pokusil jsem se vypnout všechny emoce, které ve mně vztekle vířily, a snažil se, abych jenom chladně a logicky přemýšlel.

Moc mi to nešlo. Bylo mi jasné, že i Renáta umře. Nebýt Marcelky, asi bych si pak zkusil vzít všechny prášky, které bych v bytě našel, zapil je alkoholem a lehl si vedle ní s nadějí, že se setkáme aspoň na onom světě. Pokud nějaký existuje.

Ale byla tady Marcelka. A to znamenalo, že nás muselo přežít víc. Musím najít ostatní, musíme spolu nějak vydržet, než přijde pomoc. Pokud přijde. Pokud se to nestalo na celém světě. Kdybych měl doma aspoň internet, mohl jsem se podívat, co se děje ve světě. Jenomže jsem vždycky spoléhal na připojení přes mobil.

Dopil jsem láhev fernetu. Zvedl se mi žaludek a chtělo se mi zvracet. Projela mnou hrůza, že už jsem se dočkal i já, ale bylo to jenom příliš alkoholu na prázdný žaludek. Vešel jsem do ložnice a zjistil, že Renáta umřela. Přitiskl jsem se k mrtvému tělu a plakal. Usnul jsem. Vyčerpáním, zoufalstvím.

Smrt

11. srpna roku 0, čtvrtek

Vzbudila mě Marcelka, venku už svítilo slunce. Ve snech mě honily noční můry, ale nic jsem si z nich naštěstí nepamatoval.

„Pane Tirman? Mně je taky špatně."

Vyletěl jsem z postele. Pusu měla potřísněnou zvratky a oči se jí pomalu zahalovaly mlhou bolesti. Nevěděl jsem, co říct. Otřel jsem jí obličej, položil ji na gauč a šel do koupelny. Vytáhl jsem krabičku prášků na spaní.

„Na, vezmi si prášek," podal jsem jí hrst tabletek. Pouze pro dospělé, maximálně dvě tablety před spaním, tvrdila etiketa. Marcelka je poslušně spolykala a zapila studeným čajem. Chvíli jsem jí vyprávěl pohádky, než usnula. Pak jsem se zadíval na zbytek tablet a přemýšlel, jestli je mám do sebe nacpat.

Nemoc v kombinaci s předávkováním zabila Marcelku během hodiny. Alespoň netrpěla. Seděl jsem s její hlavou v klíně, hladil ji, brečel a sbíral odvahu na spolykání zbytku prášků. Vzpomněl jsem si na mladého doktora na pohotovosti a zvedl se mi žaludek. Sotva jsem doběhl na záchod. Dostal jsem ze sebe jenom trochu tekutiny a sušenek.

Nevím, jak dlouho jsem bezmocně bloumal po bytě, naříkal a mlátil pěstmi do zdí. Pak jsem se sebral, dal si panáka z další láhve a vyšel ven z bytu. Nezamykal jsem za sebou. Nebylo proč.

Na ulici leželo několik mrtvol. Došel jsem k parku a opřel se hlavou o strom, kde jsem se s Renátou poprvé miloval, před mnoha a mnoha lety, v noci, v obavách, že nás tam někdo načapá. Od té doby jsme pod tím starým dubem často sedávali, smáli se a vzpomínali na to naše poprvé. Její úplně poprvé, moje poprvé, kdy jsem opravdu chtěl a miloval.

Zařval jsem. Proklínal jsem. Nadával.

Pak jsem se vrátil, ze sklepa vytáhl lopatu a pomalu se odšoural zpátky do parku. Vykopal jsem u dubu tři větší a jeden malý hrob. Byly docela mělké, ale na tom nezáleželo. Nechtěl jsem, aby jejich těla pomalu hnila a živily se na nich krysy. Ty zjevně epidemii přeži-

ly, viděl jsem jednu drzou ohryzávat mrtvolu na ulici. Ani jsem neměl sílu po ní něco hodit.

Přežili i ptáci a psi. Jenom lidi zřejmě vyhynuli. Až na mne.

Pomalu jsem odnesl těla do parku, Honzu, Táňu i Renátu, jako poslední Marcelku. Její tělíčko bylo hrozně lehoučké.

Poslední jsem pohřbil Renátu. Políbil jsem ji na studené rty a přitiskl k sobě. Na poslední chvíli jsem se zarazil a odběhl domů. Vrátil jsem se s krabicí. S velkou papírovou krabicí, se kterou mě neustále provokovala a doufala, že ji jednou využije. Oblékl jsem ji do svatebních šatů, na které se tak těšila. Zmáčel jsem bílé krajky spoustou slz.

Sundal jsem jí z krku stříbrný řetízek, který nosila už od základní školy, místo toho jsem jí dal na krk svůj vlastní přívěsek, který jsem si koupil, když jsem nastoupil na vojnu, abych měl u sebe aspoň nějakou ozdobu. Naposledy jsem ji políbil a uložil do hrobu. Zaházel jsem ji hlínou, každou lopatu, každé plesknutí hlíny jsem cítil jako ránu přímo do srdce. Původně jsem jí chtěl udělat i nějaký kříž, ale nakonec jsem na to neměl sílu. Lehnul jsem si na zaházený hrob a brečel. Dalo by se říct, že jsem v tu chvíli zemřel.

Probrala mě zima. Vstal jsem, tiše se rozloučil a vrátil se do bytu. Nevěděl jsem, co mám dělat. Něco mi říkalo, že bych si přece jenom měl vzít prášky a jít si lehnout na její hrob, tentokrát natrvalo.

Hádali jsme se spolu, občas dost vážně, několikrát jsme se rozešli a zase se dali do hromady, ale měl jsem ji rád. Miloval jsem ji. Teď víc než kdy jindy. Chtěl jsem se zabít. Místo toho jsem do rána hypnotizoval lahvičku s léky, dokud jsem neodpadl.

Poslední den doma

12. srpna roku 0, pátek

Když jsem se vzbudil, bylo mi příšerně zle. Chvíli jsem přemýšlel, jestli už jsem taky onemocněl a jestli brzo umřu. Najednou mě překvapilo, že vlastně se životem ještě skoncovat nechci. Že už jsem vlastně umřel včera, alespoň citově, ale že tělesná schránka odmítá duši následovat.

Probudil se ve mně hlad. Vždyť jsem vlastně dva dny skoro nic nejedl, jenom chlastal. Vybral jsem pár zbytků z ledničky (před odjezdem na dovolenou jsem ji skoro vyprázdnil), nacpal je do sebe a zalil kafem. Začal jsem přemýšlet. Elektřina ještě fungovala, voda pořád tekla, ale předpokládal jsem, že to dlouho nevydrží. Osprchoval jsem se, navlékl na sebe čisté šaty a pak jsem naplnil vodou vanu, několik prázdných PET lahví a všechny hrnce, které jsem doma měl.

„Co teď?“ zeptal jsem se sám sebe. Chtěl jsem slyšet alespoň nějaký hlas.

„Informace,“ odpověděl jsem si a vyrazil. Ve dveřích jsem se zarazil a vrátil se pro klíče. Zaklepal jsem na všechny dveře na patře, ale nikdo se mi neozval. Slyšel jsem jenom vytí psa v bytě, jehož majitele jsem si nijak nepamatoval. Bylo zamčeno. Po několika kopancích mě hrozně bolela noha, a dveře dál držely. Pes vyl a štěkal. Ze sklepa jsem vytáhl z tábornických potřeb (zůstaly mi z doby, kdy jsem ještě chodíval na vejšce s partou na čundry) malou sekerku, a dveře nakonec povolily. Pes s nadšením vyletěl ven a skákal na mě. Byla to taková malá bytová potvora, ani nevím, jak se tahle rasa jmenuje. Dal jsem mu sušenku, kterých jsem si vzal balíček s sebou, a vešel do bytu. Podle jmenovky tady bydlel nějaký Novák. Novák doma nebyl, ale našel jsem pár psích konzerv, které jsem otevřel a vyklepl je psovi do misky, čímž jsem si získal jeho přátelství. Snad. Pustil se do žrádla a vesele mě ignoroval. Vyšel jsem z domu a nasedl do auta.

Chvíli jsem se proplétal městem. Na ulicích už ležely jenom mrtvoly. Zaparkoval jsem před svým pracovištěm, odemkl si a vešel dovnitř. Nikdo tam nebyl. Zapnul jsem počítač a s potěšením zjistil, že funguje, a to i přípojka na internet.

Většina stránek, na které jsem se pokoušel dostat, nešla otevřít. Našel jsem si několik zpravodajství, většinou byly poslední zprávy dva dny staré. Mluvily většinou o náhlé epidemii chřipky. Některé byly hodně panikářské, a tedy přesné. Nikde jsem ale nenašel stopy po někom, kdo by ještě žil. Zkusil jsem zahraniční weby.

Vypuklo to všude. Asi. Před dvěma dny už byla většina lidstva (aspoň ta, o které se zmiňovalo několik stále fungujících webových stránek) nakažená, vypuklo to všude. Mluvilo se o teroristickém útoku, o chemických a biologických zbraních, o trestu božím, o útoku mimozemšťanů. V některých státech byly vyhlášeny stavy nouze, zřízena evakuační střediska, ale zřejmě to k ničemu nebylo.

Z fungujícího automatu na colu jsem si vytáhl plechovku spritu a vypil ji. Vzal jsem si další a sedl si znovu k počítači. Moje hledání ale nemělo dlouhého trvání. Přestal jít proud.

Chvíli jsem seděl a přemýšlel, co dál. Vypuklo to všude. Pomoci se asi nedočkám. Musím přežít sám, najít ostatní, kteří Nemoci nepodlehli.

Začneme znovu. Nebo ne?

Dopil jsem druhý sprite.

Ve městě zůstat nemůžu, říkal jsem si. Ze všech těch mrtvých bude za chvíli hromada rozkládajícího se biologického odpadu. Nemoci. Takže kam? Někam na vesnici?

Napadlo mě vrátit se na chatu, kde to všechno začalo, ale okamžitě jsem tu myšlenku zavrhnul. Navíc tam byla mrtvola Pavly, té hezké Pavly, na kterou jsem občas myslel tak, že by mě Renáta zabila, kdyby věděla… Renáta.

Zapálil jsem si poslední cigaretu, která mi zbyla po Táně. Ignoroval jsem nápisy zákazu kouření a nevšímavě klepal popel na koberec. Jen ať si někdo přijde a zkusí mě seřvat, uvítám ho s otevřenou náručí.

Rozhodl jsem se ještě pár dní ve městě zůstat a zkusit najít někoho živého. Pak se uvidí.

Prošel jsem budovu. V kanceláři konkurenční firmy jsem našel jenom mrtvou sekretářku. Radši jsem šel z budovy pryč.

V trafice jsem objevil noviny z desátého. Na předních stránkách byly velké články o vážné epidemii chřipky, která včera večer pro-

pukla v Praze. Článek byl zjevně psaný na poslední chvíli a nic moc užitečného v něm nebylo. Jenom rady obyvatelstvu, aby se krmilo vitaminy a zbytečně nechodilo na veřejnost. Varování před zvýšenou sluneční aktivitou, osobám se slabším srdcem se doporučovalo zůstat v klidu. Proletěl jsem ještě pár dalších deníků, ale nikde nebylo nic užitečného. Drby z politiky a ze společnosti, nic zajímavého. Nástup Nemoci zastihl novináře nepřipravené.

Po chvíli váhání jsem se vydal do bytu své matky. Neměli jsme se rádi, už dlouho, ale řekl jsem si, že jí to dlužím. Doma jsem ji nenašel. Byla těžký hypochondr, dalo se čekat, že při první nevolnosti vyrazila do nemocnice jako tolik jiných lidí. Asi bude ležet někde tam, v těch hromadách…

Zvedl se mi žaludek.

Podíval jsem se do bytů několika svých přátel. Když jsem našel mrtvou Janu, svlečenou do naha, zkroucenou na pozvracené posteli, vzdal jsem to. Neměl jsem na to nervy. Pokud ostatní přežili, snad se někde setkáme.

Dopustil jsem se vloupání. Malou sekerkou, kterou jsem si vzal do auta, jsem vytřískal výlohu zamčeného obchodu. Možná byl někde nějaký otevřený, ale nechtělo se mi ho hledat.

„Už je to tady," řekl jsem si, když jsem prolézal mezi střepy dovnitř. „Konec civilizace, konec s omezeními, konec se zákony."

Pobral jsem hromadu sendvičů zatavených ve fólii, nějaké konzervy, trvanlivé salámy a balenou vodu. Naskládal jsem si plný kufr. Přihodil jsem několik lahví drahé whisky a krabici doutníků. Když už jsem začal kouřit, ať kouřím aspoň kvalitu. Nápisy Kouření zabíjí mě málem rozesmály.

Hladem ještě dlouho trpět nebudu. I kdyby nás přežila setina, máme zásoby na hodně dlouho.

Nemáme, uvědomil jsem si. Většina jídla se časem začne kazit. I konzervy mají trvanlivost jen rok dva, pak je riziko, že se zkazí. Otrava botulotoxinem je hnusná, kdysi jsem o tom psal článek.

Zvířata přežila, aspoň to tak vypadalo, Nemoc je nepostihla, jenom lidi. Pole jsou osetá. Nějak si poradím. Poradíme.

Pomalu jsem jel městem a ukusoval bagetu. Z hromad mrtvol se mi pořád dělalo trochu nevolno, okolí začal zaplňovat pach zvratků, výkalů a smrti. Ale už jsem si asi zvykl. Nic jiného mi nezbylo.

Doma jsem spořádal několik dalších sendvičů a baget. Sousedův pes přilezl za mnou, asi se mu stýskalo. Dal jsem mu sendvič s tuňákem a chvíli se s ním bavil.

Pak jsem se hrozně opil.

Stěhování

13. srpna roku 0, sobota

Druhý den jsem nevylézal dlouho z postele. Bylo mi zase špatně, zase z pití. S takovou brzy dohoním náskok ostatních, uchlastám se k smrti. Vytáhl jsem si z knihovny knížku a četl si. Den trifidů, což mi připadalo jako vhodná literatura pro mou situaci. Jako malý kluk jsem ji měl hrozně rád, připadalo mi skvělé, jak hlavní hrdina prochází opuštěné obchody a bere si, co se mu zlíbí. Možná jsem si i tenkrát přál být na jeho místě.

Teď už mi to tak skvělé nepřipadalo.

Nemohl jsem se do knihy pořád začíst. Stále jsem musel porovnávat její děj a to, co se událo kolem mě. Nakonec jsem vstal. Když jsem se zahlédl v zrcadle, lekl jsem se. Vypadal jsem příšerně, krví podlité oči, obličej napuchlý, porostlý strništěm… v očích jsem měl trochu šílený výraz, alespoň mi to tak připadalo. V koupelně jsem se omyl studenou vodou (stále ještě tekla, ale brzy zatuchne a nebude k pití) a oholil se holicím strojkem na baterky. Pohled na hromadu Renátiny kosmetiky ve mně vyvolal vír emocí, ale potlačil jsem ho.

„Budu odtud muset vypadnout," prohlásil jsem. Pes souhlasně štěkl. Hodil jsem mu sušenku a přejel byt pohledem. Příliš mnoho věcí po Renátě, příliš mnoho vzpomínek. Její vůně zachycená v prostěradle postele. Ne. Pokud bych tady zůstal déle, zbláznil bych se.

Namíchal jsem si ze studené vody instantní kafe a s ušklíbnutím jsem ho do sebe nalil. Trochu to pomohlo. Otevřenými okny dovnitř vnikal pach z ulice. Pach smrti a počínající hniloby.

„Co ty na to, pse? Tvůj páníček se na tebe asi vykašlal, tak co, dáme to dohromady?" Za souhlasné štěknutí dostal další sušenku. Jelikož jsem neměl tušení, jak se jmenuje, překřtil jsem ho na Punťu – nějak se mi nechtělo vymýšlet jiné jméno.

Rozhodl jsem se, že ve městě ještě pár dní vydržím a budu hledat někoho, kdo epidemii přežil. Na ulicích kolem už leželi jenom mrtví.

Oblékl jsem se. Vzal jsem si staré rozšlápnuté pohory, v nichž už jsem pár let nechodil, ale připadaly mi do nového světa vhodnější než tenisky, které jsem nosil obvykle. Rifle, košili. Chvíli jsem cho-

dil po bytě a cpal do kabely věci, které by se mi mohly hodit. Notebook, PDA, pár oblíbených knížek, hrst cédéček. Oblečení. Nějaké nářadí.

Nad zarámovanou fotkou Renáty jsem váhal. Kousal jsem se do rtů. Chtěl jsem si ji vzít s sebou, ale uvědomoval jsem si, že ji budu při každé příležitosti vytahovat, koukat na ni a vzpomínat. A že mě to jednou zabije, pokud se dřív nenakazím Nemocí. Nakonec jsem si ji stejně vzal, i když to nebylo logické, jak by řekl pan Spock.

Napadlo mě, že by třeba někdo z mých přátel mohl přežít a hledat mě, tak jako jsem se já pokusil navštívit několik bytů svých známých. Napsal jsem tedy na velký kus papíru několik slov. Přežil jsem, jsem v pořádku, všichni ostatní jsou mrtví, odcházím tam a tam. Jako adresu jsem uvedl jméno jednoho malého hotýlku na kraji města, který mě napadl jako vhodné místo, kde bych mohl pár dní zůstat.

Ze sklepa jsem vytahal tábornické potřeby. Moc toho nebylo, ale kdykoli můžu přepadnout obchod s outdoorovými věcmi a nabrat si, co bude potřeba. Tyhle věci se, na rozdíl od jídla, nezkazí. Pro Punťu jsem si z bytu jeho majitele vzal pár psích konzerv a nějaké granule.

Naposledy jsem se podíval do bytu a řekl tiše sbohem. Loučil jsem se se svým bytem, s duchem Renáty, kterého jsem tam pořád cítil, se vzpomínkami, se svým dřívějším životem. Spláchl jsem hořkou pachuť douškem whisky a šel pryč.

* * *

Sedl jsem do auta a vyrazil na kraj města v naději, že tam bude méně mrtvol a zápachu. Malý hotýlek, kolem něhož jsem občas projížděl a který jsem napsal do dopisu jako svou další adresu, vypadal použitelně, a tak jsem před ním zaparkoval.

I tady leželo na ulici několik mrtvol. Začínaly se rozkládat. V hotelu samotném seděl v rohu recepce zkroucený recepční. Mrtvý, ale ne příliš dlouho, aspoň jsem měl ten pocit. Musel zemřít včera, možná dnes. V místnosti pro uklízečku jsem našel gumové rukavice a vytáhl jeho tělo ven. Strčil jsem ho vedle domu, tak, abych na něj

neviděl, a po krátkém zaváhání začal odtahovat těch několik těl, která byla poblíž.

Když jsem chytil za nohy mladou ženu, pohnula se a zasténala. Vyjekl jsem a uskočil.

Chvíli jsem zrychleně oddechoval a snažil se uklidnit. Vylekala mě pořádně. Sklonil jsem se k ní. Sice ještě žila, ale zjevně umírala. Nevěděl jsem, co s ní mám dělat. Nechtěl jsem, aby tady ležela a trápila se, ani čekat až umře.

Okřikl jsem Punťu, který jí začal olizovat obličej.

Zemře, říkal jsem si. Měl bys jí to… ulehčit.

„Tak jako Marcelce?“ zeptal jsem se hořce.

Hnusil jsem se za to sám sobě, ačkoli jsem si logicky říkal, že jsem jí jenom pomohl, že alespoň neumírala v bolestech jako všichni ostatní. Ale něco mi našeptávalo, že se třeba mohla uzdravit. Tak jako tahle.

Nakonec jsem udělal to, co je z morálního hlediska správné. Asi. Odnesl jsem umírající dívku do recepce a položil ji na gauč. Dal jsem jí napít. Ačkoli byla v bezvědomí, všechno spolykala.

„Nemůžu přece zkoušet zachránit všechny umírající,“ nadával jsem si. „Budou to jenom další mrtvoly, na které pak budu muset vzpomínat.“

Ale vzpomínka na sousedčinu holčičku rozhodla. Zkusím to.

* * *

Vybral jsem si pro sebe apartmá v prvním patře a přetahal jsem si tam pár věcí. Do zásuvky autozapalovače jsem připojil PDA a nechal ho nabíjet.

Zkontroloval jsem nemocnou. Žádné změny. Během několika hodin asi umře. Prohledal jsem jí kapsy u riflí a našel jsem peněženku s občankou. Jitka.

„Zkus přežít, Jitko,“ požádal jsem ji, když jsem jí dával znovu napít. „Byl bych rád, kdybych nezůstal sám.“

Znělo to hrozně hloupě. Zřejmě to tak připadlo i Punťovi, který na mě zaštěkal. Dostal psí sušenku – nasypal jsem si jich pár do kapes.

* * *

Prohledal jsem bezprostřední okolí. V jednom otevřeném bytě byla obrovská voliéra plná andulek a dalších, větších papoušků. Otevřel jsem dvířka a okna bytu. Nechtělo se jim ven, ale časem je hlad donutí. Zimu asi nepřežijí, ale je to pořád lepší, než kdyby měli chcípnout hlady zavření v kleci. Dveře jiného bytu jsem otevřel sekerou, když jsem za nimi slyšel hladové mňoukání. Mourovatá kočka vyletěla z bytu jako blesk. Její panička ležela mrtvá v posteli.

Našel jsem ještě dva živé, tak dvanáctiletého kluka a jednoho dospělého, asi třicetiletého muže. Oba jsem je odtáhl do hotelu a nalil do nich trochu vody. Na lihovém vařiči jsem uvařil řídkou polévku ze sáčku. Dostat to do nemocných byla pěkná fuška. Kluk byl v deliriu a pořád někoho volal; začínalo mi to lézt na mozek.

Sekerou jsem rozbil okno starého forda stojícího na parkovišti. Dokonce neměl ani alarm. Otevřel jsem kufr a po chvíli manipulování s nářadím uvolnil autobaterku. Tu jsem přenesl do hotelu (byla pěkně těžká, ale po manipulaci s bezvládnými těly mi to ani tak nepřišlo) a připojil k ní přes nabíjecí kabel do zapalovače notebook. Chvíli jsem koukal na seznam em pé trojek a pak si vybral nějakou klidnou klasiku. Na techno jsem náladu neměl, na zamilované ploužáky už teprve ne.

Venku jsem potkal několik psů, většinou na mě jenom vrčeli a nakonec utekli. Musel jsem několikrát volat Punťu, který je zkoušel naprosto sebevražedně pronásledovat. Napadlo mě, že se psy by mohl být časem velký problém.

„V základě jste pořád vlci," vysvětlovat jsem Punťovi, zatímco jsem si vařil večeři z konzervy. Zatracený lihový vařič, budu si muset sehnat přenosný na propan butan, pomyslel jsem si, když jsem strkal pod hrnec další lihovou tabletku a málem si popálil prsty.

„Sice jsme vás domestikovali, posloucháte nás, ale teď je venku mnohem víc vás psů než nás lidí. Už tak někteří začínají okusovat mrtvoly…"

To byla pravda, při průzkumu okolí jsem našel několik těl, na kterých byly jasné stopy zubů.

„A časem si možná troufnete i na něco živého, třeba na mě," říkal jsem Punťovi káravě, ten ale jenom vrtěl ocasem a z přednášky si nic nedělal. Gaučový pes – co jsem od něj měl taky čekat.

„Takže bych se možná měl radši podívat po nějaké bouchačce," řekl jsem si.

Hromady mrtvých mě stále děsily. Tím spíš, že se ti déle mrtví čím dál víc podobali zombiům z amerických hororů. Když jsem našel Jitku a zjistil, že je živá, bleskla mi hlavou vzpomínka na vyceněné zuby a věčný hlad živých mrtvých z bezpočtu béčkových filmů.

„Jo, asi bych měl. Jen tak… pro jistotu."

A měl bych doufat, že si jednou v opilosti neprostřelím hlavu. I když…

Zahnal jsem další myšlenku na sebevraždu a zapálil si doutník, který jsem včera ukradl v obchodě. Málem jsem se sytým dýmem zadusil a chtěl jsem žváro odhodit, než jsem si vzpomněl, že se doutníky nešlukují, že jsou jenom na chuť.

Chodil jsem po recepci, mluvil nahlas, rozkládal rukama, dýmal, jedl, upíjel whisky, poslouchal uklidňující hudbu. Každé dvě hodiny jsem kontroloval nemocné a lil do nich vodu, ve které jsem rozpustil vitaminové tablety, nalezené mezi svými tábornickými věcmi.

Přemýšlel jsem, že vyrazím ven a půjdu dál hledat, ale už jsem toho měl za dnešek dost. Jakkoli jsem si namlouval, že už si zvykám – dotýkání se mrtvol, zjišťování, jestli ještě žijí, občasné záchvaty hrůzy – nic z toho mi nedělalo nejlíp.

Tak jsem nakonec popadl PDA a začal do něj škrábat tenhle deníček. Vydrželo mi to až do večera. Několikrát jsem se při tom rozbrečel, zvlášť když jsem psal o kopání hrobu a pohřbívání Renáty.

„Na druhou stranu," vzdychl jsem, „třeba to ze sebe takhle dostanu a přestane mě to trápit…"

Vypnul jsem notebook, připojil na jeho místo PDA a šel spát.

Nákupy

14. srpna roku 0, neděle

Neděle. Ráno jsem měl na starosti už jenom jednu nemocnou. Zatímco jsem spal v apartmá (zamkl jsem a zablokoval dveře), kluk i ten dospělý zemřeli. Vytáhl jsem je ven a strčil k recepčnímu za roh.

„Kdybych měl všechny pohřbívat," zahučel jsem, „tak nebudu do konce světa dělat nic jiného."

V noci se mi zdála další porce katastrofických snů – všude mrtvoly, obludní démoni chodili po ulicích a honili mě, zkrátka příšernost. Naštěstí jsem na detaily poměrně rychle zapomněl, zůstal jenom tíživý pocit, že jsem se moc nevyspal a měl jsem noční můry.

Uvařil jsem si kafe, Jitce vývar, psovi jsem otevřel konzervu, kterou s nadšením spořádal. Když Jitka pomalu polykala lžičku po lžičce, dokonce na chvíli otevřela oči a dívala se na mě. Spíše skrze mě, oči měla tupé, nevidoucí. Ale považoval jsem to za velký pokrok a provolal jí slávu.

Pohladil jsem ji po vlasech, vysvětlil Punťovi, že má hlídat, a vyšel jsem ven. Na nákupy.

*** * ***

„Nejdřív benzin," řekl jsem si v autě, když jsem po zapnutí motoru viděl blikající hladové oko. Chvíli jsem zkoušel vzpomínat, kde je nejbližší pumpa, ale pak jsem si uvědomil, že bez elektřiny čerpadla fungovat nebudou, takže bylo třeba vymyslet něco jiného.

Pomohl jsem si dlouhou gumovou bužírkou z obchůdku s elektropotřebami (byl otevřený a prázdný). Původně byla zřejmě zamýšlená jako izolace pro kabely, ale bez problémů jsem s ní přecucal benzin z jednoho auta do kanystru. Dokonce jsem se páchnoucí pohonné hmoty ani nenapil.

Další zastávka, outdoorové vybavení. Naházel jsem do auta dva vařiče, několik přenosných plynových bomb, stan, dva spacáky, nějaké oblečení, velký nůž vhodný spíš tak pro Ramba, vlastně cokoli, co se mi doslalo pod ruku a připadalo mi užitečné. Několik baterek a

zásobu monočlánků. Odvezl jsem to do hotelu, nakrmil psa a Jitku (blouznila a volala nějakého Honzu) a vydal se znovu na nákupy.

Vymlátil jsem sklo ve dveřích velké samoobsluhy, s doutníkem v ústech a sekerkou v ruce jsem se nacpal dovnitř. Chvíli jsem procházel mezi regály a sypal do vozíku konzervy, drahé cukrovinky, ještě dražší trvanlivé salámy a sušené maso. Toastové chleby balené v igelitových pytlících byly ještě pořád měkké, tak jsem jich pár přibral, přidal trvanlivé suchary, nějaké tvrdé (pochopitelně ty nejdražší) sýry, pár lahví předraženého vína, další doutníky. Připadal jsem si jako král, na chvíli jsem dokonce zapomněl na tu smrt kolem sebe.

„Tohle všechno je moje," prohlásil jsem nahlas a připil si z láhve vína. „Jsem král sámošek," dodal jsem.

Cítil jsem se jako blbec, ale na druhou stranu… aspoň si ten konec světa užiju.

Pro Punťu jsem přibral hromadu drahých psích konzerv, po kterých by měl být veselý, hravý a mít hebkou srst. Naplnil jsem auto obsahem několika nákupních košíků.

Jako všude i tady se válely mrtvoly. Několik jsem jich zkontroloval, jestli nenajdu ještě někoho živého. Přiznám se, že jsem doufal v opak.

Našel jsem dokonce mrtvého policajta. Měl jsem hlavu plnou vína, a tak jsem se mu posmíval a ptal jsem se, proč mi nedal pokutu za špatné parkování.

Když jsem ho chtěl nakopnout, zarazil jsem se.

„Kurva, zase jsem ožralej," prohlásil jsem rozmrzele. „Budu s tím muset přestat, opravdu."

Už nikdy nebudu pít, nejčastější lež v České republice.

Dal jsem si kafe z plechovky a trochu vystřízlivěl. Nejdřív jsem chtěl nasednout do auta a jet pryč, ale pak jsem se zarazil a vzpomněl si, o čem jsem včera vyprávěl Punťovi.

Vrátil jsem se k policajtovi, a obrátil ho. Lezly po něm mouchy. Po všem začínaly lézt mouchy, brzy jich tady budou obrovská mračna. Další důvod, proč vypadnout z města.

Policajt u sebe měl pistoli, čezetu devítku. Sice jsem nedržel v ruce zbraň skoro deset let, naposledy na vojně, ale doufal jsem, že si s ní poradím. Chvíli jsem ji zkoumavě prohlížel, našel pojistku. Od-

jistil jsem ji a zvedl zbraň nad hlavu. Pomalu jsem stiskl kohoutek, a ono nic.

„Blbče," řekl jsem si a natáhl závěr.

Ani teď zbraň nevystřelila. Že by ji policajt neměl nabitou? Neměl. Dokonce v ní ani nebyl zásobník; že jsem si toho při prohlížení pistole nevšiml, to byl jenom další příznak hlavy přestávající fungovat z přemíry vína. V pouzdře měl dva nabité zásobníky, takže jsem jeden zastrčil do pistole, natáhl a vystřelil do vzduchu.

Pistole kopla. Střelil jsem znovu. Pomalu jsem vystřílel do vzduchu celý zásobník a zaposlouchal se. Slyšel jsem jenom bzučení much lezoucích po policajtovi.

Vzal jsem mu pouzdro i s opaskem, vyměnil zásobník, zajistil pistoli a připnul si ji k boku.

„Tak, teď jsem připravený," prohodil jsem a pokusil se bleskově tasit.

Pistole mi spadla na zem, odskočil jsem od ní, jako bych viděl jedovatého hada. Naštěstí nevystřelila.

„Blbče!" vynadal jsem si znovu a radši pistoli schoval.

Vyrazil jsem zpátky do hotelu.

* * *

Jitka stále žila, mělce dýchala a potila se, ale žila. Dal jsem jí napít multivitaminového džusu, který jsem přinesl ze sámošky, a začal vykládat všechny poklady, které jsem pro nás tři získal. Najedl jsem se a chvíli se rozmýšlel, jestli si to víno přece jenom nedat.

Dal jsem si mentálních pár facek a nechal jsem lahev být. Místo toho jsem vzal nabité PDA. Přečetl jsem si znovu pasáž s pohřbem.

„Zítra se za tebou zajedu podívat," slíbil jsem Renátě a začal zase škrábat do deníčku. Dopsal jsem se až do současnosti. Pokud se zítra nebude dít spousta věcí, nebudu mít co dělat a budu si muset najít jinou zábavu. Asi si půjdu pustit nějaký film, nějakou veselou milou komedii, pár jsem si jich na cédéčkách vzal.

Původně jsem psal zápisky bez určení času, ale deník by měl být datovaný. Dneska je neděle 14. srpna. Dopsal jsem data ke všem

dnům, které jsem si zatím zapsal, a po chvíli váhání připojil i pojmenování dne.

* * *

Na film jsem se nedodíval. Byl jsem sotva v polovině, když jsem venku něco zaslechl. Ťukl jsem do touchpadu notebooku a zastavil film. Výstřel. Někde daleko, kdyby město žilo, možná bych si ho ani nevšiml, ale v nepřirozeném tichu se zvuky nesly hrozně daleko.

Zvlášť zvuky kulometných dávek.

Ve městě někdo střílel z kulometu, nebo možná samopalu, nejsem profesionální guma, nemám tušení, jak od sebe tyhle dva zvuky odlišit, pokud to vůbec jde.

Ozvalo se několik dávek, pár krátkých, jedna hodně dlouhá. Stál jsem před hotelem a poslouchal. Výstřely se odrážely od domů, ale byl jsem si vcelku jistý, že jdou ze středu města.

Někdo tam je, ale proč střílí jako vzteklý?

Vzpomněl jsem si, jak jsem to zkoušel sám policejní pistolí do vzduchu v naději, že někoho přilákám. Asi jsem nebyl jediný, koho to napadlo. Ten policajt nebo voják (kdo jiný by to mohl být, když má kulomet) se zjevně snažil někoho najít.

Vytáhl jsem čezetu z pouzdra a vystřelil dvakrát do vzduchu. Chvíli jsem počkal a znovu dvakrát vystřelil.

Čekal jsem na odpověď. Nepřišla.

Vrátil jsem se zpátky do hotelu a vytáhl PDA. Píšu ale docela pomalu, protože pořád poslouchám, jestli se něco neozve.

Nic. Napadají mě různé hrozivé myšlenky. Co když to opravdu byl útok a teď někdo, cizí armáda nebo třeba teroristi nebo kdo ví, kdo ještě chodí po městě, a likviduje těch posledních pár lidí, kteří přežili?

Začínám být pěkně paranoidní. A venku začíná pršet. Konečně, několik posledních dnů bylo hrozné horko, déšť snad trochu spláchne smrad z ulic.

Když jsem zvenku zaslechl zaburácení, znovu jsem vyběhl ven, na déšť, ale byl to blesk, začala bouřka. Půjdu radši spát, ale nejdřív hotel zamknu. Klíče jsem našel na recepci.

15. srpna roku 0, pondělí

Ráno jsem vstal za svítání. Moc jsem se asi nevyspal. Krmení Jitky mi začínalo jít, stávala se z toho rutina. Opět se na chviličku probrala a dívala se na mě, snažil jsem se s ní bavit, ale neodpovídala, jenom mechanicky polykala.

Punťa po mně skákal a chtěl jít se mnou, ale radši jsem ho nechal zavřeného v hotelu.

Tak jsem vyrazil znovu do města, s pevným odhodláním najít tajemného nočního střelce. Chtěl jsem vědět, co se, sakra, děje.

Chvíli jsem přemýšlel, jestli mám zkoušet upoutat pozornost neznámého či neznámých, ale pak jsem se radši rozhodl být potichu a zkusit je či jeho najít. Zaparkoval jsem auto u cesty kousek od středu města a pomalu vyrazil. Ačkoli včera pršelo, počasí už se vrátilo k normálu – horko jako prase, bezvětří. Pach mrtvol zesílil a v některých místech bylo doslova nedýchatelno. Nakonec jsem si uvázal přes obličej kapesník, ale moc to nepomohlo. Až když jsem v drogerii zabavil nějaký sprej a postříkal jím kapesník, začala moje improvizovaná maska fungovat; chemický pach deodorantu poměrně spolehlivě přerážel úděsný smrad, který ovládal město.

Všude bylo ticho. Občasné čiřikání ptáků mi připadalo neskutečně hlasité.

Mrtví. Všude jenom mrtví. Lavičky v parku byly obležené mnoha zoufalci, kteří si chtěli aspoň trochu odpočinout, a zůstali tam navěky, dokud jejich těla nesežerou krysy. Viděl jsem těch škůdců několik. Zřejmě je čeká zlatý věk, spousta žrádla na dosah, k sakru.

Jednu obzvláště drzou krysu, která ohryzávala obličej nějakého muže na ulici, jsem chtěl zastřelit. Pak jsem si ale uvědomil, že jsem včera v noci vystřílel většinu nábojů. Chvíli jsem přemýšlel a lovil v paměti, jestli je někde poblíž nějaký obchod se zbraněmi. Vzpomněl jsem si, že jsem kolem několika prošel a nakonec jsem zamířil k nejbližšímu.

Na náměstí u morového sloupu jsem se na chvíli zastavil. Jestlipak někdo postaví nějakou památku téhle epidemii?

Po chvíli hledání jsem obchod s loveckými potřebami našel. Měl jsem štěstí, protože byl otevřený. Kdybych se měl dovnitř nějakým způsobem dobývat, asi bych se docela nadřel, než by se mi podařilo vyrvat těžké mříže. Majitel obchodu nebo prodavač ležel hned u dveří – možná se z posledních sil snažil zamknout, aby mu obchod někdo nevybral.

Uvnitř jsem se zarazil. Zřejmě jsem nebyl první, kdo tady byl „nakoupit“. Zboží bylo přeházené, na některých místech naházené z regálu na zem, na pultu bylo rozloženo několik pistolí.

Sáhl jsem po té své. Měl jsem hrozně nepříjemný pocit, že mě někdo sleduje a každou chvíli po mně skočí.

„Je… je tady někdo?“ zeptal jsem se nakonec tiše.

Nikdo mi neodpověděl, jenom několik much lezoucích po mrtvole hlasitě bzučelo. Zhluboka jsem se nadechl a s pistolí v ruce prošel obchodem a přes přepážku dozadu. Opatrně jsem nahlédl do vedlejší místnosti.

Vylekal mě nenadálý randál, málem jsem začal střílet kolem sebe. Ale byla to jenom krabice, do které jsem neopatrně kopnul.

„Začínám vidět duchy,“ zahučel jsem si pro sebe a vrazil pistoli zpátky do pouzdra. Začal jsem hledat devítimilimetrové náboje. Našel jsem pár krabiček, naházel jsem je do igelitové tašky, kterou jsem si taky přivlastnil. Z jedné krabičky jsem dobil oba zásobníky.

„Možná…“ přemýšlel jsem nahlas, „…možná bych si měl vzít ještě něco.“

Ale co? Zbraně mě nikdy moc nezajímaly, bral jsem je spíš jenom jako rekvizity do filmů. Pochyboval jsem, že bych tady našel nějakou opravdu pořádnou, nějaký kulomet nebo tak něco. Ve spoustě filmů a knih mívají majitelé obchodů se zbraněmi tajné skříně plné vojenských zbraní, granátů a podobně, ale tak nějak jsem pochyboval, že by to platilo i o tomhle. Kolem mě se povalovaly různé nože, obušky, maskáče, klobouky, dalekohledy, pár pistolí a loveckých pušek, ale jako výbava pro hrdinu akčního filmu se to moc nehodilo.

„A kdyby tady něco bylo, ten, co tu byl přede mnou, by to už určitě odnesl,“ řekl jsem si.

Ale vyhrabal jsem alespoň pár náhradních zásobníků do čezety a kvalitní dalekohled. Někde jsem kdysi četl, že revolvery jsou spoleh-

livější než pistole (něco kvůli menšímu počtu mechanických součástí nebo tak), a tak jsem začal zkoumat bubínkáče, které v obchodě byly. Nejdřív jsem sáhl po tom největším, který jsem viděl. Po podrobnějším průzkumu jsem ale zjistil, že je to malorážní revolver, dvaadvacítka, asi na sportovní střelbu. Nakonec jsem si vybral velkou chromovanou bouchačku s nápisem .357 magnum, která by se hodila k detektivovi americké drsné školy. Strčil jsem ji do tašky, přihodil náboje a raději vypadl.

Přemýšlel jsem o brokovnici, kterou jsem považoval pod vlivem filmů za ideální zbraň pro současnou situaci, ale v obchodě měli jenom pár přezdobených loveckých. A kdybych měl z nějaké takové dvouhlavňovky upilovávat hlaveň a pažbu po vzoru Mad Maxe, cítil bych se jako debil.

„Kromě toho vždycky se sem můžu vrátit," rozloučil jsem se s mrtvolou nešťastného majitele a mouchami.

Chvíli jsem s kapesníkem na obličeji a igelitkou s náboji bloumal po městě, kontroloval těla a snažil se sluchem odhalit cokoli podezřelého. Našel jsem obchod s občerstvením, vybral si sendvič s tuňákem, který by měl být ještě poživatelný, pár plechovek s colou a udělal si malou přestávku.

Otrnulo mi. Pár metrů za mnou ležela mrtvola a smrděla, a já klidně polykal měkký toastový chleba s rybí náplní a zapíjel ho sladkou colou.

Vlezl jsem do multikina a prohlížel si plakáty na nové filmy a chystané premiéry, na které už nikdy nikdo nepřijde. Obchody s oblečením a kosmetikou byly prázdné, až na mrtvou prodavačku. Kdysi jsem tady kupoval spodní prádlo pro jednu kamarádku, možná zrovna od téhle smutně vypadající holky. Ach jo.

Vylezl jsem o patro výš a hrozně se lekl. Stála tam postava v podivné kombinéze a mířila na mě bouchačkou. Pustil jsem igelitku, šmátral po pistoli v pouzdru a uskočil.

Sesypal jsem se ze schodů jako pytel brambor a natloukl si celé tělo. Dole jsem chvíli omráčeně ležel, hlava mi třeštila. Bolestí jsem sykal, ale popadl jsem pistoli, kterou jsem při pádu upustil, a přitiskl se za budku s novinami.

„Hej, ty tam," zavolal jsem nakonec.

Čekal jsem přílet kulek, ale nic, nikdo neodpovídal. S pistolí v ruce jsem pomalu vylezl po schodech až skoro nahoru.

„Kdo jsi? Hej, mluv se mnou!“

Neodpovídal. Nervy jsem měl napjaté jako špagáty a nevěděl jsem, jestli mám hýkat hrůzou nebo nadávat. Nebo utíkat.

Nakonec jsem vystrčil ruku s pistolí nad okraj schodů a několikrát vypálil. Hlasité výstřely mě ohlušily, ale stejně jsem napínal uši, jestli něco neuslyším. Jenom cinkání skla z prostřelené vitríny, které téměř okamžitě utichlo.

Pořád nic. A tak jsem s pistolí vystrčil i hlavu – postava tam pořád stála, ve dveřích nějakého obchodu. Bleskově jsem po ní vystřelil a zase se stáhl.

Trefil jsem? Netrefil?

Znovu jsem vykoukl.

„Ale kurva,“ zabručel jsem a vstal.

„No, aspoň jsem se trefil,“ pochválil jsem se, když jsem se díval na prostřelenou plastovou postavičku vojáka, reklamu v životní velikosti na nějakou akční hru. Byl to obchod s počítačovými hrami. Můj výstřel zasáhl figurínu do hrudníku, být živá, už by nebyla.

Posbíral jsem rozsypané krabičky s náboji a další věci, které jsem si odnesl z obchodu se zbraněmi. Místo do protržené igelitky jsem je nacpal do malé kabely, za kterou chtěli v obchodě příšerné peníze. Byla mnohem praktičtější.

Vylezl jsem až nahoru, k sálům, nakoukl jsem i dovnitř. Pochopitelně tam byla pořádná tma, ale od mrtvého uvaděče jsem si půjčil baterku. Bylo tady pár mrtvých. Poctivě jsem všechny zkontroloval (kromě těch, kteří už byli viditelně po smrti několik dnů). Vzpomněl jsem si na intro jedné počítačové hry, kterou jsem před nějakou dobou viděl u kamaráda. Taky to začínalo mrtvými v kině. Přiletěli mimozemšťani. Kdo ví, třeba měl scenárista hry pravdu.

Když jsem se z restaurace v patře pod kinem koukal přes prosklenou zeď dolů na chodník, na mrtvé domy, dostal jsem nápad. Zamířil jsem ke Špilberku a vydrápal se nahoru.

Vzduch byl mnohem čistější a viditelnost lepší, než jsem si pamatoval. Několik dnů bez aut a kouře pročistilo vzduch.

„Ekologičtí aktivisti by měli radost, příroda byla zachráněna," poznamenal jsem k nafouklé mrtvole tlustého chlapa na lavičce a vytáhl z kabely dalekohled.

Mrtvo. Nikde se nic nehýbalo. Vůbec nikde.

Obešel jsem hrad a zkusil se podívat z druhé strany. I bez dalekohledu jsem viděl v dáli kouř. Nadšení mě přešlo, když jsem se na to místo zadíval pozorněji.

Požár. Na kraji města něco chytlo. Možná od zkratu, možná bouchnul plyn, kdo ví, ale pořád to dýmalo. Zřejmě včera hořela skoro celá čtvrť, ale noční déšť většinu plamenů uhasil.

„A hasiči nikde," poznamenal jsem.

Doufal jsem, že se požár zase nerozhoří a nespálí celé město. Ještě chvíli jsem bezvýsledně pátral po někom živém. Několikrát jsem zahlédl pohyb, ale vždycky to bylo nějaké zvíře, jednou dokonce celá smečka psů.

„Říkal jsem ti to, Punťo," pronesl jsem ke kilometry vzdálenému psíkovi. „Jste vlci. Už máte i smečky."

Uvědomil jsem si, že bych se měl brzy vrátit, nakrmit Jitku a psa. Ještě chvíli, rozhodl jsem se nakonec a sešplhal znovu do města.

Našel jsem spoustu mrtvých, několik obchodů, které zřejmě někdo v posledních fázích zkoušel rabovat. V obchodě s elektronikou ležel mrtvý Cikán zkroucený do klubíčka, v autě před obchodem byla naházená hromada televizí a přehrávačů. Možná že ten, kdo vybral obchod se zbraněmi, teď někde leží, pistoli pořád v ruce. Nebo si s ní prostřelil ze zoufalství hlavu. Před jedním domem jsem našel rozlámanou mrtvolu muže, který nejspíš skočil z okna některého bytu. Takových sebevrahů bude víc. Jsem o tom přesvědčený, vždyť i já o tom přemýšlím.

Bezcílné bloumání mi lezlo na mozek a začal jsem přemýšlet, kam bych se měl podívat. Po chvíli váhání jsem vyrazil domů, do svého starého bytu. Třeba mě tam někdo hledal a našel můj vzkaz, říkal jsem si. Pokud tomu tak bylo, tak po něm nezůstaly žádné stopy. Dal jsem si panáka ginu, který jsem si neodnesl, a zase rychle vypadl.

A zamířil do parku. K hrobům. Byla to hloupost, já vím, ale…

Chvíli jsem tam stál a hloupě koukal.

„Žádné emoce," připomněl jsem si suše a odešel jsem. Se zaťatými zuby. Proč Renáta nepřežila taky? S ní by to bylo… mnohem jednodušší.

Pohrával jsem si s fantazií a představoval si, co bych dělal, kdyby zůstala taky zdravá. Šel jsem, kam mě nohy nesly.

Pochopitelně jsem mířil do práce, kam jsem taky nejčastěji chodil. Tělo si to dobře pamatovalo. Ale okolí jsem moc nevnímal a vzpomínal a snil s otevřenýma očima.

Podivné zvuky vycházející z jedné postranní uličky mě zarazily. Zastavil jsem se a poslouchal.

Někdo tam hlasitě oddechoval, až skoro chroptěl, a zřejmě do něčeho mlátil, ozývaly se mlaskavé zvuky, jako by…

Vešel jsem do uličky a zůstal stát jako zkamenělý.

Nad mrtvolou mladé holky roztažené na zemi klečel nějaký chlap.

Holka měla sukni vyhrnutou na záda, a to prase…

Špinavý, zarostlý, v roztrhaném oblečení. Klečel na zemi, chroptěl a slintal a znásilňoval tu ubohou mrtvou jako vzteklý. Zvedl se mi žaludek. Chlap mě vůbec nevnímal, i když byl otočený ke mně, jenom přirážel a přirážel. Mrtvá se otřásala a mouchy neustále vzlétaly a přistávaly na jejím napuchlém obličeji.

„Přestaň!" zařval jsem.

Muselo to znít hrozně, vysoce, ječivě, přeskakoval mi hlas jako mutujícímu puberťákovi, ale teď, když to píšu, vůbec se tomu nedivím. Svět mi připravil další šok, na jazyku jsem cítil pachuť žaludečních šťáv a natrávené ryby.

„Kurva, okamžitě přestaň, ty hovado!" zařval jsem pevnějším hlasem.

Zašmátral jsem po pistoli, vytáhl ji a namířil na něj.

Všiml si mě a pak na mě vycenil zuby a zavrčel. Jako zvíře. Musel být úplně šílený.

„Řekl jsem okamžitě přestaň! Nech toho, hajzle!" Do hlasu se mi zase vkradl mekotavý tón. Odjistil jsem bouchačku a nejistou rukou jsem se mu snažil zamířit na hlavu.

Vydal ze sebe něco mezi smrtelným chropotem a zuřivým zavrčením. Oči měl šílené, tvář zkroucenou do děsivé grimasy.

Neudržel jsem žaludek, do pusy se mi nahrnul snědený sendvič. Vystřelil jsem. Znovu a znovu. Nasázel jsem do něj celý zásobník a pak padl na kolena a zvracel jako pes.

* * *

Nevím, jestli ho zasáhly všechny kulky, nepočítal jsem je. Jisté bylo jenom jedno, zabil jsem ho. Mám na kontě první mrtvolu a je to přesně stejný pocit, jak to občas píšou v knihách. Dělalo se mi zle ze mě samotného a pořád z toho mám špatný pocit, ale… zasloužil si to.

Odkopal jsem mrtvolu pryč, štítil jsem se jí dotknout. Chtěl jsem utéct, ale nemohl jsem ho tam nechat, pořád zabořeného do té chudinky holky. Fuj, zase se mi z toho zvedá žaludek.

Utekl jsem až potom, klusem jsem dorazil k autu a jel rychle pryč. Zpátky do hotelu. Pes mě nadšeně vítal, ale nevšímavě jsem ho odstrčil. Zalezl jsem do koupelny a osprchoval se studenou a nařezlou vodou. Cítil jsem se špinavý, i když jsem na sebe nalil spoustu sprchového gelu a drhnul se, jak to šlo. Otlučená místa mě bolela a začínala napuchat, na předloktí jsem měl dokonce dlouhý šrám; vůbec nevím, kde jsem k němu přišel.

Naštěstí jsem měl na starosti Jitku, jinak bych se asi okamžitě ožral do mrtva. Místo toho jsem se převlékl, dal si jenom jednoho velkého panáka a pustil se do vaření.

Když jsem držel dívčinu hlavu a pomalu do ní lil jednu lžičku polévky za druhou, vzpomněl jsem si znovu na ten hrozný zážitek. Musel jsem krmení na chvíli nechat a jít zvracet. Už jsem neměl co, ale stejně mě to nutilo.

Jitka potom usnula. Asi. Kdo ví, nerozeznám bezvědomí od spánku, ale podle toho, jak oddechovala, bych řekl, že asi spala. Snad se brzy probere a budu si mít aspoň s kým povídat. A už pod ní nebudu muset vyměňovat plínky, sakra, přestává mě to bavit. Když se totiž poprvé v bezvědomí pomočila, sundal jsem jí kalhoty i kalhotky, otřel mokrým hadrem a pak ji zabalil do ručníku, který jsem už musel dvakrát vyměňovat. Nějak jsem se o tom asi zapomněl zmínit.

Teď jenom sedím, kouřím, házím Punťovi sušenky, pomalu popíjím whisky a ťukám deník. Dnešek byl opravdu odporný den.

Pořád mám před očima toho šílence. Nevím, snad se zbláznil z toho všeho, změnil se ve zvíře. Copak se všichni zblázníme a vymřeme? Koho nedostala nemoc, ten zešílí nebo se zabije? Co čeká mě? Šílenství, sebevražda, nebo obojí?

Nebo se uchlastám k smrti.

Jitko, prober se už. Horečky opadly, když tě krmím, jíš, občas otevřeš oči, tak už se prosím prober, nebo se fakt zblázním.

Ale i když se probere, co pak? Najdeme ještě někoho dalšího? Vytvoříme skupinku posledních lidí a začneme znovu? Proč?

Nebo budeme jenom my dva, nový Adam a Eva… Ale třeba se jí nebudu líbit, co pak?

Fakt blázním. Půjdu se opít.

Ztráta a nález

16. srpna roku 0, úterý

Pokud jsem si včera myslel, že horší den mě už potkat nemůže, tak jsem se spletl, ale to jsem pochopitelně nemohl vědět. Bude hůř. Kdo ví, co mě ještě čeká.

Opil jsem se důkladně. Nedokážu si z toho dne vzpomenout na nic víc, než na setkání s tím šíleným nekrofilem. Od té doby mám solidní okno, a kdybych si nepsal deník, vůbec bych nevěděl, co jsem ten večer dělal. Možná mi zápisy přece jenom budou i k něčemu jinému než jako prostředek na zabíjení času.

Ale k věci.

Opil jsem se důkladně, jak už jsem psal.

Když jsem se kvůli příšerné žízni a nutkání jít na záchod někdy nad ránem ztěžka probral, nedokázal jsem si v hlavě srovnat, kde jsem a co tam dělám.

Mžoural jsem kolem a snažil se vzpomenout si. Až štěkající Punťa mi všechno připomněl a realita do mě praštila jako kovářské kladivo do rozžhaveného kusu železa. Přesně tak jsem se i cítil.

„Do hajzlu, mám žízeň jako…“ zachrchlal jsem.

Pak jsem se zarazil. Zůstal jsem v recepci hotelu, nějak jsem v opilosti neměl potřebu jít se zavřít do pokoje, který jsem si náhodně vybral. Ale kromě mne a psa tady měl být ještě někdo jiný. Jitka, měla ležet na pohovce…

Ale neležela. Věci kolem byly rozházené, těžko říct, jestli jsem to udělal já v opilosti, nebo ona. Ručník, do kterého jsem ji zabalil, a deka ležely na podlaze ve změti ostatních věcí.

„Kde je?“ zeptal jsem se připitoměle Punti.

Probrala se, hurá, chtělo se mi jásat, tedy aspoň jedné mé malé částečce, zbytek úpěl z přemíry chlastu.

„Jitko?“

Jako vždy v poslední době, když jsem se zeptal, mi nikdo neodpověděl. „Kam šla? Jitko!“

Nemohl jsem ji najít, napadlo mě, že šla třeba na záchod. To se hezky předvedu, říkal jsem si. Ožralá troska. Aspoň že jsem se nepoblil. Jitka ale nebyla k nalezení.

Všiml jsem si, že dveře ven jsou jenom přivřené, ale byl jsem si vcelku jistý, že jsem je zavíral, když jsem přišel.

Měl jsem trošku problémy chodit rovně, ale nějak jsem to zvládl. Vylezl jsem z hotelu a zavolal: „Jitko, kde jsi?“

Pořád žádná odpověď. Slunce právě vycházelo, už začínalo být jakž takž vidět.

„Kde máš paničku, Punťo?“ zeptal jsem se psa, ale jenom zavrtěl ocasem a zapanáčkoval.

„Žádnou sušenku, nejdřív paničku,“ vysvětlil jsem mu. „Jitko, kde jsi?!“ zavolal jsem znovu tak hlasitě, jak jsem si troufnul. Hrozně mě bolela hlava.

„Do háje, poslední živý člověk kromě mě široko daleko, a jen se probere, tak uteče.“

Přepadla mě hrůzná myšlenka, jestli třeba v noci neumřela a já ji v opilosti nevyhodil někam ven. To snad ne! Zaběhl jsem za hotel, kde jsem ve velkém kontejneru skladoval mrtvoly z okolí, a otevřel ho.

Oddechl jsem si, nebyla tam.

Zaslechl jsem nějaké kroky. Otočil jsem se a málem ztratil rovnováhu.

„Jitko, kde jsi? Neschovávej se!“ Po chvíli přemýšlení jsem dodal: „Mě se bát nemusíš. Sice jsem se z žalu trochu opil, ale jinak jsem docela fajn.“ Uchechtl jsem se. Měl jsem ještě pořád solidní opici. V kombinaci s kocovinou mi to zabraňovalo v přemýšlení.

Když jsem znovu uslyšel kroky, vyrazil jsem za nimi. Kroky zrychlily a já taky. Za roh budovy jsem už doklusal a zahlédl jsem ji, jak bosá a polonahá utíká pryč.

Rozběhl jsem se za ní a snažil se volat něco uklidňujícího, ale běžela jako šílená. Nebyl jsem s ní schopný držet krok. Ztěžka jsem dusal ulicemi, hlava mi třeštila, jenom občas jsem se zastavil, abych podle zvuku pleskajících bosých nohou určil, kam utíká.

Pořád běžela. Někde šlápla snad na kus skla nebo ostrý kámen, protože po ní zůstávala krvavá stopa.

Těžko říct, co jsem v tu chvíli cítil. Teď to píšu s relativně chladnou hlavou a určitým odstupem, ale tehdy jsem šílel. Hlavou mi

kmitala spousta střelených nápadů a myšlenek, ale bylo mi jasné jedno: pokud mi uteče dost daleko, už ji možná nikdy nenajdu.

Zřejmě by bylo lepší, kdybych ji nechal běžet. Nejistota je hnus, ale jistota je někdy ještě horší.

Jak byla zesláblá a poraněná, ztratila při útěku dolů po schodech vedle hospody rovnováhu a spadla.

Našel jsem ji až po nějaké době, když jsem ji ztratil z doslechu. Prohledával jsem uličky a volal, ať se ukáže, že jí neublížím, zajíkavě jsem jí vysvětloval, co se stalo.

Rozbila si hlavu a asi i srazila vaz. Bylo po ní. Mrtvá. Nezabila ji nemoc, ale pád z hloupých schodů.

Vím, že jsem plakal, hladil ji a vyčítal jí, proč utíkala. Myslel jsem si tehdy, že umřela především kvůli mně, a i teď si myslím, že jsem na tom měl svůj podíl. Kdo ví, možná to tak pro ni bylo i lepší, ale to už se nikdy nedozvím. Kdyby byla jedna z těch, kterým nemoc… Ale to předbíhám. Tenkrát mě taková možnost nenapadla. Byl jsem pěkně zdrcený.

Myslím, že jsem řval vzteky a bouchal taky pěstí do zdi – měl jsem ji pak celou odřenou, i když si to přesně nepamatuji, mozek se mi tak trochu vypnul.

Chtěl jsem ji pohřbít, ale neměl jsem jak a kde. Pomalu, ubrečený, s kocovinou, naštvaný na celý svět, nebo spíš to, co z něj zbylo, jsem se ploužil zpět k hotelu.

Polohlasně jsem nadával sobě i Bohu, pokud nějaký kdy existoval, ale najednou mě z mého šílenství něco vytrhlo. Výstřely. Další dávka z kulometu.

Zůstal jsem jako opařený.

Sáhl jsem po pistoli, ale pochopitelně jsem ji neměl. Utekl jsem z hotelu bez ní. „Kdo to jenom, kurva…“

Vydal jsem se pomalu k místu, odkud jsem slyšel zvuky automatické zbraně.

Nevím, co mě upozornilo, snad lesk mosazných nábojnic ležících na zemi, snad stopa zápachu střelného prachu, normálně bych to řeznictví asi přešel, ale něco mě zarazilo a podíval jsem se pozorněji.

Ve vitríně mezi páchnoucím masem pokrytým mouchami ležela mrtvola muže. Na zádech měl krvavé fleky.

Pomalu jsem vešel dovnitř. Na podlaze leželo několik vystřelených nábojnic. Dotkl jsem se ramene mrtvoly a otočil ji. Tvář měl znetvořenou zuřivým šklebem a pusu měl plnou páchnoucího masa. V ruce pořád svíral kus salámu.

Pustil jsem ho.

„Do hajzlu…“

Proč jedl tu hnusnou sračku, ze které se mi chtělo zvracet, když byly na policích vyskládané zaručeně požívatelné konzervy, dokonce s rychlootvíráním, takže by nemusel hledat ani otvírák? A kdo a proč ho zastřelil?

Copak všichni zešíleli? Znásilňují mrtvoly, zběsile utíkají, žerou shnilé maso a střílí se mezi sebou?! Snažil jsem se tu záhadu rozluštit, ale napadlo mě jediné. Jestli to takhle půjde dál, brzy zešílím definitivně i já. Pokud už jsem se nezbláznil, neležím pod drogami někde přivázaný v posteli a tohle všechno je jenom šílený sen.

Bez pistole jsem se cítil jako nahý, představa, že tady někde pobíhá maniak s kulometem a střílí přeživší na potkání, mi vháněla do žil adrenalin.

Při honičce za Jitkou jsem se dostal hodně daleko od hotelu. Vzal jsem si aspoň řeznický sekáček na maso a začal se rychle, ale opatrně vracet.

V tu chvíli už jsem byl střízlivý a pokud mě ještě bolela hlava, absolutně jsem to nevnímal. Ztráta Jitky a nález zastřeleného na mě zapůsobilo mnohem lépe než litr kafe a studená sprcha.

Ušel jsem sotva blok, když jsem zaslechl nenadálý hluk. Uskočil jsem za nejbližší roh. Byl to zvuk túrované motorky, která jela někde nedaleko.

Zvuk se vzdaloval. Rozběhl jsem se směrem k hotelu. V puse jsem měl podivně sucho. Po cestě jsem potkal Punťu, který po mně chňapal a štěkal na mne, jak mě celou dobu hledal. Okřikl jsem ho, ať je zticha, a pokračoval dál.

V hotelu jsem si připnul pouzdro s pistolí a nabil zásobník. Za opasek jsem si strčil nabitý revolver, kapsy jsem naplnil náboji. Velký bojovník za svobodu.

Už mě tady nic nedrželo. Mohl jsem sednout do auta a jet někam pryč. Chtěl jsem ale rozluštit záhadu střelce na motorce.

„Co teď?“ zeptal jsem se a nalil do sebe trochu džusu z krabice. Pokud je dotyčný opravdu blázen a střílí, koho potká, s pistolí proti němu budu v nevýhodě. Na druhou stranu, i kdybych se dokázal dostat k lepší zbrani, dokázal bych z ní vůbec střílet? S výjimkou vojenské osmapadesátky kdysi dávno na vojně jsem nic jiného v ruce ani neměl, a i s tou jsem střílel jenom na povinném výcviku, zbytek vojny jsem proseděl v kanceláři jako písař. I když… brokovnicí se prý skoro nedá minout, aspoň na blízko, kvůli rozptylu broků. Takže brokovnici?

Pokud jsem se nepletl, jela motorka do středu města. Tam jsou i obchody se zbraněmi, včetně toho, z něhož jsem si vzal náboje a revolver.

Zamířil jsem tedy tam. Pěšky. Zvuk auta by připoutal pozornost neznámého, a to jsem nechtěl.

Dal jsem psovi konzervu a vytratil jsem se, zatímco ji požíral. Kdyby se mi něco stalo, tak by sice zůstal zavřený v hotelu a chcípl tam hlady, jenže jsem nechtěl, aby běžel se mnou a prozradil mě.

* * *

Ještě dvakrát jsem slyšel motorku jezdit někde nedaleko, a pak výstřel, jeden jediný. Připadal mi jiný než předchozí, snad to byla pistole nebo něco menšího. Opatrně jsem se doplížil (pokud se tedy tomu dá tak říkat, moje pokusy o imitaci pohybů odkoukaných z televize nejspíš nebyly nic moc) až k místu, kde se střílelo. Bylo to u zastávky tramvaje. Na lavičkách leželo několik mrtvých, oběti Nemoci. Jeden z nich, mladý kluk, měl prostřelenou hlavu. Byl jsem tady den předtím, šel jsem kolem, a mám pocit, že už tam ležel. Byl zkroucený do plodové polohy, pokrytý zaschlými zvratky, na kalhotách měl skvrnu od moči. Byl jsem si vcelku jistý, že byl nemocný. Ten někdo mu ale prostřelil hlavu a podle vytékající krve bych řekl, že ještě před chvílí žil a ztěžka zápasil s Nemocí.

„Ty hajzle, co jsi zač?“ zeptal jsem se neznámého. „Proč to, kurva, děláš?“

Zamířil jsem k obchodu se zbraněmi. Brokovnice.

Nikdy jsem tam nedošel. Z restaurace přede mnou se najednou ozval randál, zaječení a vzteklá nadávka. Sáhl jsem po pistoli, ale to už z restaurace vyrazila s jekotem nějaká ženská. Dávka ji zasáhla do zad a praštila s ní o zem.

Snad sekundu jsem stál jako přimrazený. Poprava, nic jiného to nebylo, mnou totálně otřásla. Než jsem se stačil vzpamatovat a schovat se, zarazil mě výstřel doprovázený řinčením skla. Kulka zasáhla kamennou dlažbu před mýma nohama a s jekotem se odrazila někam pryč.

Podíval jsem se do prosklené zdi restaurace provrtané kulkou. Stál tam zarostlý chlap se samopalem v ruce a mířil na mne. Měl na sobě vojenskou uniformu.

Ale nebyly to české maskáče, ty si pamatuji dobře. Vypadaly spíš jako americké. Měl na sobě dokonce i neprůstřelnou vestu, byl ověšený spoustou brašniček a sumek, hlavu měl zakrytou zeleným šátkem. Na očích velké zrcadlovky. Postřehl jsem dokonce nášivku na rameni s nápisem Special Forces a lebkou.

Američan?! Američtí vojáci čistí zbytky moravského města po tom, co to tady zrušili biologickou zbraní?

Ale do očí mě praštilo několik nesrovnalostí. Samopal, který měl v ruce, vypadal český, nebo snad ruský kalašnikov, nedokážu je od sebe rozeznat. Obličej měl zarostlý a vůbec nijak mi jako voják nepřipadal, až na tu uniformu. Stál jsem jako zaražený a nevěděl, co dělat.

„Abys neřek', dám ti šanci, zombáku," pronesl klidně. Česky.

Byl to jenom nějaký šašek v amerických maskáčích, koupených někde v Army shopu, uvědomil jsem si. Pár mých známých taky jezdilo na čundry v podobných hadrech.

„Řekni něco," vyzval mě. Nechápavě jsem na něj vytřeštil oči.

„Škoda, vypadals skoro normálně, ale zřejmě seš jeden z nich. Takže budu furt sám," posteskl si a zamířil.

„Počkej!" vyjekl jsem.

Na tváři se mu objevil úsměv, ale dál na mě mířil.

„Vida, mluvit umíš. Jak se jmenuješ?"

„Johan!"

„Ještě lepší. Kolik je sedmkrát osum?"

„Cože?“ nechápal jsem, o co mu jde.

„Otázka za milion, vole. Neuhádneš, střelím tě. A na nápovědu z publika předem zapomeň.“

„Sakra, nevím, čtyřicet dva? Teda ne, padesát šest!“ vypravil jsem ze sebe zděšeně.

Sklopil samopal.

„Vítej v novým, zkurveným světě, kámo. Zjevně nejseš zombice.“

„Jaká, kurva, zombice?! Proč jsi zastřelil tu ženskou?! Kdo vlastně, kurva, jsi?!“

„Jaká kurva zombice? Támdleta,“ ukázal hlavní samopalu na mrtvou. „Jestli byla zaživa kurva, to nevím, ale zombice byla, proto jsem ji odbouchnul. A říkaj, nebo spíš říkali mi, Tryskáč. Zodpovědělo to všechny tvý otázky?“

Mezi řečí vyšel z restaurace a šel ke mně. V prstech mi zacukalo, jestli nemám vytáhnout pistoli a toho šílence zastřelit. Jenomže pořád držel samopal tak, aby na mě mohl snadno namířit a vypálit – nestihl bych to.

„Co to meleš o zombicích? Jaké zombice?!“ Vztekal jsem se, ale netroufl jsem se pohnout.

„Neříkej mi, že o tom nevíš,“ zakroutil hlavou. „Tys ten zkurvenej mor nedostal, nebo snad jo?“

„Ne!“

„Já taky ne. Seš první zdravej, koho vidím. Všichni vostatní zkápli nebo se změnili na zombáky.“

Jenom jsem zaťal zuby.

„Tys nikoho jinýho nepotkal? Někoho, kdo byl živej, ale už nebyl člověk, co? Já bych řekl že jo, protože jsem včera našel v jedný uličce nedaleko zdechlinu s prostřelenou palicí, típnul bych to na tu tvoji devítku. Péro měl ještě venku a nedaleko ležela pěkně nahnilá holčina s roztaženýma nohama. Pokad jsi to nebyl ty, tak je to dobrá zpráva, protože to znamená, že je tu eště aspoň jeden normál, aspoň doufám. Ale podle výrazu, co máš v ksichtě, bych řekl, žes to ty byl.“

„Byl to šílenec, znásilňoval…“

„Tu mrtvou, jo. To je všecko, co zombice dělaj. Žerou na co přídou a šukaj mrtvoly, možná i sebe mezi sebou. Já jich viděl víc. Nezůstalo jim v mozku nic, jsou jak zvířata. Stejně jako tady ta, koukej.“ Zvedl levou ruku. Měl ji pokousanou.

„Doufal jsem, že je v pohodě, ale kousla mě, hýkala jako idiot a zkoušela zdrhnout. V ksichtě zombáckej výraz, tak jsem ji odklidil. Je to v hajzlu, co?“

„Kurva.“

Byl jsem trochu mimo. Nějak toho na mě bylo trochu moc.

Přehodil si samopal do levé ruky a natáhl ke mně pravici.

„Tryskáč, jak jsem říkal. Ty seš Johan, jo? Džou? He he.“

Mechanicky jsem mu ruku stiskl.

„Sorry, že jsem po tobě pustil tu včelku, ale nemohl sem vědět, že seš okej. Seš zarostlej a špinavej, skoro jak voni. A bouchačky jsem si nevšiml, no. Tak sorry.“

„To je v pořádku,“ odpověděl jsem automaticky.

„Pojď dovnitř na drink, Joe. Už by tady snad nikdo neměl otravovat.“

Otočil se a zamířil zpátky. Kdybych chtěl, mohl jsem ho zastřelit, dokonce jsem o tom chvíli uvažoval. Ale přece jenom… normálním bych ho nenazval, ale byl to aspoň někdo, kdo dokázal mluvit.

Nedalo mi to a šel jsem k zastřelené. Obličej měla zamazaný od čokolády, oči vytřeštěné. A v nich stejný výraz jako chlap, kterého jsem zastřelil. Zombi? Zombiové, tady? Jako v nějakém zatraceném americkém filmu?

„Ser na ni a poď.“

U pultu byla rozházená hromada čokolád a oplatek, obaly několika byly ožvýkané a poslintané. Tryskáč vzal z baru nějakou láhev, dvě skleničky a ukázal ke stolu. Ležel tam velký zelený batoh.

„Vem místo.“

Sedli jsme si a on nalil. Nevěděl jsem, co říct.

„Tak na novej zasranej svět. Na nás, co jsme přežili,“ dodal a hodil do sebe hnědou tekutinu. Následoval jsem ho. Byl to nějaký koňak, asi docela dobrý. Zahřál a pomohl mi uklidnit se. Alespoň trochu.

„Ty asi nemáš páru, co se přesně seběhlo, co?“ zeptal se mě.

„Ne. Prostě najednou… začali všichni umírat. Nějaká nemoc.“

„Jo. Chytlo to všechny, skoro najednou, kurva práce,“ posteskl si a nalil další rundu.

Na lahvi bylo napsáno Hennessy, nebylo divu, že mi koňak chutnal.

„Dobrej chlast,“ pochválil Tryskáč pití. „Dřív jsem ale na něj neměl. Holt doba se změnila,“ zachechtal se.

Vytáhl z jedné brašničky krabičku cigaret a nabídl mi. Vzal jsem si a nechal si připálit benzinovým zapalovačem.

„Kdes byl, když to přišlo, Džou?“ zeptal se a vypustil obláček dýmu.

Seděl si tam, jako bychom byli staří kamarádi, kteří spolu zašli na skleničku. Vypadal, že ho stav světa vůbec netrápí. Sundal si zrcadlovky, v očích měl veselí. Možná z alkoholu. Ale nejenom.

„Na chatě, v lese. Byli jsme čtyři, ale… jenom já přežil.“

Vzpomněl jsem si na Renátu a radši pachuť smrti spláchnul alkoholem.

„Vrátil ses sem a našels akorát mrtvý, co?“

„Ne… Bylo tady ještě pár… živých. Jedna holčička dokonce vydržela do druhého dne, ale pak ji to taky dostalo. Našel jsem i pár sebevrahů. Toho úchyla…“

„Zombici, říkej věcem tak, jak jsou.“

„A ještě jednu holku, ale ta byla nemocná, když jsem ji našel. Staral jsem se o ni a dneska se uzdravila, ale…“

„Cože? Kde je?“

„Zbláznila se, utekla přede mnou, spadla a zabila se.“

Popadl jsem láhev a nalil si další sám.

„Další zombice, kašli na ni. Každej, koho to chytí, má smůlu. Jak se to jednou projeví…“ Zatvářil se zkroušeně.

„Byli sme s kámošema na cvičení, pobíhali sme po lese, v Jeseníkách. A jeden večer se najednou sesypal první. Než jsme se stačili dohodnout, co s ním, chytlo to druhýho. Byla skoro tma, tak sme se rozhodli, že počkáme do rána. Akorát Pól se mnou vydržel přes noc, a pak taky odpadl. Nevěděl jsem, co kurva dělat,“ vysvětloval mi smutně a taky si nalil.

„Na mrtvý kamarády," prohlásil a kopnul to do sebe. Zřejmě jsem nebyl jediný, kdo si alkoholem pomáhal přežít konec světa.

„Zkoušel jsem je dát dokupy, ale ani hovno. Akorát Pól vydržel ještě další den, ostatní klepli bačkorama. Pak se probral Pól, měl jsem radost, že aspoň někdo. Jenomže on byl první zombice, co jsem potkal. Snažil jsem se mu domlouvat, ale furt akorát frkal jako zvíře. Když jsem na něj začal řvát, ať se kurva zrychtuje, skočil po mně, holejma rukama, jako by mě chtěl roztrhat a sežrat. Dal sem mu do držky. Svázal sem ho a zkusil mu domluvit, ale ani prd."

Tvářil se zasmušile.

„Co jsi s ním udělal?" zeptal jsem se. Předpokládal jsem, že ho zabil.

„Vodtáh jsem ho na špagátu do nejbližší dědiny," odpověděl. „Tam už bylo všecko mrtvý. Elektrika nefungovala, telefony taky ne, no na prd. Zabavil sem nějaký auto a dojel do Krnova. Tam jsem taky našel akorát mrtvoly. A další zombici, chlapa. Když mě viděl, skočil po mně, stejně jako Pól. Oddělal jsem ho nožem. Ožral jsem se jako prase. Ukradl jsem motorku, odvázal Póla a odjel. Asi jsem ho měl zabít, ale nějak jsem se nedokázal donutit. Byla to chyba, ale, kurva, byl to můj kámoš skoro deset let."

Trochu jsem si o něm zlepšil mínění.

„Rozumím," zahučel jsem.

„Ale prd. Měl jsem to udělat. Jestli ho potkám, tak to napravím. Pokud se ze mě taky nestane zombál," podíval se na svou pokousanou ruku. Vážně se na mě zadíval.

„Hele, Džou, chci abys mi něco slíbil. Nechápu, jak se to mohlo rozšířit tak bleskově a najednou to praštit všude, ale doufám, že se to kousnutím nepřenese. Pokud jo, chci, abys mě odprásknul."

„Cože?"

„Prostě mi prožeň kulí palici, jako jsi to udělal s tamtím. Nechci skončit jako voni. Fakt ne. Slib mi to."

„Dobře," odpověděl jsem váhavě.

„Dík. No, a abych dotáhl svý vyprávění do konce, sed jsem na tu motorku, udělal si pauzu v Opavě v kasárnách, kde jsem si pučil tohle bejby, přesně podle plánu, a jel sem, kouknout, kdo přežil. Podle plánu, he he."

„Jakého plánu, sakra?“

„Je to sranda. Posledních pár let se na tohle chystám,“ odpověděl důležitě.

Nechápal jsem ho.

Vytáhl z batohu knihu vázanou v kůži. Na přední straně měla štítek s nápisem *Příručka pro přežití apokalypsy*.

„Vždycky jsem si říkal, že to jednou přijde,“ prohlásil a otevřel ji.

Byly to jednotlivé listy tištěné na tiskárně, podle lesku snad přestříkané nějakým lakem, spojené v kroužkové vazbě.

„Nějaká ta katastrofa, meteor, válka, něco. A tak jsme se na to s klukama začali chystat. Byla to spíš sranda, ale dali jsme dohromady tohle. Taková nová bible. Je tam popsaný skoro všechno, co nás napadlo, jsou tam okopírovaný nápady na tohle a támhleto, prostě všecko, co potřebuješ, když to přijde. To cvičení v lese, to bylo právě na tohle.“ Vzdychl. „Ale nějak mě nenapadlo, že to fakt přijde, říkal sem si akorát… kdyby náhodou. A byla to docela sranda, zkoušet všelijaký postupy, hledat informace a tak. Tudle naši situaci tu mám taky popsanou, hele,“ začal listovat.

„Apokalypsa, druh tři, epidemie. Nejvyšší stupeň, zdechnou skoro všichni až tak na jedno dvě promile lidí. Možná i míň. Pravda je, že se zombicema jsem nepočítal, to už je fakt jako z filmu. Ale holt tentokrát se filmaři trefili. Řekl bych, že to vzalo celej svět…“

„Vzalo,“ souhlasil jsem. „Stačil jsem se ještě podívat na internet, než přestala fungovat elektřina. Na pár serverech byly ještě nějaké zprávy. Vypuklo to všude, najednou.“

„Kurva, co to jenom mohlo bejt? Spustilo se to najednou skoro všude… Třeba to někdy zjistíme.“

„Nebo nás to taky chytne.“

„Nestraš. Jaký máš plány ty?“

„Chystal jsem se vypadnout z města.“

„Souhlas. Kam?“

„Nevím, někam, kde nebude tolik mrtvých.“

„Jo jo. Smrděj, co? Sice se na to dá zvyknout, ale brzo z toho bude spousta dalších sajrajtů. Sekundární nemoce a tak. A chodit furt v gasmasce,“ poplácal si pouzdro, které mu viselo u boku, „a v

atombordelu se mi fakt nechce. Mám vyhlídnutejch pár míst, kde bysme to mohli zkusit, na čas se usadit, udělat si takovou malou zabezpečenou základnu. Co ty na to, jdeš do toho se mnou?“

Pokrčil jsem rameny. Představě, že bych měl být nadále sám v mrtvém městě, ve kterém se možná pohybovaly ty jeho *zombiové*, mě v žádném případě nelákala. A přikývl jsem.

„Super. Chtěl bych to tu ještě zkusit vokouknout, třeba tady ještě někdo zbyl. Hele, střílel jsi nedávno v noci z bouchačky? Po tom, co jsem dělal velký ratatata?“

„Jo.“

„Fajn, takže tos byl ty. Zkoušel jsem přilákat něčí pozornost, vypustil jsem i nějakou tu raketu, co jsem sebral v obchodě s ptákovinama a pyrotechnikou, ale přišla akorát jedna zombice. Šla po mně nožem, což je špatný znamení, protože to znamená, že nejsou úplně mega vypatlaný. Proč ses neozval na vysílačce, nemáš?“

„Vysílačce?“

Vytáhl z jedné kapsy černou vysílačku sotva větší než mobil.

„Síbíčko, občanská radiostanice, to tě nenapadlo? Volal jsem každou chvíli na všech možnejch kanálech, ale nikdo se neozval.“

„To mě nenapadlo,“ přiznal jsem se.

A přitom to bylo docela logické, o CB jsem věděl, dokonce bych i věděl, kde je najít.

„Mno, takže co dalšího. Obchody jsi raboval? Našel jsem pár vybranejch tady v okolí a vypadalo to, že to udělal někdo normální, zombice by to zkoušely sežrat na místě.“

„Pár ano.“

„I Tesko u nádru? Tam to někdo vybrakoval důkladně, pokad to teda neudělal někdo v posledním stadiu.“

„Ne, to ne.“

„Super, takže třeba ještě někoho najdem. Určitě tady bude pár lidí poschovávanejch, Brno bylo velký město. Pak zkusíme prolízt pár dalších měst, ale já bych si tady chtěl ještě něco zařídit, okej? Zdržíme se tak dva dny, co ty na to?“

„Jsem pro.“

„Fajn. Kde přebejváš?“

„V jednom hotelu na kraji města. Je tam míň… smradu.“

„Nejseš blbej, to je dobře. Já jezdil z fleku na flek na mašině, ale můžem se ubytovat zatím u tebe.“

Dorazil skleničku a vstal. Z batohu vytáhl další vysílačku, stejnou jako měl on. Podal mi ji a s ní krabičku tužkových baterek.

„Vezmi si ji, kdybysme se rozdělili. Umíš s tím zacházet?“

Podíval jsem se na přístroj.

„Myslím, že ano.“

„Fajn. Seberem po cestě ještě další baterky. Budem potřebovat velkou káru…“

„Mám toyotu, s náhonem na všechny čtyři.“

„Pěkný, kolik tě stála?“ zasmál se.

Myslel si, že je to dobrý vtip.

„Ještě pořád ji nemám splacenou,“ odpověděl jsem. „Měl jsem ji i předtím.“

„No vida. Bohatej pán. Ale to je tuk. Teď jsou z nás mrchožrouti. Kde ji máš zaparkovanou?“

„Nechal jsem ji u hotelu. Nechtěl jsem… tě varovat. Našel jsem jednoho mrtvého, zastřeleného v řeznictví, myslel jsem, že jsi nějaký magor a…“

„A šels po mně, to je dobrej fór. Ještě že sem tě viděl dřív, jinak bys bácnul ty mě, co?“

„Já… možná.“

„Nic si z toho nedělej, to je dobrej přístup. Jestli tě něco ohrožuje, jdi po tom dřív, než tě to může dostat. Je to k tomu tvýmu hotelu daleko?“

„Docela ano.“

„Na moji mašinu se dva nevejdem. Najdem ti nějaký auto.“

* * *

Vyznal se. Rozbil okénko starého favorita, chvilku uvnitř něco kutil a pak auto nastartovalo. Vylezl ven a zubil se na mě.

„Jako ve filmu, co? Veď mě, pojedu za tebou na mašině.“

Měl velkou yamahu s přívěsným vozíkem, kdo ví, kde ji ukradl a co měl ve vozíku nacpané. Radši jsem se neptal. Sedl jsem do auta, podíval se na spojené dráty u zapalování a zakroutil hlavou.

* * *

Punťa mě s nadšením vítal. Tryskáčovi se nějak nepozdával.

„To je tvůj čokl?“ zeptal se bez nadšení.

„Souseda. Nějak ke mně přilnul.“

„Takový smeták, pes k ničemu,“ poznamenal. „Jestli chceš psa, byl by lepší nějakej vlčák.“

„Možná časem.“

„Se psy budou problémy, uvědomuješ si to?“

„Vím, pár jsem jich viděl. Kvůli nim jsem si vzal tuhle pistoli.“

„Nejseš úplně blbej,“ pochválil mě a jal se prohlížet mou ‚základnu‘.

„Na pár dní vystačí,“ prohlásil. „Uděláme si nějaký žrádlo, ne?“

„Jsem pro.“

„Ty toho moc nenakecáš, co?“

„Ani ne.“

„Nevadí, mě to mele až moc, odžvaním to za nás oba.“ Přejel pohledem hromadu polívek v sáčku a konzerv. „Možná bude lepší, když uvařím já, jak tak koukám na tvý zásoby.“

„S chutí do toho,“ odpověděl jsem mu.

Vařit jsem nikdy moc neuměl. On ale ano. Z motorky si donesl přenosný plynový vařič a dal dohromady ucházející jídlo z brambor, konzervovaného masa a zeleniny. Sice to bylo kořeněné trochu moc, ale bylo to první opravdu dobré a teplé jídlo, které jsem měl za posledních pár dnů.

Seděli jsme do večera v hotelu a povídali si, tedy hlavně on. Dozvěděl jsem se o něm docela dost. Bylo mu dvacet devět, ale vypadal tak o deset let starší. Pravým jménem se jmenoval Jaromír, a nijak k tomu jménu nepřilnul, jasně dával přednost Tryskáčovi. Tvrdil mi, že kdysi chtěl jít k letectvu a být pilot, ale kvůli špatnému oku ho nevzali. Na otázku, čím se vlastně předtím živil, jenom pokrčil rameny, poznamenal něco jako „chvíli tímhle a chvíli támhletím“ a změnil téma. V průběhu večera vytáhl z hotelové restaurace malou bečku piva, narazil ji ruční pípou a začal nasávat.

„Přece to nenecháme zkazit, ne?“

Podal mi půllitr. „Lahváče nám ještě nějakou dobu vydrží a pak si holt budem muset posloužit nějak sami. Sice mám v bibli návod a jednou jsem to dokonce i zkoušel, ale moc se ta sračka pít nedala.“

A tak jsme se nalévali Starobrnem a já poslouchal jeho historky. Je docela zábavný, i když dost střelený. Nakonec odpadl a šel spát. S bouchačkou v ruce, mně doporučil to samé, dokonce mi nabídl druhý samopal, který měl ve vozíku. Odmítl jsem. Popřál mi dobrou noc, hodil po mně tu svoji bichli s radou, ať si ji důkladně pročtu, a šel spát. Byl lehce přiopilý.

Já trošku taky, ale ne moc. Budu se radši hlídat. Kdo ví, co by se mohlo stát, kdybych se zase obludně ožral.

Chvíli jsem si listoval jeho knihou. Opravdu tam měl všechno možné, návody, plánky, mapky, rady, dokonce obsáhlý seznam literatury, kde se dá co najít. V knize byly popisy katastrof všeho druhu, atomová válka, meteorit, obrovská zemětřesení i biologická válka.

U piva jsme se mimo jiné bavili i o tom, co se vlastně přihodilo, ale ani jeden z nás nevěděl, jak se mohlo stát, že epidemie propukla tak bleskově a všude.

Po chvíli čtení jsem knihu odložil a začal ťukat zážitky dnešního dne. Venku už je tma a já asi taky půjdu brzy spát. Dnešek byl opravdu šílený, i když měl asi pravdu a Jitka byla ‚zombie‘, stejně je mi jí líto a bolí to. Když už jsme u zombiů, vůbec se mi jeho přístup nelíbí. Preventivní popravování každého, kdo byl nakažený a ještě žije (k tomu chlápkovi na zastávce se mi taky přiznal, nedělal z toho vědu), je mi dost odporné. Ale… já už jednoho člověka taky zastřelil a možná budou další. Slíbil jsem si, že to budu dělat jedině v sebeobraně.

Náš plán je docela jednoduchý. Podívat se po dalších lidech, ale nejpozději do dvou tří dnů vyrazit pryč z města s nákladem různých užitečných věcí. Zřídit ‚operační základnu‘, Tryskáč už má vytipovaných několik míst. Zařídit se tam, jak to jenom půjde, a hledat další lidi. Můj nový společník si je jistý, že jich muselo dost přežít, že muselo být víc imunních než my dva. Stahovat lidi k nám, pokud to půjde, případně se přidat k nějaké větší skupině, pokud bude vypadat ‚v pohodě‘. A začít znova.

Má docela velké plány, několik let života s nadějí na katastrofu mu poskytlo dost času na vymýšlení; jeho kamarádi byli zřejmě stejného ražení jako on. Vybudovat novou, lepší společnost. Znovu zalidnit Zemi.

A někdy jít i dál, než jsme byli.

Když jsem mu řekl o svých pochybách, že bychom se dožili dalšího letu do vesmíru, jenom pokrčil rameny a prohlásil, že jeho děcka nebo jejich děcka se tam dostanou. Optimista.

Snažím se nějak analyzovat svůj stav, ale moc mi to nejde. Asi je mi lépe než předtím. Už nejsem sám, a ač je Tryskáč blázen, je to blázen, který ví a umí spoustu věcí, například vařit. Lepší než sedět sám v hotelu, povídat si se psem a přemýšlet, jestli se zastřelit hned, nebo to nechat na ráno.

Asi půjdu spát. Doufám, že se mi nebude nic zdát.

Den tygra

17. srpna roku 0, středa

Když jsem ráno vstal, Tryskáč už byl vzhůru. Stál venku na parkovišti a čistil si zuby. Byl to neuvěřitelný pohled. Na sobě měl jenom kalhoty od maskáčů a kanady. Se sveřepým výrazem pečlivě mrskal kartáčkem, pusu měl plnou pasty. Nejvíc mě ale pobavily jeho vlasy. Zelený šátek měl sundaný, a tak byl vidět jeho krátký sestřih. Nabarvený na zeleno. Blázen. Nemohl jsem si pomoct a rozesmál jsem se.

Pochopil to špatně.

„Se moc nesměj," zabublal s plnou pusou. „Až tě chytnou zuby, můžu ti je tak maximálně vyrazit kladivem, pokad nenajdem zubaře. Na tvým místě bych s hygienou začal taky, kámo."

Vyplivl pěnu a vypláchl si pusu vodou z lahve.

„Přestala týct voda. Hajzly nejdou splachovat. Sbohem, civilizace," odplivl si.

Otřel si pusu levou rukou a zkoumavě si prohlížel stopy po kousnutí. Včera si je vydatně dezinfikoval nějakou páchnoucí tekutinou.

„Nejenom na zuby. Na každý škrábnutí je třeba dávat majzla."

Pokrčil jsem rameny. Měl pravdu, nebylo na to co říct. Vrátil jsem se do hotelu a začal vařit kafe. Tryskáč si natáhl zelené tričko a přidal se ke mně.

Foukal do hrnku horkého kafe a pokuřoval cigaretu.

„Jaký máme program na dnešek, plukovníku?" zeptal jsem se ho.

Měl jsem docela veselou náladu. Poprvé od konce jsem se dobře vyspal a netrpěl nočními můrami.

„Seržante," odpověděl mi. „Z armády mě vyhodili jako četaře, mizerové."

„Myslel jsem, že tě nevzali vůbec."

„Jenom jako normální opici na základňárnu, s letectvem mě poslali do prdele, když jsem tam chtěl jít. Skoro celou vojnu sem seděl na zadku a jezdil s tatrovkou, příšernej vopruz."

„Aha. Já byl písař."

„Hm, taky pěkná zašívárna. Desátník, co?“

Zavzpomínal jsem.

„Jo, asi jo.“

„He he he, mám vyšší hodnost,“ zachechtal se. „Ale do prdele s tím.“

Napil se kafe a syknul, asi si trochu připálil jazyk.

„No, desátníku, asi zvednem zadky a půjdem do města. Mám nápad, jak nechat vzkaz, kdyby se tu ještě někdo objevil. Chci kouknout na pár míst, nabrat věci, sehnat auta. Nejlíp nějaký pick-upy nebo malý náklaďáky, ať do nich můžem narvat co nejvíc.“

„Kdykoli si přece můžeme zajet pro cokoli, co bychom potřebovali,“ namítl jsem. Nějak jsem se se svou toyotou nechtěl rozloučit.

„Taky se může stát, že nebude nic. Ten táborák jsi viděl, ne?“

Vzpomněl jsem si na doutnající spáleniště, které jsem sledoval přes čočky dalekohledu, a přikývl.

„Taky to může najít někdo před náma a vybrat, nebo můžou přijít povodně, co víš. Radši pobrat užitečný věci hned. Počítám dneska a zejtra budem hledat a pozejtří se seberem a odjedem. Potřebujem zajistit operační základnu. Navezem tam věci a lidi, který najdem. Nakonec jsme se o tom bavili včera.“

„Kam chceš jet? Už ses rozhodl?“ Včera mluvil o několika různých místech.

„Řek bych, že vím. Kus vocaď na Vysočině je taková malá dědina, Vidlákov jak prase, ale není to daleko od dálnice. A má to několik velkejch výhod, pro nás je to úplně optimální.“

Ačkoli mluvil jako dělník ze stavby, občas se mu do řeči připletlo komplikovanější slovo. Myslí mu to a ví toho spoustu. Ale k imidži drsňáka patří řeč jak z kanálu.

„Předně, kus od dědiny stojí pořádná vila, spíš ranč, patří to nějakýmu mizernýmu podnikateli. Dokonce tam měl i koně. Slušnej barák, velký pozemky kolem, jednou jsem mu to tam byl vokukovat. V tý dědině má totiž jeden chlápek postavenou malou vodní elektrárnu, což je super, proto jsem se tam taky jel jednou o víkendu kouknout. Elektrika se hodí a o vodní elektrárnu se nemusíš moc starat. Sice vím, kde pobrat nějaký elektrocentrály, pro jednu se stavíme, ale do těch musíš lejt benzin.“

„Toho je dost.“

„No to jo, ale kdo se s tím má furt tahat? Museli bysme pobrat pár cisteren a vozit je tam. S vodní to bude jednodušší. No zkrátka ten plac vokouknem, a když bude použitelnej, tak ho obsadíme.“

„Co když už tam někdo bude?“

Útrpně se na mě podíval.

„Jaká šance asi je, že zrovna pan podnikatel přežil? Minimální. No i kdyby, nějak se s ním domluvíme.“

Pokud tam někoho najdeme, jsem docela zvědavý, jak bude ta promluva probíhat.

„Zkrátka problémy budem řešit, až nás nějaký najdou. A to nás najdou, he he.“

* * *

Punťu jsme zavřeli v hotelu a do města jsme jeli společně mým autem. Tryskáč sice poznamenal, že kdybychom jeli každý sám na vlastní pěst, měli bychom to všechno rychlejší, ale společně to bude bezpečnější. Co kdyby zas nějaká zombice, že jo, prohodil nakonec.

A tak jsme lítali po městě. Tryskáč si záhy přivlastnil velkého forda, ve kterém zůstaly klíčky, a začal do něj cpát věci. Nabrali jsme náboje a pár pistolí z několika obchodů se zbraněmi. V Army shopech bedny amerických vojenských potravinových dávek, o kterých Tryskáč tvrdil, že vydrží věčnost. Snažil se mě obléknout do něčeho ‚rozumnějšího‘, ale já maskáče odmítal. Nakonec se přestal hádat a jenom po mně hodil pískově žlutou vestu se spoustou kapsiček.

„Vem si aspoň taktiku, ať nemusíš tahat věci po kapsách a v baťohu.“

Odpáral jsem nožem výšivku z vesty a vzal si ji. Byla praktická.

Přivlastnili jsme si spoustu malých vysílaček a baterií. Nejdřív mi nebylo jasné, proč tolik, ale Tryskáč mi to brzy ukázal. Na obrovský billboard nastříkal jasně barevným sprejem jednoduchou zprávu: PŘEŽILI JSME, VOLEJTE NÁS NA KANÁLU JEDNA. A k billboardu přidělal igelitový pytlík s vysílačkou, baterkami a kartičkou s návodem k použití.

Rozmístili jsme několik takových zpráv a postupně zaplňovali mou toyotu (odmítl jsem si vzít jiné auto) a Tryskáčova forda vším možným. Spousta věcí by mě asi nikdy nenapadla, ale Tryskáč měl ve své knize seznamy a rozpisy, kde co sehnat.

Na některá místa jsme se jenom přijeli podívat. Na otázku, co tam hledáme, Tryskáč jenom bručel a odmítal přímo odpovědět. Byla to vysoká škola, koleje, několik restaurací, pár podivných míst. Brzy mi došlo, že někoho hledá, ale nechtěl jsem naléhat.

Na kostel ve středu města vytáhl Tryskáč velkou vlajku a u vchodu nechal obligátní vysílačku. Do kostela jsem s ním nešel. Byl plný páchnoucích mrtvol. Úplně plný. Umírající se snažili najít záchranu u vyšší moci, ale neúspěšně. Tryskáč tam šel s plynovou maskou a nataženým samopalem v ruce.

„V jednom filmu, který jsem viděl, byl kostel plnej zombic, tak si říkám, co kdyby."

V kostele ale byli jenom mrtví mrtví.

Vrátili jsme se do hotelu s auty plně naloženými. Nechali jsme auta u hotelu, vrátili se pěšky o pár ulic zpět a zabavili policejní auto s megafonem. Smrdělo po policejních mrtvolách, které jsme v rukavicích vytáhli ven a hodili k popelnicím. Vystříkal jsem auto nějakým osvěžovačem vzduchu, ale výsledek nebyl nic moc. Tryskáč se zašklebil a pak vykopl přední sklo, takže jsme měli spoustu čerstvého vzduchu.

Projížděli jsme městem. Já řídil a Tryskáč mluvil do megafonu. Ale ani tohle nám nepomohlo objevit další živé. Ani nakažené ne. Odmítal jsem jim říkat zombiové.

„V noci zkusíme vystřelovat ze Špilasu rachejtle. Třeba si jich někdo všimne."

„Třeba."

Ale k raketám jsme se nikdy nedostali. Objížděli jsme město v rozšiřujících se kruzích a sledovali mrtvé ulice. Viděli jsme několik psů a koček. A pak jsem zahlédl velké pruhované tělo, které tiše procházelo městem. Šlápl jsem na brzdy a vytřeštil oči.

Tygr stál sotva dvacet metrů od nás. Chvíli si nás prohlížel a švihal pruhovaným ocasem. Pak se líně otočil a pomalu odcházel.

Když jsem ho párkrát viděl v zoo, bylo mi ho vysloveně líto. S tupým výrazem chodil dopředu a dozadu. Teď se majestátně procházel městem, jako by mu patřilo, tupost z očí zmizela. Tryskáč se vedle mě pohnul, slyšel jsem cinknutí kovu. Otočil jsem se, abych mu zabránil střílet, ale nebylo třeba. Samopal sice držel v ruce, ale nevypadalo to, že by se chystal pruhovaného velikána poslat na onen svět.

„Asi bysme ho měli sundat," řekl po chvíli, „ale nějak se k tomu nemůžu dokopat. Vždycky mi ho bylo líto."

„Mně taky. Kdo ho pustil?"

Pokrčil rameny.

„Možná nějakej ošetřovatel těsně předtím, než zkápnul. Tygřík možná nepřežije zimu, ale třeba taky jo. Akorát doufám, že se s ním příště nepotkám moc zblízka."

Tygr zmizel mezi baráky. Asi hledal kořist.

Nastartoval jsem znovu auto a jel.

„Tys říkal, žes byl v nějakým špitálu, co?" zeptal se Tryskáč po chvíli.

„Jo, u svaté Anny."

„Jaký to tam bylo?"

„Jak bys čekal. Obrovské hromady mrtvých. Umírající doktor. Řekl bych, že tak to vypadá u všech nemocnic."

„Hmm."

Chvíli mlčel.

„Zajeď tam," řekl dutým hlasem. Podíval jsem se na něj.

„Prostě tam jeď. Špitály jsem si chtěl nechat na zejtra, ale nemá smysl to odkládat."

Pochopil jsem. Pořád někoho hledal, ale do nemocnic se mu nechtělo. Pokud ten někdo, nebo spíš ta některá, onemocněla a šla do nemocnice, byl s ní konec.

Zamířil jsem k nejbližší nemocnici.

„Mám jít s tebou?" zeptal jsem se.

Smrad tady byl neuvěřitelný. Zavrtěl hlavou.

„Jenom se porozhlídnu. Za chvilku budu zpátky. Kdyby něco, máš vysílačku."

Strčil si do ucha handsfree té své a se samopalem vylezl z auta. Chvíli volal, jestli se někdo neozve, a pak se začal přes mrtvé brodit dovnitř.

Vytáhl jsem PDA a z nedostatku jiné práce jsem začal ťukat deníček. Dvakrát jsem volal Tryskáče vysílačkou, dvakrát mi odpověděl, že už jde. Nakonec strávil v nemocnici skoro hodinu, a když se vrátil, vypadal klidnější. Asi byl rád, že nenašel tu**,** co hledal.

Vyrazili jsme k další nemocnici, ale sotva po pár stech metrech Tryskáč zařval: „Stůj!“

Dupnul jsem na brzdy, auto ještě nestálo, když už Tryskáč lezl ven.

„Hej ty tam, vylez!“ zavolal.

Samopal držel připravený ke střelbě. Mířil někam do druhého patra obytného domu.

Taky jsem vylezl z auta a ruku jsem položil na pistoli.

„Haló, je tam někdo?“ zavolal jsem. „Nemusíte se nás bát!“

„Mluv za sebe,“ zavrčel Tryskáč. „Nahoře v okně. Ať mi bouchne granát v prdeli, jestli se odtamtud na nás nešklebila zombice.“

„Uklidni se. Kde?“

Ukázal rukou. Okno bylo otevřené a nic v něm nebylo.

„Půjdeme dovnitř?“

Místo odpovědi vyrazil.

Opatrně vešel dovnitř a vylezl po schodech do druhého patra, šel jsem za ním, pistoli v ruce. Pro jistotu. Ukázal na dveře a zamířil na ně samopalem. Čekal jsem. Otočil se na mě a máchnul rukou ke dveřím. Pochopil jsem a opatrně k nim přistoupil. Zaklepal jsem.

Tryskáč se jenom bolestně zašklebil a zavrtěl hlavou.

„Haló, je tam někdo?“ zeptal jsem se.

Nikdo mi neodpověděl. Zkusil jsem otevřít dveře, ale byly zamčené. Podíval jsem se na Tryskáče. Přikývl.

Kopnul jsem do dveří, povolily po první ráně. Tryskáč vletěl dovnitř.

„Ježíši kurva Kriste,“ prohlásil.

Vešel jsem za ním dovnitř.

Byla to malá garsonka. Smrdělo to v ní neuvěřitelně, shnilým masem a výkaly. V pokoji ležela na zemi ohryzaná mrtvola mladé ženy. Ohryzaná. Zvedl se mi žaludek.

„Kde jsi, zombice?“ zařval Tryskáč. „Vylez kurva hned, a nebude to bolet!“

Pod postelí se něco pohnulo. Klekl jsem si a podíval se.

Pod postelí ležela malá holka, připomínala mi Marcelku. Ale Marcelka nikdy nevypadala tak příšerně. Malá měla obličej pokrytý vrstvou hnusu a cenila na mě zuby. Po tvářích jí ale tekly slzy. Postavil jsem se a ztěžka polkl.

„Je tam?“ zeptal se Tryskáč.

„Podívej se sám,“ řekl jsem mu.

Naprázdno jsem polykal a bojoval s nevolností.

Tryskáč se sklonil a hned vyskočil.

„Do hajzlu.“

„Byla tady zamčená, nemohla ven. Neměla co jíst,“ blekotal jsem.

„Je to zkurvená zombi, i když malá. Uděláš to ty, nebo já?“ zeptal se mě tvrdým hlasem.

Utekl jsem z bytu. Za mnou se ozvala dlouhá dávka. Dole u dveří jsem vyzvracel všechno, co jsem dneska snědl.

Tryskáč vyšel zachmuřeně ven a nevšímavě kolem mě prošel k autu. Měnil vystřílený zásobník za nový. Mám pocit, že zamumlal něco jako „slaboch“.

Pokud je neschopnost zastřelit chladnokrevně malé holky slabost, jsem slaboch.

Ale trávení ti nevadí, řeklo mi svědomí. Poslal jsem ho do hajzlu.

Otřel jsem si pusu a nasedl beze slova do auta. Tryskáč se dlouze napil z čutory a podal mi ji.

Spolykal jsem několik hltů silné vodky.

„Začíná mi to lízt na mozek,“ zavrčel. „Čím dřív vypadnem, tím líp.“

„Nemusel jsi ji zastřelit.“

„Bylo to pro ni tak lepší. Dej mi pokoj, myslíš, že jsem na sebe pyšnej?“

Spolkl jsem odpověď a nastartoval.

Nepromluvili jsme ani slovo. Nebylo co říct.

Přijeli jsme ke svaté Anně. Vypadalo to tam ještě hůř, než když jsem tady byl poprvé, sotva před týdnem. Tryskáč si vrazil do ucha sluchátko a pokračoval v pátrání. Já vykopal sklo trafiky naproti a vytahal jsem z ní hromadu časopisů. Zkoušel jsem si spravit náladu čtením vtipů, ale když jsem v *Trnkách Brnkách* narazil na dvoustránku věnovanou vtipům o kostlivcích a zombiích, vyhodil jsem je z auta.

Ve vysílačce občas praskalo. Jednou jsem dokonce zaslechl něco, co znělo jako Tryskáčovo huhlání. Asi omylem zapnul handsfree tak, že rádio vysílalo každý hlasitější zvuk.

„Ať tady není, kurva bože, prosím, ať tady není," ozvalo se najednou docela čistě.

Chtěl jsem do vysílačky něco říct, ale rozmyslel jsem si to. Radši jsem si vytáhl PDA, připojil ho k autobaterii a začal ťukat.

„Ne, to kurva ne!" zařval najednou ve vysílačce Tryskáč.

Popadl jsem ji a zavolal do ní: „Co se děje?"

Ve vysílačce se ozvaly další nadávky.

Výstřel jsem uslyšel i bez vysílačky. Okamžitě jsem vytáhl pistoli a rozběhl se.

„Tryskáči, slyšíš mě? Kde jsi, sakra?" sípal jsem do vysílačky a snažil se procpat přes těla co nejrychleji.

Neodpovídal. Byly slyšet jenom podivné zvuky.

Našel jsem ho na prostranství mezi budovami, klečel na zemi, samopal odhozený vedle. Před ním ležela holka s prostřelenou hlavou.

„Tryskáči?"

„Jdi do hajzlu," odpověděl přerývaně.

Došel jsem až k němu. Zastřelené mohlo být tak dvacet. Asi byla i docela hezká. Přes vrstvu špíny to nebylo poznat.

„Tryskáči?"

Položil jsem mu ruku na rameno. Bylo mi jasné, že našel, koho hledal. Ve stavu, v jakém ji najít nechtěl.

Vyndal jsem čutoru z pouzdra, které měl na opasku, odšroubo-val a podal mu ji. Mechanicky si ji vzal a zhluboka se napil, až se rozkašlal. Vstal a podíval se na mě.

„Měla strach, že by jednou mohla skončit na vozíčku nebo tak. Tvrdila, že než žít jako zelenina, radši umře."

V očích měl ten tvrdý hoch slzy. Neřekl jsem nic. Co taky?

„Kdysi jsem jí slíbil, že kdyby nějak… nevyléčitelně onemocně-la, pomůžu jí. Ale…"

Další hlt z čutory. Zhluboka vydechl.

„Doufal sem, že přežila. Když jsem ji nemoh najít, doufal sem, že umřela. Zkurvenej svět. Pořád jsme se hádali, ale… měl jsem ji rád, kurva fakt že jo."

Podíval se na mrtvou.

„Byla úplně mimo, jako všechny zombice, ale měl jsem pocit, že mě poznala. Smutně na mě koukala a něco nesrozumitelnýho brblala. Jako by mi… připomínala, co sem jí slíbil."

Stiskl jsem mu rameno.

„Vypadneme. Pryč," řekl jsem mu.

„Jo. Hned teď. Jdeme."

* * *

Hodil samopal na zadní sedadlo a pomalu upíjel z čutory. Nejel jsem přímo do hotelu. Stavil jsem se ještě v parku, rozloučit se s Re-nátou. Chvíli jsem tam postál a vzpomínal, zatímco Tryskáč seděl v autě a topil depresi ve vodce. Na nic se mě neptal. Mlčeli jsme a spo-lečně v duchu proklínali svět.

V hotelu jsme přesedli do naložených aut, já k sobě přibral Pun-ťu, a vyrazili jsme.

Přespali jsme v prázdném motelu u dálnice, kde nebyl vůbec ni-kdo kromě spousty aut, mezi kterými se špatně kličkovalo. Tryskáč se monumentálně opil a s brekem usnul.

Zní to ode mě možná zle, ale… jsem rád, že jsem viděl i tuhle jeho stránku. Doufám jenom, že ho to brzy přejde, než udělá nějakou hloupost.

Vzpomínám na dřívější dny. Často se celý měsíc nestalo nic zvláštního, kdybych si psal deníček i tenkrát, nebylo by skoro o čem psát. Za poslední týden jsem si prožil víc než za celý svůj předchozí život. Mám pocit, že jsem zestárnul aspoň o dvacet let.

Operační základna

18. srpna roku 0, čtvrtek

Tryskáč navigoval, jel jsem pomalu za ním – kvůli zacpaným dálnicím jsme jeli po vedlejších cestách. Pustil jsem si z přehrávače veselou hudbu, ale na mizernou náladu nepomáhala. Vesnice kolem pořád vypadaly mrtvě, Renátin duch mě pořád strašil, přemítání nad tím, co bude, nějak nechtělo přestat.

„Už tam budem," ozvalo se z rádia přidělaného do držáku na mobil.

Dal jsem do něj nabíjecí články a připojil ho k autobaterce, aby bylo pořád v provozu. Kdo ví, co nás ještě může potkat.

„Vidíš támhle tu plochu nalevo?" zeptal se Tryskáč.

Hmátl jsem po vysílačce a řekl: „Jo."

„To je malý letiště, na ultralajty, pár by jich tam mohlo bejt, tak se můžem proletět, vokouknout to s vrchu."

„Ty to umíš řídit?"

Zachechtal se. „Jo, udělal jsem si papíry aspoň na tyhle malý krámy. Nic to není, naučím tě to."

No, možná někdy, nejlíp za hodně dlouho, řekl jsem si.

Létání nepatřilo mezi mé vysněné činnosti. Na druhou stranu, alespoň zaženu nudu. Začínal jsem si uvědomovat, že nuda a ponorková nemoc bude asi náš největší problém.

„Támhle ta vesnice to je."

Blížili jsme se k malé vesničce ničím se neodlišující od těch, kterými jsme už projeli. Jenom ulice byly podivně klidné. A nikde žádná mrtvola.

Tryskáč odbočil z hlavní cesty a sjel k říčce. Zastavil a vystoupil. Se samopalem v ruce, jak jinak.

Zastavil jsem a šel za ním, Punťa se mnou. Stál u splavu a zálibně se na něj díval.

„Koukej," ukázal. „Elektřina."

„Hmm," zabručel jsem.

Nějak mě to nevzrušovalo. Možná mělo, ale bylo mi ten den všechno šumafuk.

„Patří to k tomuhle baráku. Je to napojený na veřejnou elektrickou síť, takže když si trochu pohrajeme s místním transformátorem a rozvodem, ani nebudem muset tahat kabely. Vokouknem to pozdějc. Pojedem se podívat na ten náš vysněnej bejvák.“

„Dobře,“ zahučel jsem a vrátil se do auta. Zapálil jsem si cigáro. Punťa na mě štěkl.

„Neotravuj, já vím, že to není zdravé, a je mi to úplně jedno,“ odpověděl jsem mu.

Budu si muset dát do auta popelník, pokud s tím budu pokračovat, řekl jsem si, když jsem klepal cigaretu z otevřeného okna a trocha popele vletěla dovnitř.

Tryskáčův vytipovaný dům byl až notný kus za vesnicí. Od okresní silnice k němu vedla široká vybetonovaná cesta a byl obehnaný živým plotem. Na zahradě rostlo pár stromů, ale ze samotného baráku byla vidět jenom střecha. Přijeli jsme k bráně, která byla samozřejmě zavřená. Ale dalo se přes ní vidět místo, které Tryskáč považoval za nejvhodnější.

Majitel vily musel být asi pěkně zazobaný. Vila byla totiž obludně velká, načinčaná a upravená, stranou stál dokonce velký bazén. V hlavě se mi rozjela čísla, když jsem odhadoval jeho hodnotu, ale hned jsem pracovní zlozvyk zarazil. Nemyslím si, že bych se ještě někdy mohl živit jako realitní agent.

Tryskáč vylezl z auta a začal zápasit s bránou.

„Kurva, je to zamčený,“ reptal.

„Tak to uraž,“ poradil jsem mu.

„A pak to budu muset opravovat. Počkej, však já to nějak otevřu.“

Živý plot byl vysoký a zjevně zakrýval další, drátěný. Samotná brána byla velká a nahoře obtažená ostnatým drátem. Majitel si zřejmě cenil své soukromí.

„Co když tady mají psa?“ zeptal jsem se Tryskáče, který přehodil přes bránu kus látky a chystal se přelézt.

„Tak ho vodbouchneš.“

Přehoupl se přes bránu a chvíli s něčím manipuloval u sloupu. Zámek cvaknul. Tryskáč strčil zpátky do kapsy baterku a nějaké drobné nástroje.

Zatáhl jsem za bránu a otevřel ji.

„Hele, že tys dělal i vykradače vil?“ zeptal jsem se ho.

„Vždy připraven,“ prohlásil a zaškaredil se na mě.

Sedli jsme do aut a jeli po příjezdové cestě k domu. Opravdu moc hezká vilka, říkal jsem si. Na něco takového bych si v životě nenašetřil. Bazén byl velký aspoň dvacet na dvacet metrů, s napuštěnou průzračnou vodou. Jenom jedna věc mi nehrála. Před domem stála zaparkovaná stará otřískaná škodovka.

„Ta kára mi smrdí,“ oznámila vysílačka Tryskáčovým hlasem.

„Možná nás někdo předběhl,“ odpověděl jsem.

„Možná. No nic, jdem za ním. Krej mě kdyby něco.“

Kdyby co? Zeptal jsem se v duchu.

Tryskáč vylezl z auta a zavolal: „Hej, je někdo doma?!“

Zatroubil jsem na klakson, abych jeho volání podpořil. Nadskočil a vztekle se na mě otočil.

Pak najednou houknul hrozně hlasitý výstřel. Přísahal bych, že Tryskáč skočil za své auto ještě dřív, než rána zazněla. Měl nechutně rychlé reflexy.

Na cestičce před námi se rozprskl písek a něco zacinkalo o kameny, kterými byla cestička osázená.

Sáhl jsem po pistoli a rozhlížel se, odkud kdo střílí. Měl jsem nepříjemný pocit, seděl jsem přímo na ráně. Sice v autě, ale co jsem slyšel, auto prostřelí i obyčejná pistole.

Tryskáč klečel za autem, vyzbrojený samopalem a zachmuřeným výrazem.

„Jděte pryč!“ zaječel vysoký hlas.

Zahlédl jsem pohyb v jednom otevřeném okně v prvním patře. Byl to ženský hlas, možná spíš dívčí, byl jsem si tím jistý.

„Klid!“ zavolal jsem ze staženého okénka ven. Zastrčil jsem pistoli a pokračoval: „Lezu z auta ven, nejsem ozbrojený!“

Tryskáč na mě vztekle mával, ať toho nechám. Ale nějak se mi nechtělo udělat to po jeho a vzít barák útokem.

Vylezl jsem z auta a dal ruce nad hlavu. Pomalu jsem kráčel na volné prostranství a nevšímal si vzteklého syčení: „Zalez, ty debile!“

„Jsme přátelé!“

„Táhněte pryč!“ odpověděl hlásek.

Druhé bouchnutí, ale rána šla daleko přede mne. Asi brokovnice, řekl jsem si chladně.

„Můžeme si promluvit?“ zavolal jsem. „Jsme jenom dva, ostatní jsou mrtví, za poslední týden jsme viděli jen mrtvoly.“

„Co tady chcete? Jak jste to tady našli?“

Byla to holka, nemohlo jí být víc než patnáct nebo šestnáct. Na chvíli jsem kromě hlavní brokovnice v okně zahlédl i bledý obličejík a blonďaté vlasy.

„Hledáme místo, kde se usadit,“ řekl jsem na rovinu.

Od auta jsem zaslechl plesknutí, Tryskáč se zřejmě mlátil do hlavy nad mou předpokládanou pitomostí.

„Města jsou plná mrtvých, nedá se tam dýchat,“ pokračoval jsem. „Snažíme se najít další lidi…“

„Jděte hledat jinam! Budu střílet! A tentokrát přesně!“

„Poslyš, holka, nech toho, uklidni se, oukej? Nechceme ti nic udělat. Jenom si promluvit. Pokud na tom budeš trvat, odjedeme, ale to tady chceš zůstat sama? Možná už kromě nás nikdo jiný nepřijde…“

„Brzy přijede pomoc!“

„Fakt? Odkud? Než přestala jít elektřina, podařilo se mi prolézt internet. Vypuklo to všude najednou, skoro všichni zahynuli! Zůstalo nás naživu jenom pár! Pokud budeme každý táhnout na vlastní pěst, tak brzo…“

„Vypadněte!“

„Hele, jak se jmenuješ? Já jsem Johan, ten pomalovaný, co se schovává za autem, si říká Tryskáč. Vypadá docela divoce, ale jinak je docela fajn…“

„Nemám zájem, jděte pryč!“

„Dobře, pokud na tom trváš, odjedeme, ale co tady budeš dělat sama?“

„Nejsem tady sama!“

„O to líp. Buď rozumná, holka. Tryskáči, schovej tu bouchačku a vylez, třeba ji to uklidní.“

„Vystrčím kebuli a ta hysterka mi do ní napálí, to určitě,“ zavolal zpoza auta. „Vlez do auta a vypadneme vocaď, ať si tady klidně shnije, mám v plánu další místa.“

„Nejsem žádná hysterka!“

„Chováš se tak,“ odpověděl jsem jí mírně. „Už mě začínají bolet ruce. Vážně si nechceš promluvit jinak než přes okno?“

„Ne!“

„Řekneš mi aspoň, jak se jmenuješ?“

„Ne!!!“

„Jak chceš. Teď sáhnu do kapsy a vytáhnu vysílačku, O.K.? Nechám ji zapnutou. Vrátíme se do vesnice, pokud by sis to rozmyslela, tak nám můžeš zavolat, souhlasíš?“

Neodpověděla. Vytáhl jsem z kapsy vysílačku, položil ji na zem a pomalu se otočil. Doufal jsem, že mě nestřelí do zad.

Nestřelila. Došel jsem k Tryskáčovu autu. „Zalez,“ řekl jsem mu. „Kamarád teď vleze do auta, tak nedělej hlouposti.“

Tryskáč poslechl, prosmýkl se kolem mě a zalezl do auta. Držel hlavu pod palubovkou a vztekle se na mě šklebil.

Došel jsem do vlastního auta a nasedl. Punťa zaštěkal.

„Tady nám pšenka nepokvete, kamaráde,“ odpověděl jsem mu a nastartoval.

Vycouvali jsme pryč z chráněného pozemku a vrátili se do vesnice. Zastavili jsme na návsi a vylezli.

„Káča jedna pitomá,“ vrčel Tryskáč.

„Divíš se jí? Všichni kolem jsou mrtví, najednou přijedou dva chlapi, z toho jeden vypadá jak z akčního filmu. Když si to tak vezmeš, tak se vlastně chovala docela rozumně. Určitě čekala, že ji znásilníme.“

„Nemám potřebu šukat malý holky,“ zavrčel. „Ta byla ještě pod zákonem.“

„Jak to mohla vědět? Třeba se nám ozve ve vysílačce.“

„A když ne?“

„Tak se na ni vykašleme,“ řekl jsem. „Nemůžeme ji nutit. Navíc kdybychom to zkusili, tak by nás tou brokovnicí asi odpráskla.“

„Kdybych chtěl, snadno jsem ji dostal,“ prohlásil.

„No jo, jasně.“

„Fakt. Měla dvojku, viděl jsem ji. Jak vypálila podruhý, mohl jsem vletět do baráku a…“

„A co bys udělal? Odpráskl ji?“ utrhl jsem se na něj. „Tohle není žádná tvoje zombi. Je to malá vyděšená holka.“

„No jo, furt. Pojď, pudem se kouknout na tu vodní elektrárnu. Nemá smysl plejtvat časem. Pokud se ta káča do rána neozve, vypadnem. Nějakejch třicet kiláků vocaď je jiný vhodný místo, kde bysme se mohli usadit. A vem si druhou vysílačku, ať tu svou kopretinku nepřeslechneš, až ti bude nadávat.“

Byl pěkně nabručený. Nešlo to podle jeho plánu, tak se vztekal, docela jsem ho chápal. Vzal jsem si náhradní vysílačku a šel za ním do domku obloženého dřevem.

„Je to divný,“ bručel Tryskáč, když z něj vylezl.

„Co zas?“ zeptal jsem se.

„Nikde žádnej mrtvol. Je to tady podezřele čistý.“

„Možná je ta malá někam odtáhla.“

„Hmm.“

* * *

Zalezl do přístavku za domem, kde byl umístěn rozvod. Chvíli ho zkoumal.

„Elektrika z toho jede, dokonce to pouští do sítě,“ prohlásil. „Stačilo by na rozvaděči v dědině vodpojit všecky baráky a cestu ven, pak by to mělo na pohánění jednoho baráku stačit, i takový vobludy, jako je ten hrad tý holky.“

„Za předpokladu, že se nám ozve.“

„Fakt ji chceš nechat bejt?“

„Co nám zbývá?“

„V noci jí tam vlézt, sebrat jí bouchačku a dát jí pár facek, ať se vzpamatuje.“

„Ty se vzpamatuj,“ zavrčel jsem na něj. „Nic takového se dělat nebude!“

„Seš moc měkkej.“

„A ty moc tvrdej, aspoň se navzájem vyrovnáme.“

„Kecy. Nažerem se?“

Pokrčil jsem rameny. „S chutí do toho, pane šéfkuchař.“

V domku majitele elektrárny proud stále fungoval a díky tomu jela i lednice a dva velké mrazáky. Oba byly skoro plné vepřového masa, zřejmě získaného od někoho jiného z vesnice, protože prasečí chlívek k domku nepatřil.

Zatímco Tryskáč chystal dva velké kusy kýty a dřevěné uhlí na zahradní krb, vyšel jsem do vesnice. Vepřové mi něco připomnělo. Punťa pobíhal kolem mne, neustále jsem ho musel volat k sobě.

Všechny odemčené domky byly prázdné, ačkoli na několika místech byly vidět stopy po mrtvých. Ta holka opravdu asi všechny mrtvoly někam natahala.

Šel jsem hlavně podle zvuku. Hladová prasata vztekle chrochtala, jakmile mě zaslechla. Psi štěkali a vyli.

Nebyl to zrovna nejlepší nápad, pustit je ven, přiznal jsem si potom. Byl jsem celý špinavý a prasata se neustále snažila chodit za mnou. Punťa se je pokusil prohnat, ale když po něm jedno chňaplo, nechal toho a schovával se u mě. Musel jsem prasata odehnat kopanci. Psi pochopili záhy, že mají dát pokoj. Umyl jsem se u řeky a vrátil se k Tryskáčovi. Maso vonělo.

„Tys pustil prasata a psy?“

„Jo. Nemá smysl, aby tady chcípla.“

„S psama budou problémy, s prasatama taky. Za pár let jich tady bude milion, všecko sežerou,“ prohlásil.

Hodil kus zmrzlého masa přes plot smečce hladových psů, která loudila a kňučela.

„Tak budeme my žrát je,“ odpověděl jsem mu a zakousnul se do propečeného kusu masa. Chutnal výborně. Nic proti konzervám, jsou užitečné a praktické, ale čerstvé jídlo je čerstvé jídlo. Punťa můj názor zjevně sdílel taky a zápasil s porcí skoro větší, než byl sám.

Něco mě napadlo. Vzal jsem vysílačku a řekl do ní: „Haló, slyšíš mě, děvče?“

Neodpověděla.

„Zrovna si tady grilujeme, voní to výborně a chutná ještě líp. Nechceš se stavit?“

Tryskáč se zašklebil a vzal vysílačku.

„Jsem docela dobrej kuchař, určitě by ti to chutnalo,“ prohlásil do vysílačky. „Umím uvařit všechno možný.“

Ticho.

„Nechceš nám aspoň říct, jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se vysílačky. Neodpovídala.

„Myslíš, že ji tam nechala ležet?“ zeptal jsem se Tryskáče.

Pokrčil rameny. Polknul kus masa a prohlásil: „Řek bych, že si ji vzala, minimálně ze zvědavosti. Pokud teda nebyla paranoidní jak pikař při stíze a nenapadlo jí, žes jí tam třeba nechal bombu.“

„Mě by to nenapadlo.“

„Ženský do hlavy nevlezeš a malý jsou ještě horší,“ prohlásil.

Maso jsme zapíjeli pivem z místního obchůdku. Byl pořádně vybrakovaný, ale na pivo holka nesáhla.

„To maso je fakt dobrý, opravdu se nechceš stavit?“ řekl jsem do vysílačky.

Můj hlas se tichounce ozval z Tryskáčovy vysílačky a mnohem hlasitěji někde venku na ulici. Tryskáč vyskočil a chňapnul po samopalu.

„Sakra!“ ozvalo se vyjeknutí následované rychlým pleskáním bot.

„Neutíkej!“ zavolal jsem za ní. „Myslel jsem to pozvání vážně!“

„Tryskáči, schovej, to sakra!“

Zavrtěl hlavou a opatrně vykukoval přes plot.

„Zaběhla támhle za barák. Mluv na ni, já ji zkusím vobejít,“ syknul.

„Tohle není žádná válka,“ odporoval jsem mu tiše. „Přece ji neodpráskneš?“

„Nenechám se vodprásknout vod ní,“ řekl zatvrzele.

Několika rychlými kroky zmizel za rohem.

Dal jsem vysílačku k ústům a tiše řekl: „Proč utíkáš, když už jsi za námi přišla?“

Zkreslený hlas se nesl přes ulici poměrně jasně. Ozvala se další nedívčí nadávka, vysílačka přeletěla cestu a rozcákla se o chodník.

„No tak, sakra, nech toho! Jdu za tebou!“

Vyšel jsem na ulici a okřiknul Punťu, který se mě snažil sledovat.

„No tak co, promluvíme si?“

Ozvalo se zaječení a cvaknutí. Výstřel ale nevyšel. Rozběhl jsem se.

Za rohem baráku mě čekala scéna k popukání.

Holka se krčila u zdi, Tryskáč stál rozkročený nad ní, v jedné ruce držel dvouhlavňovou brokovnici, v druhé samopal, a zhluboka se nadechoval, chystal se na ni pořádně zařvat. Aspoň se nepostříleli mezi sebou.

„Ty krávo pitomá!“ zařval Tryskáč. „Ty jsi úplně blbá!“ Pustil samopal, který se mu začal bimbat na řemeni na ramenu, popadl brokovnici a zlomil ji. Vyskočily z ní náboje.

„Jakej má smysl tahat sebou bouchačku, když si ji nenabiješ? Brokovnice má dvě hlavně, bouchneš dvakrát, musíš přebít, to tě nenapadlo? Tohle není film, ty náno pitomá, kdybys takhle skočila na někoho, kdo by tě fakt chtěl voddělat, tak je po tobě!“

Ještě chvíli jí nadával. Vytknul jí spoustu věcí včetně naprosté demence, kterou prokázala, když si s sebou vzala vysílačku s hlasitostí puštěnou naplno.

Připadalo mi to k smíchu. Dívenka se krčila a zjevně čekala, kdy se na ni ten velký zmalovaný chlap vrhne a znásilní ji, ale ten jí místo toho dělal přednášku o bojové taktice.

„Už toho nech, Tryskáči,“ zarazil jsem další nadávky.

„Když jí to nenatluču do palice teďka, tak nikdy,“ prohlásil. „Takhle si to snad aspoň zapamatuje!“

„Myslím, že si to zapamatuje dobře,“ odpověděl jsem mu. „No tak, přestaň se krčit a postav se normálně, my tě nesežereme.“

„Ani neznásilníme,“ uklidnil ji suše Tryskáč, zaklapl brokovnici a podal ji zpět její majitelce.

„Ne?“ hlesla.

Měl jsem pocit, že jsem v tom slůvku zachytil kromě úlevy i trochu zklamání, možná se mi to jenom zdálo, ale každopádně jsem se rozesmál.

„Ne,“ prohlásil Tryskáč a šťouchl do ní brokovnicí. „Vem si tu bouchačku a poď se nažrat, vsadím se, žes neměla teplý jídlo aspoň tejden.“

Natáhla ruku po pušce a pořád se dívala, jako by čekala, že ji někdo z nás praští.

Bylo jí tak kolem patnácti. Sotva jí začala růst prsa. Byla malá, štíhlá, blonďatá, modrooká, taková malá panenka Barbie. S brokovnicí. Vlasy měla sestříhané na páže a byla oblečená do drahé značkové teplákovky.

„My už jsme se ti představili. Jak se jmenuješ ty?“

„Margareta,“ prohlásila vzdorně.

„Fajn, Margareto, pojď si dát kus vepřového. Kde máš ostatní? Tvrdila jsi, že nejsi sama.“

„Mámě není dobře.“

Zlá předtucha popadla mě i Tryskáče. Podívali jsme se na sebe.

„Co je jí?“

„Nevím,“ vzdychla. „Asi se zbláznila.“

„Do hajzlu,“ zavrčel Tryskáč a odkráčel ke grilu. Šel jsem za ním, Margareta po chvíli váhání taky. Dostala kus masa, do kterého se hned hladově zakousla.

„Fakt jsou všichni mrtví?“ zeptala se s plnou pusou.

„Skoro všichni,“ odpověděl jsem.

„Hmm.“

„Kdes byla, když to přišlo? Doma?“

Zavrtěla hlavou.

„Byla jsem na dětským táboře, hrozná otrava, ale táta na tom trval. Pak ale najednou začali všichni umírat. Tak jsem šlohla auto jednoho vedoucího a jela domů. Našla jsem tu jenom mámu, a ta už byla nějaká divná, skoro mě nepoznávala. Lidi ve vesnici byli všichni mrtví.“

„Co jsi s nimi udělala?“

„Vyryla jsem u hřbitova bagrem díru a naházela je tam,“ prohlásila pyšně.

Koukal jsem na ni docela překvapeně.

„To se musí, aby nehnili a nebyly z nich další nemoce,“ poučila mě.

„To jo,“ odpověděl jsem trochu nepřítomně. Na lepší odpověď jsem se nezmohl.

„Táta furt nejel, tak jsem dostala docela strach, radši jsem si vzala pušku a čekala, až někdo přijede. Pak jste se objevili vy dva.“

„A místo abys nás přivítala, jsi po nás začala střílet.“

„Nemohla jsem vědět, že jste okej," prohlásila. „Nevím to ani teďka, ale asi jo, no. Sorry, že jsem tu pušku nenabila. Zapomněla jsem na to," otočila se na Tryskáče.

„Příště na to nezapomínej."

„Budu ji potřebovat? Viděla jsem spoustu filmů o konci světa, *Mad Maxe* a tak, a tam vždycky byla banda nájezdníků, kradli, znásilňovali a tak…"

„Možná," odpověděl jsem jí. „Nemůžeš vědět, koho potkáš."

Přemýšlel jsem, jak jí říct o zombiích. Její matka zjevně patřila mezi ně, ale asi nebyla nebezpečná. Snažil jsem se vymyslet, co s ní uděláme. Bylo mi jasné, jaké argumenty chce použít Tryskáč. Sedm celých šedesát dva, jestli si dobře pamatuji ráži vojenských samopalů.

„Tak co, ještě pořád chceš, abychom jeli pryč?" zeptal jsem se jí.

Zavrtěla hlavou.

„Už ani ne. Ale co tady chcete dělat?"

„Bydlet," odpověděl jí Tryskáč. „Potřebujem někde dobrou operační základnu. Navozíme zásoby, budem hledat další lidi, dovezem je sem, začnem znova. Muselo přežít víc lidí."

„Jako založit novou kolonii? Jak ve *Dnu trifidů?*"

„Tys to četla?" zeptal se Tryskáč překvapeně. Nedivil bych se, kdyby to byla i jeho oblíbená kniha.

„Jasně, super knížka. Neviděli jste doufám někde nějaký divný kytky?" zachichotala se.

„Ne."

Ale něco jiného z jiných katastrofických filmů, napadlo mě.

„A něco jinýho zajímavýho?"

„Jenom mrtvé," odpověděl jsem jí.

„Hm. Nechcete mi říct něco o sobě?"

„To můžeme po cestě. Pokud ti to nevadí, odvezeme auta k tobě."

„Tak dobře."

* * *

Přesunuli jsme se zpátky, Margareta jela se mnou, měl jsem v autě víc místa. Řekl jsem jí pár vět o sobě, neustále vyzvídala. Dozvěděl jsem se, že je jí čtrnáct a brzy bude patnáct, pár drbů o jejím otci (nijak zvlášť jí zřejmě nechybí), jinak vcelku nic zvláštního. Zavřeli jsme za sebou bránu. Margareta nám ukázala, jak se dá odemknout (se správným klíčem) a otevřít i bez elektřiny. Když se předtím vydala za námi, bránu za sebou zamkla, na což Tryskáč pochvalně pokýval hlavou. Zaparkovali jsme před budovou.

„Asi bys nás měla… představit mámě," řekl Tryskáč.

V jeho hlase byl slyšet stín pochybnosti. Zjevně si nebyl moc jistý, co s ní.

„Tak pojďte," řekla a zavedla nás dovnitř.

Vnitřní vybavení domu bylo stejně kvalitní a drahé jako jeho zevnějšek. Holt někdo měl spoustu peněz. Přikázal jsem Punťovi, ať počká.

Margareta nás zavedla do prvního patra a zaťukala na dveře.

„Mami? Přivedla jsem návštěvu…"

Nikdo neodpověděl, a tak Margareta odemkla dveře a vešla dovnitř.

Pokoj byl zřejmě manželská ložnice. Na posteli ležela žena v županu. Vůbec na náš příchod nereagovala.

„Mami?"

Margareta se otočila ke mně: „Od té doby, co jsem ji našla, nic neříká. Jí, jenom když ji krmím. Asi je v šoku."

Přistoupil jsem blíž k posteli.

Žena vypadala mladě, ale pokud neměla dceru v patnácti, muselo jí být minimálně pětatřicet. Oči měla zavřené, tvář nehybnou, zamrzlou v zamračeném, mírně křečovitém výrazu.

„Dobrý den," pozdravil jsem.

Tryskáč přistoupil k posteli, všudypřítomný samopal v ruce. Stačil mu jeden jediný pohled. Zavrtěl hlavou a podíval se na mne.

„Tvář," řekl.

„Vidím," odpověděl jsem.

„O čem se to bavíte?" zeptala se Margareta.

Strčil jsem ženu prstem do ramena. Otevřela oči, podívala se na mě a zase je zavřela. I ten okamžik stačil, abych viděl prázdno, které jí v hlavě zůstalo.

Tryskáč se poškrábal za uchem. „Poslyš, malá…“

„Kdo je u tebe malá?!“

„Ty. Dělala tvoje máma taky něco jiného? Jenom leží? Nechovala se nějak divně?“

„No furt je taková. I na záchod ji musím vodit,“ protáhla obličejík. „Myslíš, že ji to přejde?“

„Pochybuju. Všiml jsem si, že ji zamykáš…“

„Jo, pro sichr. Má otevřený dveře do koupelny a na záchod, ale dokud ji tam nedovedu, tak tam stejně sama nejde.“

Vzdychl jsem.

„Pojď, necháme ji odpočívat. Budeme ti muset něco říct,“ řekl jsem. Nějak jsem se na to netěšil.

„Co?“

„Pojď ven.“

Na chodbě jsem se opřel o zeď a přemýšlel, jak jí to říct. Než jsem stačil něco vymyslet, řekl jí to Tryskáč na rovinu.

„Zamkni ji. A teď dobře poslouchej. Tvoje matka se nakazila tím svinstvem, ať to bylo co to bylo. Každej, kdo se nakazil a přežil, se… zbláznil. Úplně. Tvoje máti je ještě v pohodě, je katatonická.“

Vida, Tryskáč opravdu zná všechna velká slova a občas se je nebojí použít, pomyslel jsem si.

„V pohodě? Tohle?“ vyprskla Margareta.

„Ano,“ řekl jsem. „Buď ráda, že je na tom ještě takhle. Musíš na ni dávat ale pozor, a především si dávat pozor,“ dal jsem důraz na slůvko si.

„Všichni ostatní na tom byli hůř,“ prohlásil Tryskáč a poplácal samopal.

„Cože?! Vy jste je… zabili?!“ Margaretin hlas nabral tón, kterým nás poprvé přivítala.

„Uklidni se. Museli jsme,“ zalhal jí Tryskáč.

Nebo možná nezalhal a opravdu to tak viděl.

„Změnili se ve zvířata…“ snažil jsem se to vysvětlit.

„Zombice," opravil mě Tryskáč. „Můj vlastní kámoš se mě pokusil holejma rukama rozervat, jinej po mě vyšel nožem. Támhle Džou našel dokonce jednoho, co…"

„Dost," zarazil jsem ho, než stačil jít do podrobností.

Vzal jsem Margaretu za ramena.

„Musíš to pochopit. Můžou být nebezpeční. Hodně. Nezůstalo v nich nic lidského. Žerou, když mají co, utíkají, když mají před čím, útočí, když mají na koho. Každého člověka, kterého potkáš, se nejdřív na něco zeptej. Pokud ti neodpoví, nepusť ho k sobě. Mohla bys špatně dopadnout."

„Přesně tak. Neodpoví, střílej."

Nebyla hloupá.

„Co bude s mámou? Nechcete ji…"

„Bylo by to rozumný," zahučel Tryskáč.

„Ne," řekl jsem. „Dokud nebude nebezpečná. Zodpovídáš za ní, Margareto. Třeba se nám někdy podaří najít lék, třeba to časem přejde, ale dokud bude v tomhle stavu, musí být tvoje máma zavřená nebo pod dohledem, jasné?"

V očích se jí objevila slza, ale rychle si ji utřela. Neodpověděla.

„Rozumělas, holka? Nemůžem riskovat, že se jí… přihorší a zkusí nás třeba kousnout. Pak bychom ji fakt museli zastřelit, ale dokud nebude dělat problémy…"

Polkla.

„Rozumím," řekla tiše.

Pohladil jsem ji po rameni.

„Musíš doufat," snažil jsem se jí dodat trochu víry a naděje, ale asi se mi to nepodařilo, protože se rozbrečela. Objal jsem ji a přitiskl k sobě. Chvíli vzlykala, ale pak mě odstrčila a doslova utekla do nedalekého pokoje. Zabouchla za sebou dveře.

Tryskáč za ní vykročil, ale zarazil jsem ho.

„Nech ji být. Vybrečí se z toho a snad bude v pořádku. Představ si, jak by bylo tobě? Je ještě skoro děcko, rodina jí pomřela, z matky je zombi."

„No jo, asi máš pravdu. Pojď, pudem vyložit auta."

* * *

Začali jsme vykládat auta a nosit věci do vstupní haly. Pes nám poskytoval psychickou podporu a neustále se nám pletl pod nohy. Když jsme byli asi v polovině, beze slova se k nám přidala Margareta. Po pláči zbyly jenom trochu zarudlé oči a zaťaté zuby. Přes rameno měla přehozenou brokovnici.

„Nabilas?“ zeptal se jí Tryskáč.

„Jo,“ odpověděla stručně a popadla bednu se zásobami. Byla na ni těžká, ale stejně ji statečně odnesla do haly. Brokovnice ji při chůzi bouchala do nohou. Vytáhl jsem z auta pouzdro se záložní pistolí, kterou mi vnutil Tryskáč se slovy: „Měj připravenou bouchačku všude, kde se pravidelně zdržuješ!“ Podal jsem jí ho.

„Vezmi si tohle, je to trochu skladnější než lovecká brokovnice. Zatím si to můžeš dát do kapsy, pak si najdi nějaký opasek. Nos ji pořád s sebou, pokud na ni zapomeneš, Tryskáč ti vynadá, mně to taky dělá pořád.“

Vzala si pouzdro a vytáhla z něj devítku glocka. Tryskáč se natáhl a pistoli jí vzal.

„Umíš s tím zacházet?“ zeptal se.

Nečekal na odpověď a udělal jí malou přednášku na téma používání a zacházení s pistolí.

„Pozdějc tě naučím, jak se rozebírá,“ prohlásil a vrátil se k vykládání. U velkého khaki pouzdra, které měl až ve spodní části auta, se zarazil a praštil se do hlavy.

„Debil!“

Nakoukl jsem mu přes rameno. Nepamatoval jsem si, že bychom takový krám někde brali.

„Co to je?“

„Vojenská vysílačka, a já jsem debil, že jsem na ni zapomněl a nevyzkoušel ji.“

„Těší mě, že i ty na něco zapomeneš,“ rýpnul jsem si do něj.

Zavrčel.

Margareta nás provedla po domě. Většina hypermoderního vybavení bez elektřiny nefungovala, ale Tryskáč nás ujistil, že to brzy napraví. Byl potěšený, když zjistil, že dům má vlastní zdroj vody, studnu s elektrickým čerpadlem a velkou nádrží pod střechou.

Méně ho už potěšilo zjištění, že je vytápění v domě plně elektrické.

„Sakrááá! Kdyby to mělo aspoň ústřední topení, tak to stačilo předělat, ale proč, do háje, všecko elektrikou…“

„Pochybuju, že tady měli zavedený plyn. A myslíš si snad, že by takový barák měl kotel na uhlí?“

„Mohli si nechat dovézt cisternu s plynem,“ namítl Tryskáč. „Tohle je blbý. Možná bysme se měli kouknout po něčem jiným…“

„Já nikam jinam nepůjdu,“ oznámila tvrdým hlasem Margareta.

„Pochop, bez topení budem v zimě mrznout a…“

„Říkal jsi, že elektřinu obstaráš!“

„Ale na vytápění bude třeba spousta šťávy! Vodárna to neutáhne, museli bychom…“

„Nechceš to nechat na potom?“ přerušil jsem jeho nadávání. „Je srpen. Máme nejmíň tři měsíce na to, abychom to nějak vyřešili.“

Brblal, ale nakonec toho nechal.

* * *

Večer jsme seděli u svíček a povídali si. Tedy já a Margareta. Tryskáč si hrál s vojenským rádiem, měnil kanály, ladil, mluvil do mikrofonu věty jako „Výzva všem stanicím“ a podobně. Nechal toho ve chvíli, kdy jsem se ho zeptal, jestli nás podle toho vysílání může někdo zaměřit.

„Pravda. Nechám to zapnutý na skenování frekvencí, ale vysílat odtud už radši nebudu.“

„Není to trochu moc paranoidní?“

„Dokud nezjistíme, co se stalo, budu paranoidní víc, než jsem normálně zvyklej,“ odpověděl.

Místo vysílačky si začal hrát se zbraněmi, rozebírat je a čistit, donutil k tomu i mě a Margaretu. Tedy, tu moc nutit nemusel.

Poprvé jsem viděl celý jeho arsenál pohromadě. Odvezl si z kasáren několik samopalů, odstřelovací pušku, pár granátů, a dokonce tři malé kovové trubky, které prohlásil za jednoranný raketomet.

„Připravený na všechno,“ okomentovala to Margareta okouzleně.

Už jí otrnulo a Tryskáč, připomínající hrdinu amerického akčního filmu, ji zjevně fascinoval.

Tryskáčova přednáška o zbraních mě brzy přestala bavit. Pustil jsem Punťu ven a zalezl do jednoho pokoje pro hosty, který mi Margareta ‚přidělila'. Otevřel jsem okno a koukal na západ slunce, s cigaretou v ruce.

Mimochodem, na téma kouření v domě se Margareta vyjádřila jasně – nic takového. Nechtěli jsme se s ní hádat.

Nakonec jsem si lehnul s PDA do měkoučké postele a začal ťukat deník.

19. srpna roku 0, pátek

Vyspal jsem se dobře, možná nejlépe od doby, co to všechno začalo. Opláchl jsem se v umyvadle a chvíli se pozoroval v zrcadle. Měl bych se buď oholit, nebo si nechat narůst plnovous, zhodnotil jsem svůj obraz, ale odložil jsem rozhodování na později.

Když jsem vešel do obrovského obýváku, kde večer předtím zůstali mí dva společníci, musel jsem se pousmát. Tryskáč seděl na gauči a mračil se na mne, oči měl krvavé, jako by celou noc nespal. A možná taky nespal – vedle něj ležela schoulená Margareta, hlavu na jeho klíně, a sladce spala.

„Copak?“ zeptal jsem se polohlasem. „Dlouhá noc?“

„Ani se neptej,“ odtušil. „Nadrzo se ke mně přitiskla, popřála mi dobrou noc a usnula mi na klíně. A já takhle neusnu.“

„Měl jsi ji vzbudit a poslat do postele, nebo ji tam odnést.“

„Nechtěl jsem ji budit. Řekl bych, že tohle pro ni byla první klidná noc.“

„Jsi nějaký starostlivý,“ pousmál jsem se a šel vařit snídani.

Když jsem přinesl tác s kávou, čajem a sušenkami do obýváku, už byli oba pryč. Nalil jsem si kafe a pomalu upíjel, po chvíli se objevila Margareta, převlečená a umytá. A řekl bych i trochu namalovaná, vypadala vyfintěně.

„Dobrý ráno,“ pozdravila.

„Dobrý, Margareto.“

„Éé, nechceš mi radši říkat jinak? Je to hrozný jméno,“ zaškaredila se a nalila si čaj.

„Jak?“

„Ve škole mi říkali většinou Marg, ale to se mi taky nelíbí. Na internetu mám Peggy, co ty na to?“

„Proč Peggy?“

Odfrkla si, znechucená mou nevědomostí. „To je anglická zkrácenina,“ odpověděla důležitě.

„Margarety? Nezní to moc podobně,“ namítnul jsem.

„Honza a Jan jsou taky dost jiný, a co?“

„Nic.“

„No nazdar," prohlásil Tryskáč, který právě vešel, čerstvě oholený a nejspíš i s vyčištěnými zuby. „Pro kafe bych zabil," dodal a vrhl se na konvici.

„Pozor, horká," upozornil jsem ho, ale už bylo pozdě. Srknul, připálil si rty a zabručel.

„Přežiju. Dneska dáme dohromady elektriku, tak se těšte na pořádnou makačku."

„Můžu pomoct?" zeptala se Peggy (to jméno zní hrozně hloupě, ale když na tom trvá…).

„Nemůžeš, musíš."

* * *

Odehnali jsme psy před branou a pustili se do toho.

Většinu práce stejně udělal Tryskáč, já s Peggy jsme fungovali jenom jako poskokové.

Všiml jsem si obdivných pohledů, které na něj Peggy vrhá. Dospěl jsem k názoru, že vztah těch dvou bude ještě docela zajímavý.

Odpojili jsme všechny domy od místní sítě a místní síť od celostátní. Pak stačilo vyměnit pár velkých pojistek. Tryskáč slavnostně přehodil vypínač u strojovny elektrárny a jedna z kontrolek změnila barvu.

„To bysme měli," prohlásil spokojeně.

„Už je to hotové?"

„Jo, teď bysme měli mít v baráku šťávu, takže bude fungovat i čerpadlo, nebudem muset šetřit vodou. Mám hlad, takže navrhuju spáchat něco k jídlu a sežrat to."

„Jsem pro," odpověděl jsem.

„Já něco uvařím," nabídla se Peggy.

„Jestli si na to troufneš, klidně," odpověděl jí Tryskáč.

* * *

Elektřina fungovala, voda tekla, světla svítila, lednice mrazila. Tryskáč proměřil elektřinu v zásuvkách a prohlásil, že to bude v po-

hodě, i když to zatížíme víc. Původně měl strach, že pokud zapojíme příliš mnoho spotřebičů, napětí klesne.

„Akorát s tím topením je to v hajzlu," brblal.

„V obýváku je krb, nahoře v pracovně taky. Můžeme topit jen tam, když bude nejhůř," navrhl jsem.

„Jo, ale pokud nebudem aspoň trochu vytápět i zbytek, tak nám zamrznou trubky. A ten barák je svinsky velkej."

„Na nás tři až moc," souhlasil jsem. „Myslíš, že ještě někoho najdeme?"

„Nebo von nás. Počítám, že bych příští tejden zajel do Prahy, vokouknout, jestli nějakej cajzl nepřežil. Jinak holt budem poslouchat vysílačku a nechávat vzkazy, no."

„Mluvil jsi něco o letadle," připomněl jsem mu.

„Jo, vezmu v Praze vrtulník záchranný služby, to snad dokážu uřídit, a udělám pár koleček."

„Vrtulník, slyšela jsem dobře?" zeptala se Peggy, která se z ničeho nic objevila. „Já chci taky!"

„Možná," odpověděl Tryskáč. „Jak jsi na tom s obědem?"

„Hotovo," prohlásila pyšně. „Přišla jsem vás zavolat do jídelny."

* * *

Snažila se, čekala nás hromada jídla, většinou ohřátých konzerv, ale načinčaná, rozložená po stole, talíře s ovocem, láhev vína. Co na tom, že jedno jídlo přesolila a druhé připálila, taktně jsme pomlčeli a snědli tolik, kolik se do nás vešlo.

„Zbytečně plýtváš," řekl Tryskáč. „Stačila by nám toho polovina. Ale bylo to docela dobrý," pochválil ji.

„Až nám dojde jídlo, vždycky můžem vybrat nějakej další obchoďák, ne?"

„Zatím," usadil ji. „Ale za rok už bude třeba počítat s tím, že si většinu věcí budem muset vypěstovat sami. Ani konzervy dlouho nevydržej. Americký vojenský dávky vydržej skoro věčnost, ale nevím, kde bysme jich sehnali dost, a navíc jich většina stojí za starou belu."

„Takže budeme osévat pole, dojit krávy a tak? To bude nudá…"

Musel jsem se usmát. Nudy jsem se taky začal bát.

„Nějak se to zařídí. Vždycky můžem jít občas něco ulovit," odpověděl Tryskáč.

„V lese toho moc není, tatík tam občas chodil, měl loveckej průkaz, ale…"

„Neboj, za rok za dva bude zvěře o dost víc. O zdivočelejch krávách, psech a prasatech nemluvě," podíval se na mne významně.

„A tygrech," kontroval jsem.

„Cože? Tygrech?" Peggy se v očích objevil zájem.

„Tygrech. Někdo vypustil zvířata ze zoologické zahrady. Proto nos pistoli furt s sebou, nikdy nevíš, co můžeš potkat," kázal Tryskáč. „Hele, vy dva, jak jste na tom vůbec se střílením?"

Pokrčil jsem rameny. O svém střeleckém umění jsem si nedělal iluze.

„Já umím! Dřív jsem střílela akorát ze vzduchovky, ale s brokovnicí mi to taky šlo, akorát hrozně kope."

„Fajn, počínaje dneškem si zavedeme střelecký trénink," rozhodl Tryskáč.

* * *

V zadní části zahrady rozestavil lahve a desky, na které připíchl papírové terče. Já mezitím naházel psům přes bránu nějaké žrádlo, za což jsem dostal od Tryskáče vynadáno, že takhle se jich nezbavíme. Pak jsme asi hodinu stříleli, z pistolí i vojenských samopalů. Docela rychle mě to přestalo bavit. Mimo jiné taky proto, že jsem střílel rozhodně nejhůř, Peggy byla mnohem lepší, což se jí samozřejmě líbilo. Tryskáč kroutil hlavou a snažil se mě opravovat.

Když jsem se soustředil a snažil, tak jsem byl schopný jakž takž trefit, ale jak už jsem psal, nebavilo mě to. Nakonec jsem přesvědčil ty dva střelce, že bychom se na to měli vykašlat a pustit se do práce.

„Říkals, že nás čeká ještě spousta věcí," rýpnul jsem do Tryskáče.

* * *

A taky ano. Prošli jsme celý pozemek, zkontrolovali první poslední, Tryskáč sepisoval do velkého sešitu seznam věcí, které máme. Zatracená inventura mě bavila ještě méně než střílení.

* * *

Dům byl velký, třípatrový, se dvěma menšími křídly, jedno bylo úplně nezařízené, v druhém byly pokoje pro hosty. Dvě jídelny, několik pracoven, prostorná knihovna (poloprázdná, jenom s hrstkou knih), velký sklep, vesměs prázdný. Za domem stála další rozsáhlá budova, ‚hospodářská', plánovaná nejspíš jako garáž. Bazén vedle domu měl vlastní filtrační systém, na zahradě rostlo jenom pár ovocných stromů a ozdobných keříků. Margaretina máma prý pořád plánovala, že si udělá nějakou malou zeleninovou zahrádku, ale jelikož pořád seděla u účetnictví, neměla na to čas. A otec se doma vyskytoval jenom sem tam, větší dobu trávil na služebních cestách a v pracovním bytě.

„Nebýt toho zatraceného topení, tak je to tu super," neustále huhlal Tryskáč.

„No jo, furt s tím topením," odsekl jsem. „Co teď?"

„Půjdem vybrakovat dědinu," odpověděl mi.

Závěr dne se tedy opravdu povedl – stěhování velkých mrazáků s masem nebylo nic příjemného. Prošli jsme většinu domů, vybrali zbytek koloniálu a sebrali pár velkých mrazáků, které Tryskáč s mou pomocí odtahal do jedné sklepní místnosti, určené jako skladiště potravin.

Našli jsme taky několik mrtvých – většinou v zamčených domech. Peggy odklidila jenom ty, které našla na ulici a v odemčených barácích.

Byli jsme se podívat na hrob obyvatel vesnice. Vedle hřbitova byl kus hrozně rozježděného trávníku, kde stál zablácený bagr. Malá opravdu dokázala vyrýt v zemi velkou díru, do ní natahat na radlici bagru všechna těla a zase je zasypat.

„Máš můj obdiv," řekl jsem. „Dobrá práce."

„Dík," rozzářila se.

Přemýšlím, jestli bych to na jejím místě ve čtrnácti taky dokázal. Co bych vůbec dělal, kdybych zjistil, že jsou všichni kolem mrtví a z matky je zelenina, kterou musím krmit, tahat na záchod a utírat?

Čtvrtá obyvatelka domu trávila svůj čas zamčená v pokoji, Peggy ji několikrát denně kontrolovala, nosila jí jídlo a předpokládám, že ji i udržovala v čistotě. S Tryskáčem jsme se na to téma chvilku bavili, když nebyla Peggy poblíž. Oběma nám bylo jasné, že zombi nám bude velkou přítěží, Tryskáč se navíc bál, že jí jednou rupne v bedně a zkusí něco udělat nám nebo Peggy. Lišili jsme se ale v názoru, co s tím. Když začal přemýšlet, že bychom jí mohli třeba něco píchnout nebo propašovat do jídla, vynadal jsem mu a odmítl jsem se na tohle téma bavit.

Vzpomínka na Marcelku a léky mě bude pronásledovat ještě hodně dlouho.

* * *

Večer jsme strávili koukáním na filmy – v obývacím pokoji bylo projekční plátno. Peggy nedala jinak, než že si pustíme všechny díly *Mad Maxe,* a tak jsme se dívali na filmovou představu o Apokalypse.

Třetí film po sobě jsem odmítl zhlédnout. Tryskáč se mnou souhlasil, vytáhl si svou knihu, hromadu papírů a začal kombinovat a plánovat. Jeho příručka značně zaujala Peggy, která ji hned začala nadšeně studovat. Seděl jsem tam s nimi, ťukal si do PDA a občas prohodil pár slov. S výjimkou dalšího brainstormingu na téma *jak se to mohlo stát* nic zvláštního. První odpadla Peggy.

Zvedla se a prohlásila: „Tak já asi půjdu spát. Dobrou noc, vy dva."

Naklonila se a dala pusu na tvář Tryskáčovi. Vytřeštil oči a vypadalo, že vyletí. Peggy se nevšímavě otočila, vtiskla pusu i mně a odkráčela spát.

„Copak? Jsi nějaký vytřeštěný," rýpnul jsem si do Tryskáče. „Skoro jako kdybys dostal poprvé v životě pusu od holky."

„Jdi do prdele."

„Ale ale. Holka je do tebe pěkně zakoukaná, uvědomuješ si to?"

„Klidně ji sbal ty, já na malý děcka nejsem."

„Je jí čtrnáct, blbá puberťačka. Cloumají s ní hormony a my jsme dva jediní chlapi v okolí, z jejího hlediska možná poslední na světě.“

„Její problém,“ vrčel.

„A taky tvůj a můj. Znáš ženské, víš jaké dokáží být. A tohle je sice ještě hodně mladá, ale stejně ženská. O to hůř. Neříkám ti, že s ní máš vlézt do postele, ale měl bys na ni být opatrný. Pokud s ní nic nechceš mít, nepouštěj si ji k tělu,“ žvanil jsem.

Vypil jsem večer při čtení docela dost vína a bylo to trochu znát. Navíc mě trápila iracionální žárlivost.

„Už ani slovo,“ řekl výhružně. „Tohle vůbec není vtipný!“

„Když není, tak není,“ odpověděl jsem. „Jdu spát. Dobrou.“

Ale nešel jsem. Místo toho jsem šel ven, hrál si před domem s Punťou, který už stačil zahradu a vlastně celý dům prohlásit za své území, a znovu a znovu jsem se snažil přemýšlet, co bude dál. Napadaly mě různé podivnosti.

Shopping Spree

20. srpna roku 0, sobota

„Pojedem na nákupy," prohlásil při snídani Tryskáč. „Je pár věcí, který bych sem rád dotáh co nejdřív."

„Co a kam?" zeptal jsem se, jakmile jsem polknul hrst ovesných vloček se sušeným ovocem.

„Nějaká elektronika, zabezpečovací systémy, elektrocentrála, pár dalších bouchaček, jen tak pro sichr. Pokud bychom někde potkali návěs s cisternou, tak ten bych sem rád přivez taky."

„Zabezpečovací systémy? Ale my tady alarm máme," prohlásila Peggy.

„Akorát na baráku. Chci sem přitáhnout pár kamer, nějaký čidla a tak, a rozmístit je kolem zahrady, ale i kolem celý dědiny, jen tak pro sichr."

„Nepřeháníš to?" zeptal jsem se ho. „To už mi připadá jako zbytečná práce."

„Radši budu připravenej. A navíc, to tady chceš sedět a nudit se?"

„Zásah," odpověděl jsem.

Čím dál tím víc jsem se hrozil, co budeme výhledově dělat, abychom zabránili ponorkové nemoci. Pořád číst, hrát hry a koukat na filmy nejde. Jídla je zatím dostatek a práce kromě té, kterou si najdeme, nějak není.

„Fajn," pokračoval jsem. „Kam?"

„Včera jsem koukal do zlatejch stránek. Jihlava asi. V kasárnách bude většina věcí, který potřebujem, ve městě je pár fleků, kam se vyplatí podívat."

„A třeba tam někoho najdeme!" dodala s nadšením Peggy.

„Nejspíš akorát zombice, ale nezaškodí se kouknout. Je to docela blízko. Pojedem tvojí toyotou, pochybuju, že bys tady ten křižník chtěl nechat, Džou."

„Nechtěl. Předpokládám, že zpátky pojedeš nějakým naklaďákem, co zabavíme."

„Správně, uvezem toho tak víc."

„Můžeme vzít dva! Já můžu řídit další!"

„Ne,“ odpověděli jsme oba současně.

„Ty zůstaneš tady,“ dodal Tryskáč.

„Nezůstanu!“

„Zůstaneš!“ rozkázal Tryskáč.

„Musíš se přece postarat o mámu.“

„Den vydrží a já tady sama být nechci! Pojedu s váma! A dvě ruce a jedno auto navíc se budou hodit!“

„Neříkej mi, že umíš řídit náklaďák,“ usadil ji Tryskáč.

„Nooo, neumím. Ale osobák jsem zvládla a bagr taky!“

„Bylo to tam jak na tankodromu. Náklaďák je něco jinýho. Možná příště, až ukážeš, že nenabouráš, jakmile se rozjedeš.“

„Ale stejně chci jet!“

„Tak dobře,“ rezignoval Tryskáč. „Nemá smysl se s tebou hádat. Ale až budem venku, budeš poslouchat na slovo! Bouchačku a vysílačku furt u sebe, jasný?“

Zasalutovala. „Rozkaz, pane!“

„Vidím, že vy dva si rozumíte,“ zabručel jsem od svého talíře.

„Mlčet, desátníku!“ odsekl Tryskáč.

„On je desátník?“ zeptala se Peggy.

„Jo.“

„A ty seš kdo, kapitán?“

„Ne, seržant.“

„Tak já chci být taky seržant!“

„Pokud chceš hodnost, seš vojín, povýšení si musíš zasloužit!“

„Jak jsem říkal, dobře si rozumíte si,“ rýpl jsem si opět a dopil kafe. „Takže, pane poddůstojník a slečno vojínko, hezky se tady hádejte o frčkách, já jdu nakrmit psa a připravit auto.“

* * *

Řídil jsem pomalu. Přes noc asi dost pršelo a silnice byla vlhká, navíc všude stála auta.

Pamatuji si, že jsem se na dálnici u Jihlavy několikrát dostal do odporné zácpy. Některé věci se nemění. Nakonec jsme opět jeli dlouhou oklikou po vedlejších cestách. Tryskáč seděl vedle mě a hrál

si s vojenskou vysílačkou, Peggy se na zadním sedadle vysloveně nudila.

Jihlava vypadala stejně jako Brno – mrtvě. Smrdělo to tady pekelně, a tak jsme poslechli Tryskáče a nasadili si plynové masky, které většinu pachu odstínily. Tryskáč je přitáhl z opavských kasáren a zjevně plánoval nabrat tady další. Do ucha vysílačku, v pouzdře nabitou pistoli. V mém případě, Tryskáč i Peggy měli samopaly, ačkoli na holku byl zbytečně velký a těžký.

Strážní u vchodu sloužili do poslední chvíle, než nemoc složila i je. Na bráně byla pověšená velká cedule s rozpitým nápisem „Karanténa!“

Tryskáč vylezl z auta, vystřelil zámek na vrátnici a otevřel nám. Vešel dovnitř a my ho v autě pomalu následovali. Proti městu tady bylo čisto a uklizeno.

„Pojeďte pomalu za mnou,“ řekl Tryskáč do vysílačky a vedl nás mezi budovami. V kapse měl zastrčený plán kasáren, který vzal na vrátnici vojákovi.

„Dávejte si bacha, mám takovej blbej pocit,“ ozvalo se ve vysílačce chviličku předtím, než se zpoza jednoho domu vyřítil velký vlčák a zamířil přímo na Tryskáče.

„Bacha, pes!“ zařval jsem do vysílačky a dupnul na brzdu.

To už Tryskáč zaklekl a dávkou věrného hlídače zlikvidoval. Pes udělal ještě několik kroků, zakňučel a zůstal ležet.

„Chudáček,“ řekla smutně Peggy.

„Zůstaň v autě, těch vzteklých a vyhladovělých chudáčků tady bude víc,“ odsekl jsem a vylezl z auta s pistolí v ruce.

Tryskáč pomalu došel k psovi a rozhlížel se všude kolem. Pak prohnal další kulku vlčákovi hlavou – zjevně ještě žil.

„Dobrý,“ zavolal na mně. „Vrať se do auta.“

To už ale útočili dva další hlídací vlčáci. Ačkoli jsem byl připravený, vystřílel jsem na psa, který útočil na mne, skoro celý zásobník pistole, než se mi ho podařilo zasáhnout. A to už byl těsně u mne.

„Promiň,“ řekl jsem s lítostí kňučícímu šedému tělu a dorazil ho. Bylo mi těch psů opravdu líto, ale jinak to nešlo – už jsme vstoupili na jejich území a oni po nás šli ostře, pozdě na vyjednávání s pomocí psích konzerv.

„Tři," řekl Tryskáč. „Snad všichni. Jdi do auta a jeď za mnou."

Zřejmě to byli všichni psi, kteří byli volně puštění. Našli jsme psinec s několika dalšími, kteří zuřivě štěkali a naráželi do pletiva. Byli šílení vztekem a hlady.

„Co s nimi uděláme?" zeptal jsem se Tryskáče vysílačkou.

„Ty nic. Je mi těch potvor líto, ale pustit je nemůžem a nechat je chcípnout hlady se mi fakt nechce."

Otočil jsem se, nechtěl jsem se na to dívat.

Zaznělo několik výstřelů a bylo po všem.

„Proč je zabil?" zeptala se Peggy. „Mohli jsme je vzít s sebou, nebo alespoň pustit…"

„Nemohli," řekl jsem ztěžka. „Možná bychom je dokázali uklidnit, nakrmit a přesvědčit, aby nás nesežrali, ale s sebou bychom je jen tak vzít nemohli. A kdybychom je pustili, budou to další psi venku. Spousta jich je na svobodě a až začnou mít hlad, budou nebezpeční. Jako vlci. Bylo to tak lepší," hájil jsem Tryskáčův čin, ale taky se mi to moc nelíbilo.

* * *

Tryskáč zabavil vojenský náklaďák, tatrovku. Nacpali jsme do ní tři velké elektrocentrály, do kterých stačí lít benzín a máte spousty elektřiny. Zvednout je do auta byla sakra práce, pěkně jsme se nadřeli, zatímco Peggy hlídala se samopalem, kdyby se tady objevil ještě nějaký pes. Kromě centrál skončila v náklaďáku spousta dalšího vybavení – několik pečlivě vybraných samopalů, pár plynových masek, náboje a bedny s kdoví čím. Proti velkým kulometům, které začal Tryskáč tahat z pracně otevřeného muničního skladu (trvalo skoro hodinu, než se nám podařilo najít klíče), jsem zkoušel protestovat.

„Sakra, nejsme ve válce!"

„Radši připravenej než mrtvej, už jsem ti to říkal. Ty pudou do baráku do střílen. Nikdy nevíš, kdy se nám budou hodit," odpověděl a nacpal jich do auta pět.

Kulomety následovaly bedny s trubkovitými raketami, dva normální raketomety, jaké jsem znal z filmů, světlicové pistole, dvě bedny ručních granátů a spousta dalších krámů. Některé z nich mož-

ná byly užitečné, ale spíš mi to připadalo, že má Tryskáč zbraně strašně rád a chce jich mít hodně.

Podruhé jsem zakročil, když jsem si všiml, jak si se zalíbením prohlíží obrněný transportér.

„To si s sebou snad brát nechceš!“

Pokrčil rameny. „Teď ne, ale časem… Za pár let to bude jediný, s čím se bude dát všude projet.“ Poplácal plech obrněnce a konečně prohlásil, že máme všechno. Nasedl do náklaďáku a konečně jsme nechali kasárna za sebou. I s ošetřovnou plnou mrtvých.

* * *

Zamířili jsme ještě do města – pro Tryskáčovu elektroniku. Vybral jakousi malou firmičku, která se na zabezpečovací zařízení specializovala, a nacpal auto součástkami a taky velkými manuály. Já s Peggy jsme naložili jiné užitečnosti – vybrali jsme obchod se sportovními potřebami, knihkupectví a videopůjčovnu. Zatímco Tryskáč studoval zabavené manuály, doprovodil jsem Peggy na její vlastní nákupy. Dokonce jsem kvůli ní ustřelil zámek u klenotnictví.

Bylo to jako nakupování s Renátou, ženské jsou stejné. Aspoň že jsem za tu hromadu zlatých řetízků, blůzek, bot a podobně nemusel platit. Když jsme se vraceli, zarazil jsem se.

„Poslouchej,“ řekl jsem Peggy.

„Nic neslyším.“

„Psst.“

Zaposlouchal jsem se. Někde v dáli bylo slyšet štěkání hladového psa, ale zaujalo mě něco jiného. Tichoučký zvuk motoru.

„Tryskáči?“ řekl jsem tiše do vysílačky.

„Příjem.“

„Myslím, že slyším auto. Nedaleko.“

„Cože? Kde jste?“

„O ulici dál od náměstí, kde parkuješ, směrem k řece. Mám pocit, že slyším auto na volnoběh, někde tady nedaleko.“

„Někam zalezte a počkejte. Buďte zticha, jdu za váma,“ vychrlil ze sebe.

Stoupl jsem si za roh domu a poslouchal.

Za chvíli se ozvaly kroky.

„Tady," syknul jsem.

Peggy se opírala o zeď vedle mě, batoh s věcmi položený vedle sebe, místo oblečení teď věnovala pozornost odjištěnému samopalu.

Tryskáč se několika kroky přemístil k nám, samopal v ruce. Nechal jsem se strhnout a taky vytáhl pistoli.

Musel na nás být směšný pohled. Tři ozbrojené postavy v plynových maskách. Voják v maskáčích se zelenými vlasy, hubený chlápek v riflích a umazané košili a holčička v khaki blůzce a modrých džínech. Pojďte, zlouni, kladní hrdinové vám to natřou.

Pod vedením Tryskáče jsme se pomalu přesouvali, až jsme se dostali ke zdroji hluku.

Před obytným domem stála na heverech škodovka, motor tiše jel a kola se pomalu protáčela, z auta vedly kabely do okna v patře, pod kterým byla hromada odpadků, většinou prázdné láhve od coly a různých čokolád.

Tryskáč naznačil prstem ticho a pomalu se blížil k baráku. Chytil jsem ho za rameno a zašeptal: „Co takhle zeptat se, jestli není někdo doma?"

Mávl rukou a šel dál. Dveře do domu byly otevřené.

„Zůstaň tady," syknul jsem na Peggy. „Kryj nás!"

Příkaz ji uzemnil a zabránil jí protestovat.

Vešel jsem za Tryskáčem do domu. Zaslechl jsem podivné zvuky. Výstřely a exploze. Tichou hudbu.

* * *

Dveře majitele bytu byly otevřené. Podle zvuků mi bylo vcelku jasné, co tam najdeme, ale Tryskáč se přesto přesouval pomalu.

V místnosti byl neuvěřitelný bordel. Uprostřed něj bylo křeslo s otylým človíčkem, který měl nasazená velká sluchátka a myší honil po obrazovce před sebou jednotky a vydával jim rozkazy.

Zabouchal jsem na dveře a prohlásil nahlas: „Dobrý den!"

Ani se nehnul a dál hrál. Tryskáč už se uklidnil. Strčil hlavní samopalu do křesla.

Hráč se zarazil. Zastavil hru, sundal si sluchátka a otočil se. Vytřeštil na nás očička.

Byl tlustý, špinavý, neoholený. Něco přes dvacet. Koukal na mě pěkně vyjeveně.

„Říkám, dobrý den," pozdravil jsem znovu.

„D-d-dobrej! Kde jste se tu… vzali?"

„Šli jsme tak náhodou kolem," prohlásil jsem klidně. „Jak to jde?"

„Na prd, počítače porazím vždycky, ale lidský hráči nějak to… došli," pokrčil rameny. Vstal z křesla, měl na sobě jenom trenýrky a špinavou košili.

„Já jsem Dark Warmonk," prohlásil hrdě. „Myslel jsem si, že všichni ostatní pochcípali, ale asi ne, co?"

„Ne," odpověděl mu se znechucením Tryskáč. „To tady celou dobu sedíš, žereš a hraješ?"

„A co mám jako dělat jinýho? Chodil jsem chvilku po městě, ale našel jsem akorát mrtvý, tak jsem sem natahal jídlo, napojil mašinu na auto a hraju si, no," řekl vzdorně.

„Co budeš dělat, až ti dojde žrádlo?" zeptal se ho Tryskáč. „Až přijde zima? Zmrzneš tu?"

„Hele, to je moje věc, ne?"

„Jo, tvoje. Jdu zpátky k autu, Džou," řekl Tryskáč a odešel.

Ve dveřích se srazil s Peggy, které hned vynadal, že neposlechla rozkaz a opustila stanoviště.

„A kdo jste vy?"

„Další, co přežili. Přijeli jsme do města pro zásoby," odpověděl jsem a schoval pistoli.

„A na co máte ty bouchačky?"

„Na zombáky," odpověděla mu Peggy. „Fuj, to je ale svinčík," pokrčila nos.

„Jaký zombáky?"

„Ti, kteří nákazu přežili, zešíleli," vysvětlil jsem mu. „Asi jim to vypálilo mozek, chovají se jako zvířata. Jsou schopní po tobě skočit a zakousnout tě."

„Já žádnýho neviděl," řekl nedůvěřivě.

„Tak až se to stane, bylo by lepší, kdybys měl u sebe bouchačku,“ poradila mu Peggy.

„Do hajzlu, já si říkal, že je to tak hezký, že to až nemůže být pravda,“ posteskl si temný válečný mnich. „Vždycky je někde háček.“

„Hezký?“ nevěřil jsem vlastním uším.

Pokrčil rameny.

„Mám elektriku, nemusím do práce, nikdo mě neotravuje, konečně si můžu zahrát všecky hry, na který jsem neměl čas,“ odpověděl. „Mně to tak náhodou vyhovuje.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Takže je zbytečné ti nabízet, ať se k nám přidáš,“ řekl jsem mu.

„Jak jsem říkal, mně se to tak líbí. Nemám rád lidi, jsem radši sám s kompem.“

„Jak chceš. Dej si pozor, na psy a zombi. Radši si pořiď bouchačku. Kdyby sis to někdy rozmyslel, sežeň si vysílačku, CB a zavolej nás na prvním kanále. Máme barák nedaleko. Když se přesuneš kus směrem k Brodu, snadno se k nám dovoláš. Měj se tady hezky.“

Otočil jsem se a pomalu odcházel. Pořád jsem čekal, že mě zastaví, že ještě něco řekne. Zvuk výstřelů ze sluchátek mě ale ujistil, že se nedočkám. Vzal jsem Peggy za rameno a postrčil jsem ji ke dveřím.

„Pojď, ten na nás kašle.“

„Já na něj taky, takový prase, fuj.“

* * *

Nemělo smysl otálet. Vyrazili jsme zpátky, já s Punťou první, tatrovka s Tryskáčem a Peggy za mnou. Po cestě jsem přemýšlel o lidské trosce, kterou jsme nechali za sebou.

„Peggy říká, žes mu řek, kde nás najde,“ ozval se po chvíli ve vysílačce Tryskáč.

„Jenom kterým směrem má jet a že má volat vysílačkou,“ odpověděl jsem.

Něco z jeho paranoie ve mně přece jenom uvízlo.

„Tak to je dobrý. Řek bych, že až přijde zima, tak přileze. Pokud ho mezitím něco nesežere.“

„Možná. Možná ne. Blbej není, když bude potřebovat, dokáže se o sebe postarat,“ odpověděl jsem. „Jídla bude mít ještě dlouho dost, benzinu na elektriku taky. Možná napřesrok.“

„Možná.“

* * *

Vesnická smečka nás u bran nadšeně přivítala. Napočítal jsem sedm psů všech možných ras.

„Těch se nezbavíme,“ řekl jsem Tryskáčovi. „Co kdybychom je vzali dovnitř? Jsou to většinou vlčáci nebo něco podobného, aspoň budeme mít hlídače.“

„Víš, kolik toho sežerou?“

„Každý supermarket je plný psích konzerv pro tuhle partu na několik let.“

„Když se o ně budeš starat… Máš pro čokly slabost, co?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Nebo neměl jsem. Tak pojďte sem, potvory,“ zavolal jsem na psy.

Otevřel jsem jim pár konzerv, které jsem původně přivezl pro Punťu. Ten byl mou zradou zřejmě zklamaný. Ostatní psi byli ale nadšení.

Zatímco Tryskáč studoval manuály k věcem, které dovezl, a Peggy se starala o matku, určil jsem psům jejich místo – natahal jsem jim velké mísy na vodu a žrádlo k hospodářské budově. Na jedné straně byl přístřešek, kdo ví k čemu měl sloužit. Udělal jsem z něj psinec. Hrál jsem si se psy, učil je jejich nová jména a dost jsem se bavil. Zábavu mi zarazil až Tryskáč, který mě přišel nahnat do práce. Pomohl jsem mu vyložit věci a provizorně je uskladnit, ale když začal mluvit o instalování kulometů, zarazil jsem ho.

„Je sobota večer. Já už toho mám za dnešek plné zuby. Zítra je taky den. Šetři si práci, Tryskáči, svět se nezboří, když to neuděláme dneska. Uklohníme si něco k jídlu, pustíme si muziku nebo film a budeme trochu relaxovat, co ty na to?“

„Dokonce jsme dneska vynechali i střelby,“ oponoval mi.

„Dej, sakra, pokoj, nemám náladu.“

„Tak dobře. Nějaké plány na sobotní večer a relaxaci?“

* * *

Udělali jsme si zahradní piknik – vytáhli jsme stůl a židličky, rozmístili je u bazénu a z věže pustili muziku. Tryskáč dal dohromady docela dobré jídlo, které jsme snědli a zapili vínem. Nejdřív sice brblal, že má Peggy na pití ještě čas, ale nechal toho, jakmile jsem se jí zastal. Po večeři jsme chvilku jenom tak seděli a popíjeli, já s Tryskáčem pokuřovali doutníky. Peggy taky zkusila potáhnout, ale prohlásila, že je to svinstvo a že už nechce. Zatímco jsem zbytky jídla krmil psy, vytáhl Tryskáč na Peggino přání reflektor a osvítil plochu vedle stolu.

Byla módní přehlídka, Peggy se nám předvedla v několika různých oblečeních (vesměs to, které si dnes „nakoupila“). Na závěr předvedla kreaci „Tomb Raider“ – stáhla si vlasy do ohonu, nasadila černé brýle a pobíhala kolem chvíli v tričku, kraťasech a s dvěma pouzdry s pistolemi, a snažila se tancovat na jakousi šílenou hudbu, kterou si k tomu pustila. Ona se evidentně bavila hodně, já celkem taky, a jak ubývalo víno, začal se bavit i Tryskáč.

V té době už jsme byli asi všichni trochu přiopilí, ale bylo hezky a my se chtěli bavit. Peggy zahájila první apokalyptickou diskotéku a snažila se nás donutit tancovat na nějaké moderní techno. Když se jí podařilo vytáhnout Tryskáče na „parket“ a donutila ho houpat se do rytmu, složil jsem se smíchy, pak jsem ale musel chvíli tancovat i já. Pár psů se přidalo a honilo se nám mezi nohama, až jsme o ně zakopávali.

Poskakovali jsme jako pitomci a smáli se snad půl hodiny, než Tryskáč zapadl do židle a nalil si další sklenku.

„Sranda musí být,“ prohlásil a hodil ji do sebe.

„Co máte v plánu dál?“

„Pojďte se koupat!“ vykřikla Peggy.

„Nemám plavky,“ odmítl jsem ji promptně.

„Já taky ne, navíc se mi do vody nechce,“ přidal se Tryskáč.

„No a, tak pojďte bez plavek, komu to vadí?“ prohlásila opile. „Konec pravidel, konec zákazů, konec slušnosti,“ zavřískla a sundala si tričko.

Nic pod ním neměla a já vystřízlivěl.

Tryskáč asi taky, protože se zvedl a se slovy „Kašlu na vodu,“ odkráčel k domu.

„Oblíkni se,“ řekl jsem Peggy a šel za Tryskáčem.

Zůstala tam stát a nechápavě nás sledovala.

Tryskáč sebou praštil v obývacím pokoji do křesla a napil se z lahve.

„Ta holka mě přivede k šílenství,“ postěžoval si.

Natáhl jsem ruku po lahvi, podal mi ji. Upil jsem whisky a vrátil mu láhev.

„Dneska mi v autě vysvětlovala, že nechce umřít jako panna,“ pokračoval. „Nevěděl jsem, co jí na to říct.“

„Chce tě,“ odpověděl jsem a znovu se natáhl pro flašku.

„Ale já ji ne,“ prohlásil tvrdě. „Za á je to ještě malá holka, za bé já… však víš proč.“

Vzpomněl jsem si na pláč a výstřel a přikývnul.

Zaslechl jsem klapnutí dveří a tiché kroky po schodech.

„Svině život,“ poznamenal jsem.

„Svině,“ potvrdil Tryskáč a mocným lokem dorazil láhev.

Když vstal, trochu se kymácel. „Jdu se z toho vyspat,“ prohlásil a odkráčel.

Chvíli jsem tam seděl sám a přemýšlel. Napil jsem se džusu a pak vyšel nahoru po schodech, po chodbě, k pokoji, kde spala Peggy. Zaposlouchal jsem se u dveří a zaslechl tiché vzlykání. Chvíli jsem čekal a rozhodoval se, ale pak zaklepal.

Vzlykání zmlklo.

Zaklepal jsem znovu a tiše řekl: „Peggy? Můžu dál?“

„Je odemčeno,“ ozvalo se po chvíli.

Vešel jsem dovnitř.

Ležela na posteli na břiše, hlavu zabořenou do polštáře. Pořád na sobě měla kostým Lary Croft.

Sedl jsem si vedle ní a chvíli přemýšlel, co říct.

„Proč mě nechce? Hnusím se mu?“ zeptala se tiše.

Otočila se, sedla si a dívala se na mne.

Nadechl jsem se.

„Nehnusíš. A nechce tě z několika důvodů," řekl jsem nakonec. „Z jeho hlediska jsi ještě malá holka, děcko. Není ti ještě ani patnáct."

„No a?" přerušila mě. „Mám kamarádky, teda měla jsem, které už kluka měly. Jedna se s ním dokonce už i vyspala a…"

„Je mu dvakrát tolik co tobě. Kdyby si jako mladý pořídil dítě, mohla bys být pomalu jeho dcera." Když jsem to řekl, tak mě napadlo, jestli to tak třeba i nebylo. Koneckonců o jeho minulosti jsem nic moc nevěděl.

„Kromě toho… on je sice tvrdý a vypadá, že má všechno pod kontrolou, ale taky je jenom člověk. A než to přišlo, měl holku. Zemřela. Asi ji měl hodně rád, vzalo ho to."

„To mi neřekl."

„Nedivím se, nerad o sobě mluví, já o něm taky skoro nic nevím. Prostě… nechej ho zatím na pokoji, dobře? Třeba si časem zvykne na to, že po něm pokukuješ. Možná si časem dá říct, ale teď na to fakt není vhodná doba."

„Ale já ho miluju!"

„Až tak? Znáš ho teprve dva dny, nevíš o něm skoro nic…"

„To neznamená, že do něj nemůžu být zamilovaná!"

Odněkud vytáhla kapesník a vysmrkala se.

„Bylas už někdy předtím zamilovaná?"

„Ne."

„Tak jak víš, že se to tentokrát stalo?"

„Já… no, mám ho ráda. Líbí se mi. Je takovej… silnej, schopnej."

„Ráda ho klidně můžeš mít. Dopřej tomu čas, dobře? Nesnaž se na něj naléhat, nesnaž se dělat pitomosti. Dávej si pozor, kolik toho vypiješ. Nejsi zvyklá, kdybys do sebe toho vína nenalila tolik, nemuselo se nic stát. Ale je to i moje vina, neměl jsem ti to dovolit," dodal jsem.

„Tak dobře. Budu hodná," řekla nakonec.

„Hodná holka. Dobrou noc."

„Dobrou. A děkuju, Džou."

„Johane, nemám tu přezdívku rád.“
„Dobře, Johane. Dobrou noc.“
„Dobrou.“

* * *

Doufal jsem, že neprovede nějakou pitomost. A taky jsem doufal, že se mi podaří vyhnat z hlavy obrázek nahého štíhlého těla. Sakra.

Výstavba pevnosti

21. srpna roku 0, neděle – 23. srpna roku 0, úterý

Druhý den nikdo z nás nemluvil o tom, co se včera dělo. Ani jsme neměli čas, Tryskáč nás začal honit do práce. Ani nemá moc smysl o tom mluvit – stačí zopakovat, že Tryskáč je paranoidní a pod pojmem bezpečné místo si představuje něco, co by se líbilo každému diktátorovi, který se bojí o krk.

Natahali jsme všude možně kolem domu senzory a kamery, které dodávaly informace obrovskému počítači, tedy vlastně dvěma bezpečnostním počítačům, ze kterých se dalo snadno prohlédnout pomalu kterékoli místo kolem domu a v něm. Když začal Tryskáč mluvit o minových polích, zákopech a podobných věcech, poslali jsme ho s Peggy tam, kam slunce nesvítí. Některé věci by se přece jenom neměly přehánět. Kromě toho, v neděli se nedělá.

Tryskáč nespokojeně frflal a celé odpoledne strávil chozením po pozemku, vyměřováním a plánováním, zatímco méně militantní nadpoloviční většina naší společnosti přerovnávala zásoby, krmila sama sebe a smečku psů.

* * *

V podobném duchu uplynuly i další tři dny. Přece jenom jsme některé nápady zrealizovali, víceméně z nedostatku jiné činnosti.

Obhlíželi jsme taky okolí, rozmístili několik kamer dál od domu, až do vesnice, sklízeli jsme úrodu zeleniny (opět na popud Tryskáče) a trhali jablka.

Tryskáč těžce nese naši neochotu pracovat jenom několik hodin denně, kdyby bylo po jeho, tak bychom jenom jedli, spali a především makali.

Měli jsme menší problém s titulární paní domu neboli Peggyinou matkou – na chvíli se probrala ze svého transu a začala s tichým sípáním demolovat svůj pokoj – mám strach, že nakonec nezbude než použít Tryskáčovo řešení. Peggy je z toho nešťastná a Tryskáč paranoidní, dokonce utrousil několik poznámek na téma zombice v domě.

* * *

Ve středu večer Tryskáč prohlásil práce na opevňování prozatím za ukončené. Kulometná hnízda na střeše, bezpečnostní systém natahaný, kde to šlo a zbraně rozvěšené všude, kde mu to připadalo vhodné, ho zjevně konečně uspokojily.

„Asi si udělám výlet," utrousil při večeři.

„Fove?" zeptal jsem se a polknul sousto. „Cože?"

„Říkám, že si udělám menší výlet. Půjčím si tvou káru a zajedu se podívat do Prahy."

„Sám?"

„Jo," zavrčel.

„Máš pocit, že potřebuješ vypadnout?"

„Jo. Chci se trochu rozhejbat a dovézt nějaký věci."

„Nebylo by rozumnější, kdybychom jeli všichni?"

„Nebylo. Neměli bychom to tady teď opouštět. Samotnou ji tady nechat nemůžeme, s sebou ji nechci, takže tu zůstanete oba. Vrátím se do druhýho dne."

Nehádali jsme se s ním, bylo jasné, že se pevně rozhodl.

Tryskáčův výlet

24. srpna roku 0, středa

Jak řekl, tak udělal. Ráno si naházel ke mně do auta pár věcí včetně nezbytného samopalu, řekl: „Čau zejtra," a odjel. Zatáhl jsem bránu, zamknul a přemýšlel, co s načatým ránem.

Otočil jsem se na Peggy.

„Tak co, uděláme si volný den?"

„Jsem pro," pokrčila rameny.

* * *

A tak jsme si udělali volný den – koukali na filmy, hráli nějakou přiblblou stolní hru, která Peggy hrozně bavila a mě ani moc ne, možná taky proto, že jsem pořád prohrával. Odpoledne jsem seděl a ťukal si deníček a do jiného souboru různé vzpomínky, jak bylo dřív.

Všechno nasvědčovalo tomu, že budeme mít klid až do zítřka, kdy se vrátí Tryskáč, který nás pak nejspíš zapřáhne zase do nějaké práce.

Hodně jsem se spletl.

* * *

Večer dorazil Tryskáč, u brány zuřivě houkal, takže jsem vyletěl s pistolí v ruce od televize. A nepřijel sám.

V autě s ním seděla nepřirozeně bledá žena, tak třicetiletá, možná i víc, se ztrhaným obličejem. Měla smutný, mírně nepřítomný pohled. I Tryskáč vypadal docela bledě. Pustil jsem je dovnitř, Tryskáč zastavil a vylezl z auta s nadávkami: „Proč, kurva, neposloucháš vysílačku?"

Jenom jsem pokrčil rameny. Pak jsem si všiml, že má levou paži hustě omotanou obvazem, z něhož na povrch prosakovaly červené tečky.

„Co se stalo?"

Přiběhla i Peggy, oči navrch hlavy.

„Narazil jsem na partu pěknejch ksindlů," odsekl. Ukázal na ženskou v autě se slovy: „Tohle je Dana."

„Ahoj," pozdravil jsem nejistě, žena na mě dál smutně koukala, jenom nezřetelně přikývla. Měla na sobě košili, kterou jí zřejmě dal Tryskáč, pod jedním okem byla vidět stopa monoklu.

„Mizerní hajzlové," zanadával Tryskáč a nepřítomně se poškrábal na ruce.

„To ti udělali oni?" zeptal jsem se překvapivě docela klidně, ačkoli mi srdce začínalo bušit rychleji.

„Jo, nic to není, jenom mě to lízlo. Banda čtyř zmrdů, kteří se nejspíš považujou za krále Prahy. Kdybych nebyl tak opatrnej…"

Spíš paranoidní, pomyslel jsem si. Ale rozhodně se ti to vyplatilo.

„…tak mě odpráskli rovnou. Něco se mi na nich nezdálo, zombice to jasně nebyli, ale koukali nějak divně. Nechali mě dojít dost blízko, ale pak po mně bouchli, naštěstí jsem sebou rychle seknul o zem, a tak mi to jenom trochu pocuchalo pazouru."

„Třeba si tě spletli s… nakaženým."

„Ale houby. Dano, vylez. Tady seš v bezpečí. Zůstaneš tady a…"

„Ne," řekla bledá žena své první slovo. „Vrátím se s vámi."

Mluvila chladným, skoro mrtvým tónem.

„To není nic pro ženskou…"

„Drž hubu," přerušila ho stejně klidně, jako předtím řekla své ‚ne'. „Jedu s vámi. Chtěla jsem si to s nimi vyřídit hned, ale tys trval na tom, že zajedeme pro… posily." Poslední slovo řekla docela opovržlivě, přeletěla pohledem ze mne na Peggy, která byla nezvykle zticha.

„Nechceš mi říct, co se stalo?" zeptal jsem se Tryskáče.

„Smutný kino, banda hajzlů se to rozhodla vzít podle sebe. Dalo se to čekat. Živý chlapy odprásknou, živý ženský si zavřou a dělaj si s nima, víš co… Když po mně vystřelili, poslal jsem k nim dávku a zdrhnul, obešel si je a zahlídl akorát, jak si svůj harém uklidňujou, ženský se totiž rozhodly, že už je to s nima nebaví. Nejmíň dvě zastřelili, ale Daně se podařilo utýct. Odchytil jsem si ji, vysvětlil jí, že já jsem ten hodnej, a dál je ti to asi jasný."

Odplivnul si.

„Jsou zalezlí v nějaký vilce, maj tam s sebou ještě tři další ženský, možná víc, pokud přežila některá z těch dvou, do kterých to našili. Plus pár ženskejch zombic. Vem si bouchačku a věci, pojedem za nima. V noci je vybereme…“

Otevřel jsem pusu a chtěl něco namítnout, ale pak jsem si to rozmyslel. Tryskáč byl stoprocentně rozhodnutý, žena v autě nejspíš taky. A podle toho, jak to popisoval… asi bylo správné něco s tím udělat.

Jenomže já jsem se na akci hodnou hrdiny filmu nějak necítil.

„Předpokládám, že máš nějaký plán,“ řekl jsem nakonec.

„Jo. Jsou čtyři, my jsme jenom dva, teda tři,“ opravil se a šlehnul pohledem k autu, kde pořád seděla Dana. „Určitě teďka budou opatrný, ale v noci je sundáme v pohodě. Všechno jsou to jenom takový malí grázlíci, o boji věděj prd.“

„Pokud umím dobře počítat, jsme čtyři,“ řekla najednou Peggy.

„Ty zůstaneš tady,“ obořili jsme se na ni dvojhlasně.

„Někdo musí zůstat tady a dávat pozor na dům,“ dodal jsem. „Kromě toho, Peggy, na tohle jsi opravdu ještě trochu mladá.“

„Ale…“

„Žádný takový,“ zarazil námitky Tryskáč.

„Jdem do domu, Džou, vezmeš si na to maskáče. A ty, Dano, jestli chceš jít s náma, tak se taky budeš muset převlíknout…“

* * *

Dana se v klidu, ale s cílevědomostí, která ostře kontrastovala s jejím smutným pohledem, navlékla do maskáčů a vzala si vybavení, které Tryskáč házel na nás oba. Když jsem si pod jeho vedením matlal obličej maskovacími barvami, připadal jsem si jako idiot.

„Úplnej Rambo,“ chichotala se Peggy, které můj protáhlý obličej zřejmě připadl hrozně k smíchu. Když se stejnou barvou začala malovat podle zrcátka Dana, pousmál jsem se i já a Peggy měla co dělat, aby se nezačala řehtat na celé kolo. Dana totiž držela zrcátko a tubu s barvou jako normální make-up. Vypadalo to, jako by se malovala na večeři v restauraci, i když výsledkem byla zelenočerná ne-

pravidelná patlanina. Než se převlékla do maskáčů, vypadala jako vcelku normální ženská v depresi po hádce s manželem, ale vojenské oblečení a maskování ji změnilo… Teď by se hodila do akčního filmu. Zatímco já tak do nějaké absurdní komedie.

Tryskáč byl ve svém živlu, zřejmě ho těšilo, že konečně zužitkuje své zkušenosti z hraní si na vojáčky někde v lese.

Když jsem si představil, jaká ta ‚hra' bude, a že ode mě bude Tryskáč čekat chladnokrevné odstřelení normálního živého člověka… Přejel mi mráz po zádech.

Těžko říct, jak to poznal, jestli mi to bylo vidět na obličeji, nebo jestli nějak vycítil mou hrůzu, každopádně mi začal dělat psychologickou průpravu. Zpětně je mi jasné, co, jak a proč říkal, ale tehdy to zafungovalo.

„Džou, pochop, že to jinak nejde. Takový hajzly si za kopečkem nemůžeme nechat, kromě toho mysli na ty ženský. Dana mi toho moc neřekla, ale dovedeš si to snad domyslet, ne? Jsou skoro horší jak ty blbý zombice. Ty za to, jaký jsou, v podstatě ani nemůžou, ale stejně jsi jich pár odpravil, ne? A tyhle svině se chovají hůř jak zombi, a přitom si moc dobře uvědomujou, co dělaj." Když viděl, že to moc nezabírá, pokračoval: „Představ si, že by se jim dostala do pracek támhle malá," mávnul rukou k Peggy, kterou to oslovení zjevně nepotěšilo. „Představ si ji, jak ji mají zavřenou někde v kumbále s hromadou dalších holek, sem tam ji vytáhnou, dají pár facek, znásilní a pak zas zavřou. Jak by se ti to líbilo?"

Nechtěl jsem, ale ta představa se mi promítla v hlavě. Strach a nechuť trochu ustoupily do pozadí.

„My a ty ženský, nebo voni. Přeber si to. Pokud se na to fakt necítíš," řekl s náznakem opovržení v hlase, „tak nám můžeš jenom krejt záda, zůstat u auta, pokud jseš moc velkej posera. Nějak to zmáknem s Danou sami…"

„Zvládnu to," odsekl jsem. Podařilo se mu vyprovokovat mě a trochu naštvat, když mi naznačoval, že ženská dokáže víc než já, zvlášť když jde o ‚chlapskou' záležitost.

„No vidíš," zašklebil se a obrátil se k Peggy: „Dobře mě poslouchej, princezno. Budeš sedět u vysílačky nahoře na střeše, na tom fleku, odkad se dá pokrýt skoro celý okolí, v noci tam klidně spi,

pokad to dokážeš, vysílačku si nechej na plný pecky, ať tě když tak probudíme, ale radši si nařiď budíka. Pokud se do poledne nevrátíme, něco se podělalo. Počítej s tím, že seš pak asi sama. Je možný, že nás chytěj, je možný, že z nás vymlátěj, že seš tady a kde to je. Jestli se ti nezahlásíme vysílačkou a neřeknem ‚vzduch je čistej', zapamatuj si to, ‚vzduch je čistej', tak nás maj, i kdyby některej z nás přilez. Je možný, že nás budou mít na mušce a donutěj jít sem, aby se na tebe dostali, ale…"

„To už je trochu nepravděpodobné, ne?" zarazil jsem ho.

„Nekecej mi do toho. Nevěř nikomu, ničemu, pokad se neohlásíme heslem, jasný?"

„Jasný!" Peggy předvedla parodii na zasalutování.

„Jestli se už neobjevíme… no, nějak to zvládneš. Nechám ti tady tu svou bichli, je tam dost užitečnejch věcí. Zkus najít někoho, komu budeš moct věřit, i kdyby to měl bejt ten vyžranej blb, co jsme ho našli v Jihlavě. Nějak to zvládneš, jasný? Ale moc se netěš, že se nás zbavíš, já osobně mám v plánu se vrátit v pohodě, jedna díra v pazouře mi bohatě stačí."

„Dobře."

* * *

Jeli jsme v jednom autě, v mém. Řídil Tryskáč, projížděl pomalu bočními cestami, podezřívavě se rozhlížel doleva doprava, ale kromě několika zombiů ve vesnicích, reagujících na světlo auta, jsme nikoho nepotkali. Tryskáč po cestě plánoval, Dana mlčela a upírala pohled do krajiny, já se sám sebe snažil přesvědčit, že se ničeho nebojím.

„Škoda že nemáme žádnou bouchačku s tlumičem. Budem pak muset kouknout na nějakou fízlárnu, nejlíp URNu, taková empina by se teďka rozhodně hodila. Měl jsem v plánu nějakou v Práglu zabavit, ale nedostal jsem se k tomu, jak na sviňu jsem narazil nejdřív na ty pablby," brblal. „Džou, vezmeš si toho dragunova s nočním viděním, posadíme tě někde poblíž, vcelku se ti podařilo trefovat, takže…"

„Nevěříš mi, že bych to uvnitř zvládnul?“ přerušil jsem ho trochu rozhořčeně. Ta uražená mužská ješitnost. Bodejť by mi nevěřil, když jsem si nevěřil ani já sám.

„Nechej mě domluvit, sakra. Pokud to nejsou úplně vypatlaní kreténi, budou mít hlídku. Zaparkujem dost daleko, k tý vilce půjdem pěšky. Snad se nepřestěhujou jinam…“

„Zůstanou tam,“ řekla tiše Dana. „Podle nich je to bezpečné místo, které můžou snadno bránit.“ Chvíli mlčela a pak pokračovala: „Tomáš byl, než se to stalo, právník. Je docela chytrý, nepodceňovala bych ho, ale taky je to ten nejnamyšlenější nejtvrdohlavější zkurvysyn, jakého jsem kdy viděla. Zůstanou tam, budou přesvědčení, že jsi zdrhnul a už se nevrátíš.“

Pak zase zmlkla, jako by ji dlouhá řeč vyčerpala. Tentokrát měla v hlase i nějaké emoce. Nenávist.

„Doufejme,“ řekl po chvíli Tryskáč, a pak pokračoval v plánování. „Víme, že jsou čtyři, takže budou mít na hlídce jednoho, maximálně dva. Jakmile ho najdem, bude to jasný. Podle mě bude sedět nahoře na balkoně, nebo na střeše, je to logickej plac, odkud uvidí všude. Najdu ti ho, ukážu ti ho, pak se přesunu blíž. Jakmile zahlídneš nebo zaslechneš nějakej virvál, odpráskneš ho. Pokud budou blbí, budou mít uvnitř rozsvíceno, což by bylo skvělý, protože pak bys je mohl dostat všechny, když budou pomalí. Uvidíme na místě, v každým případě ty odstraníš hlídku, já tam vtrhnu a postřílím zbytek, zatímco mi budeš krejt prdel.“

„A co já?“ zeptala se tiše Dana. „Chci jít s tebou.“

„Hele, budu se tam muset tiše připlížit, já to umím, ale ty…“

„Tři roky jsem jezdila na airsoft,“ přerušila ho tiše. „Zvládnu to.“

Tryskáč se k ní otočil. Všiml jsem si, že se mu v očích objevil zájem.

„Fakt?“

„Se SWAT. Zvládnu to.“

„Je fakt, že bouchačka ti jako nic novýho nepřipadala,“ řekl nakonec a naštěstí vrátil pozornost k jízdě. Zájem zněl i v hlase. Pravda, ženská, která měla podobné zájmy jako on, mu asi musela připadat zajímavá. A vysvětlovalo by to, proč se ve vojenském vybavení a

s barvou na obličeji pohybovala přirozeně, na rozdíl ode mě. Já si pořád nedokázal vymluvit, že vypadám jako idiot a že dělám naprostou hovadinu.

„Fajn, takže ty budeš snajpr, Džou, já s Danou útočný komando. Přesnej plán na místě."

* * *

Zastavili jsme několik kilometrů od ‚cíle', dál jsme měli jít pěšky, aby nás neprozradil zvuk jedoucího auta. Ačkoli motor toyoty při nízké rychlosti sotva vrčel, v mrtvolném tichu vyhynulého velkoměsta byl asi slyšet na dost velkou vzdálenost. Bylo něco po půlnoci, Tryskáč to plánoval tak, abychom tam vpadli chvíli před svítáním, podle klasické poučky, že tehdy je nepřítel nejmíň připravený. Naštěstí na mě vůbec nešlo spaní, snad z rozrušení, ale stejně jsem si v autě radši dal kafe z plechovky.

„Nepřeháněj to, moc kofeinu a budou se ti třepat ruce, Džou," zašeptal Tryskáč.

Naposledy nám překontroloval vybavení a pak jsme pomalu vyrazili.

Tryskáč jako první, vždy postoupil tak sto metrů, dal nám znamení a počkal, až k němu pomalu dorazíme. Obdivoval jsem způsob, jakým se dokázal pohybovat. Dana se pohybovala podobně, zjevně o hraní si s pistolkami nelhala. Lezlo mi na nervy, že jsem byl největší nemehlo v celé slavné osvoboditelské jednotce.

Ale na někoho to asi zbýt musí.

Brýle s nočním viděním jsou hezké ve filmu, v realitě je to o něčem jiném. Aspoň ten model, který Tryskáč zabavil v Jihlavě. V zelenošedých stínech se mi moc dobře neorientovalo, několikrát jsem při procházení uliček a přelézání zahrad šlápl na něco, co udělalo docela randál, vždycky jsem přímo cítil megawattové vzteklé pohledy, které na mě upírali ti dva.

Ale nakonec jsme se dostali až na místo, kde Tryskáč vyhlásil stop. Podle hodinek jsme šli pár kilometrů skoro dvě hodiny. Náš válečný vůdce nám ukázal, kam zalézt, a pak zmizel.

Těžko popsat, jak jsem se cítil, když jsem seděl v chladné noci schovaný za popelnicí s ruskou odstřelovací puškou v ruce. Barva na obličeji mě svědila, pořád jsem měl pocit, že bych si měl přesednout nějak jinak, aby mě nohy nebrněly, v každém stínu jsem viděl něco nebezpečného. Málem jsem nás prozradil, když ve vedlejší zahrádce zarachotilo nějaké zvíře, snad myš nebo krysa.

Občas jsem kouknul přes ulici, kde jsem ve stínech tušil Danu. Seděla bez pohnutí a zabývala se nadcházející pomstou.

Zadíval jsem se na ciferník hodinek, Tryskáč už byl pryč podezřele dlouho. Pak mi ve sluchátku vysílačky v uchu dvakrát zapraskalo, až jsem málem nadskočil. Znamenalo to, že se Tryskáč vrací a že je vše v pořádku.

S výjimkou mě tedy. Začínal jsem být docela rozklepaný, a asi to nebylo jenom zimou. Nutkání vstát a vrátit se k autu nebo něco říct do vysílačky, jsem musel potlačovat docela aktivně. Zjistil jsem, že představa Peggy tažené několika muži mi docela pomáhá. Vztek se přece jenom může někdy hodit.

Za pár minut se vrátil Tryskáč. Byl jsem na sebe pyšný, že jsem nezpanikařil a neudělal nějakou blbost, když jsem ho zahlédl.

Posunkem nás přivolal k sobě a pak začal šeptem: „Je to lepší, než jsem čekal. Zůstali tam, pitomci, přímo na ráně. Jeden sedí a chrápe s nějakou loveckou kulovnicí na balkoně zabalenej do spacáku, další dva spí v obýváku v přízemí, je tam i jedna z ženskejch. Přivázaná k topení, ale snad je ještě naživu. Kde je poslední, to nevím.“

„Velký, docela tlustý holohlavý chlap, malý slizký skrček, a dva normálně vypadající chlapi, jeden blonďatý, docela hezoun. Které z nich jsi viděl?“ zeptala se šeptem Dana.

„Moc toho vidět nebylo,“ poškrábal se Tryskáč za uchem. „Řekl bych, že ten tlusťoch chrápe na gauči, druhej v obýváku vypadal vcelku normálně, ten na balkoně taky nevypadal na nějakýho skrčka, takže nám asi chybí ten.“

„Tomáš,“ zasykla. „Ten bude v pracovně, jak tomu říkal, v prvním patře. Ten je můj, vím, kde ho najdu.“

Pohladila, doopravdy pohladila malý samopal škorpión. Její tón i přes šeptání jasně dával najevo, že jí to nikdo nevymluví.

„Dobře," souhlasil Tryskáč. „Ostatní ženský budou kde? Ve sklepě?"

„Ano. Možná s výjimkou Lenky, kterou bude mít u sebe Tomáš."

„Okej. Takže Džoua zavedu na vedlejší zahradu, bude odtamtud jasně vidět na toho *hlídače,*" odfrknul si znechuceně. „A taky na toho tlusťocha na gauči, pokud se ten druhej v místnosti postaví, tak i na toho. Minimálně toho nahoře sundá snadno. Já můžu vletět dovnitř prosklenou verandou, ti tři jsou jasný, ale jak na toho posledního? Tak blbí, aby nezamkli, rozhodně nebudou…"

„Když mě vysadíš, můžu vyšplhat po okapu na střechu a vlézt dolů. Jakmile něco uslyšíte, můžete to spustit. Použiješ slzák?"

Tryskáč poklepal na granát se slzným plynem u opasku. „Nemá to smysl, lepší bude je prostě odpravit. Ale dokážeš to?"

Neodpověděla, ale bylo mi jasné, co si myslí.

„Budeš muset naprosto potichu vylízt nahoru, dostat se dovnitř a k tomu mizerovi. Zvládneš to? Nemám jít radši já?" nenechal se odbýt.

„Ne," zavrčela. „Půjdu. Pokud se mi to nepodaří, bude na vás sám, snadno ho dostanete." Tryskáč chvíli váhal. „Udělám to, i kdybys mi v tom chtěl zabránit," ujistila ho trochu hlasitěji a drsný hoch rezignoval. S ženskou se někdy nemá smysl hádat.

„Dobře. Tak potichu za mnou."

* * *

Vilka byla spíš pořádná přepychová vila. Z místa v živém plotě vedlejší zahrady, které mi Tryskáč vybral, jsem zboku jasně viděl stín sedící na balkoně v prvním patře i vnitřek velkého obývacího pokoje, spojeného s prosklenou verandou. V obýváku něco slabě svítilo, podle blikání asi televize, nejasně jsem viděl druhého muže chrápajícího na gauči. Vedle něj na stole ležela pistole. Zbývajícího jsem ale nikde nespatřil.

„Ležej tam jak na odstřel," zašeptal Tryskáč. „Ten další je na pravý straně pokoje, chrápe v křesle, zádama k tobě, vedle jak je ta ženská…"

Když jsem si uvědomil, že nejasná skvrna u zdi pokoje je žena připoutaná k topení, zaťal jsem zuby.

„Sundej toho nahoře, ty dva uvnitř si vezmu já, ale když budeš mít možnost, klidně střílej. Zvládneš to?“

„Jo.“

„Ber to jako videohru. Oni nebo my, nic jinýho udělat nemůžem, soudy ani lochy už nejsou. Nezklamej mě, Džou, kurva fix.“

„Neboj se.“

„Tak já jdu,“ stiskl mi rameno a zamířil tiše v pokleku ven ze zahrady, k čekající Daně. Stáhl jsem si brýle na krk, poupravil tu pitomou helmu, kterou mě Tryskáč donutil si vzít, a zvedl zbraň. V zaměřovači nebylo pochopitelně nic vidět, dokud jsem nezapnul noční vidění. Překvapivě se dalo dívat přes pušku zřetelněji než s brýlemi, i když možná to bylo zvětšením. Přejel jsem dům pohledem tam a zpátky a pak zamířil na hlavu spícího muže na balkoně. Jako videohra, opakoval jsem si, jako videohra.

Ve vysílačce to syklo, Tryskáč ťukl na tlačítko spojení. Znamenalo to, že na druhé straně domu vysadil Danu na okap a jí se podařilo vyšplhat nahoru. Přeletěl jsem střechu pohledem, ale nikde jsem ji neviděl. Vrátil jsem se zpátky ke svému cíli. Cíl. Je to cíl, jako ve videohře, přesvědčoval jsem sám sebe.

Další klapnutí ve vysílačce, Dana je vevnitř. Oddálil jsem obličej od pušky a zíral do tmy, měl jsem pocit, že vidím i stín u verandy na místě, kde by měl být připravený Tryskáč se svým věrným samopalem.

Vrátil jsem se k zaměřovači a zamířil pozorně na místo šedé skvrny, kde jsem tušil střed těla. Ruce se mi trochu chvěly a záměrný kříž poskakoval, i když jsem měl pušku podepřenou rukou. Ale ne moc, měl bych se trefit, když budu opatrný. Vždyť jsem si to doma na improvizované střelnici vyzkoušel mnohokrát. Stačí spoušť opatrně stisknout.

Málem jsem si dal pár facek, zapomněl jsem odjistit! Rychle jsem to napravil. Možná až moc rychle, cvaknutí muselo být jasně slyšet. Ale žádný poplach.

A zase jsem čekal.

Pak se to všechno semlelo strašně rychle. Uvnitř domu někdo zaječel, byl to vysoký ženský hlas. Další zvuky jsem neslyšel, protože se můj cíl pohnul a já stiskl spoušť. Moc prudce, zanadával jsem si a zamrkal, abych lépe viděl, záblesk výstřelu mě i přes tlumič ohně na konci hlavně trochu oslepil. Netrefil jsem, protože cíl se dál pohyboval. Zaslechl jsem řinčení skla a výstřely, ale to už jsem znovu stiskl spoušť, tentokrát pomaleji. Cíl sebou škubnul, rozhodil ruce a pustil pušku. Přestal se pohybovat. Rychle jsem zamířil dolů a snažil se rozeznat, co se děje v místnosti. Tlusťoch ležel na zemi vedle gauče a nehýbal se, Tryskáč se krčil u skříně a střílel do velkého křesla, v kterém měl sedět další cíl. Připoutaná žena se ani nepohnula, ale pak se zpoza křesla vysunula hlava a já vystřelil, snad reflexivně.

Když jsem se znovu vzpamatoval a dokázal se dívat, Tryskáč už se hnal někam domem a řval ve vysílačce: „Dano? Dano!“

Ačkoli mi to Tryskáč zakazoval, prodral jsem se plotem a v běhu si natáhl na obličej zpátky brýle nočního vidění. Z houpajícího se zelenošedého obrazu se mi zvedal žaludek, ale běžel jsem dál, s nejasným pocitem, že musím dovnitř. Dragunova jsem odhodil na zem a vytáhl pistoli, tentokrát jsem odjistit nezapomněl.

V obýváku ležely dvě mrtvoly, tlusťoch s několika krvavými otvory v těle, kde ho zasáhla dávka, za křeslem ležela zhroucená postava s prostřelenou hlavou. Zastavil jsem se, abych zkontroloval ženu u topení. Zřejmě byla taky mrtvá.

Ve vysílačce se ozývaly nadávky. Zmáčkl jsem spínač u krku a zavolal do ní: „Co se, sakra, děje?“

Dvakrát jsem to zopakoval, než mi Tryskáč odpověděl: „Už nic. Hotovo. Pojď do domu.“

„Jsem tady, v obýváku.“

„Jdi do chodby, na konci jsou dveře do sklepa, tam by měly být ženský. Některej z těch mrtvolů bude mít klíč, vem mu ho a jdi pro ně, hrdino. A dík za toho hajzlíka za křeslem.“

„Není zač,“ řekl jsem a polknul.

Přes všechno to, co jsem od začátku konce světa zažil, se mi nechtělo jít prohledávat mrtvoly… Zvlášť když jsem jednu z nich odstřelil. Jako v počítačové hře, připomněl jsem si, polknul a vykročil, pistoli pořád v ruce, odjištěnou a připravenou ke střelbě.

Kulka z pušky prostřelila hlavu skrz, naštěstí to ale nenapáchalo takový sajrajt, jak je občas k vidění ve filmech, jinak bych se asi pozvracel. V kapse mrtvého jsem našel svazek klíčů a doufal, že mám ty správné.

Měl jsem, hned první klíč do zámku u dveří do sklepa pasoval. Sundal jsem si brýle a rozsvítil. Pomalu jsem sestupoval po točitých schodech dolů.

„Haló? Je tady někdo?“ zavolal jsem, ale odpovědi jsem se nedočkal. Začal jsem zkoušet klíče u dalších zamčených dveří a napotřetí jsem se trefil.

Přivítal mě zápach strachu a zoufalství. A taky lidské moči a výkalů. Ve sklepní místnosti, která byla kdysi určená na brambory a kompoty, bylo naskládáno jako dříví několik svázaných žen, snad sedm. Když jsem rozsvítil, několik z nich se ode mě začalo plazit pryč, jiné nadávat, jedna plivat, bylo to peklo.

Nevím, jak dlouho jsem tam stál a v šoku zíral, ale pak mě zezadu někdo odstrčil. Leknutím jsem nadskočil, ale byla to Dana, s rukama od krve.

„Já to vyřídím, běž nahoru,“ řekla a začala rozvazovat první ženu.

S radostí jsem poslechl. V obýváku už bylo rozsvíceno, Tryskáč zachmuřeně kouřil a kopal do tlusťocha proděravěného dávkou ze samopalu.

„Hnusný?“ zeptal se a nabídl mi cigaretu. S díky jsem si vzal.

„Dost.“

„Tam nahoře taky nic moc. Nevím, co všechno ten chlápek Daně udělal, ale jde z ní strach.“

„Byla celá od krve, nestalo se jí nic?“

„Fyzicky ne, to bylo toho chlapa. Když jsem se tam dostal, rozřezávala ho doslova na kousky,“ otřásl se. „To jsem tak nějak nečekal,“ dodal po chvíli.

Pak odhodil cigaretu, zašlápl ji a se zachmuřeným výrazem přešel k přivázané ženě. Nebo spíš dívce, i přes to, jak vypadala, jí nemohlo být víc než nějakých náct.

„Nebyl mezi těma klíčema i nějakej k želízkám?“ zeptal se.

„Nevím. Tady," podal jsem mu hrst klíčů. Vybral jeden maličký a odemkl pouta, kterými bylo tělo připoutané k topení.

„Umřela někdy v noci," zavrčel. „Kdybychom se neflákali, tak bychom možná zachránili i ji."

Pokrčil rameny a odplivl si. „Osud."

Přemýšlel jsem, jestli něco říct, ale pak jsem radši mlčel. Položil mrtvou na gauč a vzdychl.

„Vždycky jsem počítal s tím, že to takhle nějak bude vypadat, až to přijde, ale přece jenom je něco jinýho čekat a něco jinýho vidět." Podíval se mi do očí. „Dobrá práce, snajpere. Zvládnuls' to líp, než jsem čekal."

Když se odpovědi nedočkal, pokrčil rameny a stiskl tlačítko vysílačky.

„Dano? Jak to vypadá?"

„Jak bys čekal?" ozvala se suše. „Sežeňte nějaké auto, čím dřív vypadneme, tím lépe. Co Monika?"

„Mrtvá," odpověděl jsem tiše. „Přišli jsme pozdě…"

Dana neodpověděla, místo ní se do mě pustil Tryskáč: „Nech toho. Mohli jsme sem najet jako kavalerie a vzít to šturmem, ale to by tady skoro určitě ležel i někdo z nás. Kašli na to, zachránili jsme ostatní. Pojď, půjdeme se podívat po nějakém auťáku."

* * *

Venku právě začínalo svítat; než jsme se vrátili s malým mikrobusem a toyotou, bylo už světlo. Před domem seděly dvě ženy, každá s pistolí v jedné a cigaretou v druhé ruce. Vedle nich ležel můj dragunov, který jsem předtím odhodil na zahradě.

„Nazdar, hrdinové," pozdravila nás jedna z nich, baculatá blondýna s krátkými vlasy. Mohlo jí být něco mezi dvaceti a třiceti.

„Nazdar," odpověděl jsem suše, když jsem se vysoukal zpoza volantu toyoty.

„Markéta," ukázala na sebe cigaretou. „Tohle je Tereza."

„Tryskáč," ukázal jsem na zaparkovaný mikrobus. „Johan," dodal jsem. Nějak jsem neměl náladu na řeči. Vzal jsem pušku a hodil si ji přes rameno. Opravdu jsem si na zbraně docela zvykl.

„Máte to u nás, kluci. Byla jsem zvyklá na kdejaký svinstvo, ale tohle bylo trochu moc i na mne. Odkud jste?“

„Teď z Vysočiny, dřív Brno.“

Opřel jsem se o auto a vychutnával cigaretu.

„Dana říkala, že máte hezkej baráček. Vezmete nás k sobě?“ pokračovala dál v nenucené konverzaci.

Pokrčil jsem rameny.

„Na čas,“ řekl Tryskáč. „Uvidíme.“

„Tady Tereza sice říká, že bychom se měly na všechny vykašlat a jít si někam svou cestou, ale já bych se radši přidala k vám, svalovci,“ uchichtla se. „Jsem šikovná, i vařit umím.“

Řečená Tereza si odfrkla. Vypadala o pár let starší než Markéta, ale v dobré fyzické kondici. Představa vaření ji zřejmě moc nelákala.

Markéta dál žvatlala, ale já nějak neměl náladu ji poslouchat. Naštěstí brzy Dana z domu vyvedla další čtyři… podle pohledu a chování zombi.

Vzpomněl jsem si, že Tryskáč říkal něco o zombicích.

Tryskáč si na to zjevně vzpomněl taky, protože hned spustil: „Ty chceš brát i zombice, Dano? O tom sakra nebyla…“

Následující hádku jsem docela ignoroval a tak si ji ani nepamatuju. Každopádně výsledkem bylo, že jsme s Tryskáčem a Markétou jeli toyotou a za námi jel mikrobus s ostatními. Tryskáč prskal celou cestu. Přiznám se, já z dalších živých mrtvol, které se přidají k Peggyině matce moc radost neměl, ale mlčel jsem.

Kus od brány jsme se zahlásili vysílačkou a oznámili Peggy, že je vzduch čistý; hned nás z domu vyběhla přivítat. Vymanil jsem se z přátelského objetí, dal si panáka a šel spát, naprosto mě nezajímalo, co se bude dít dál. Padl jsem do postele a ihned usnul.

Přírůstky do domácnosti a velký nákup

26. srpna roku 0, pátek

Včera jsem spal až do večera, a tak jsem velkou dezorganizaci zmeškal. Moc dobře se mi ale nespalo, pamatuju si, že jsem se několikrát vzbudil z hnusné noční můry. Nakonec jsem se vyhrabal z postele, abych se šel umýt. Povlečení bylo celé špinavé od hlíny a od barvy z obličeje, kterou jsem si nesmyl. Napravil jsem to, nalil do sebe dalšího panáka a šel zase spát, přestože jsem byl od obou Markét vyzýván, ať to nedělám.

Dneska ráno jsem se probudil v mnohem lepší náladě. Vstal jsem dřív než ostatní, aspoň jsem si to myslel, bylo sotva něco po páté. Šel jsem si uvařit kafe. Než stačilo vychladnout, přidal se ke mně Tryskáč.

„Zbabělče," řekl mi. Normálním hlasem, nebyla v tom žádná zlost, jenom odevzdání.

„He?" zamumlal jsem s pusou plnou perníčků.

„Pěkně ses z toho včera vyvlíknul."

Pokrčil jsem rameny a žvýkal.

„Začínám si říkat, jestli jsme tam ty ženský neměli nechat," zabručel.

„To ti ty zombi tak vadí?" zeptal jsem se, i když mi byla odpověď jasná. Překvapil mne.

„Ani ne," řekl. „Když už nic, je Dana rozumná aspoň v něčem. Budou zavřený, hlídaný, bude se o ně starat sama. Ale Tereza se na mě furt kouká jako na kus hovna, Dana je jako z ledu, pokud nejde o ten její zvěřinec, a tu třetí sem musel skoro vyhazovat z vlastní postele. O tom, že malá uvnitř bublá vzteky, ani nemluvím. Budeme tu mít veselo."

„Ale?"

„Jo," pokýval hlavou. „Dožer a běž na střechu vystřídat Danu. Odteď držíme nonstop hlídky, každej tři hodiny, nahoře na střeše. Kdybys nevstal sám, šel bych tě vzbudit. Ksindlů jako byli ti Pražáci může bejt víc. Navíc se včera kolem začala motat nějaká zombice, naštěstí to byl chlap, tak se mi povedlo Danu ukecat, že ho necháme

na pokoji. Ach jo, no nebylo nám líp, když sme byli sami dva v Brně?“

Spolkl jsem zbytek perníčků i námitky týkající se vojenské služby a vyrazil na střechu. Z podkroví byl dobrý výhled, byl tam dokonce natažen vývod poplašného systému, takže ideální místo pro hlídku.

„Dobrý ráno,“ pozdravil jsem Danu, která dalekohledem obhlížela okolí.

„Dobré,“ odpověděla suše.

Podala mi dalekohled a šla dolů.

„Tolik ke společenské konverzaci,“ podotkl jsem, když zmizela, a sedl si na židli.

Z nudy jsem si přitáhl dragunova (nebyl to ten můj, měl normální optiku) a začal si s ním hrát, mířit na různé cíle v okolí. Všiml jsem si, že sem Tryskáč natahal víc raketometů, jako by čekal, že na nás někdo udělá tankový nájezd. Toho se snad nedočkáme, zadoufal jsem. Za chvíli se objevila Peggy s hrnkem čaje.

„Můžu se přidat?“

„Jasně.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Tryskáč říkal, že se prý zlobíš?“

„Proč bych měla?“ odsekla. „Přitáhli jste mi sem domů feministku, ledovou královnu a děvku, skáču radostí. A ta děvka se dokonce jmenuje stejně jako já!“

„Ehm,“ zamumlal jsem.

„Je to děvka, to sis nevšiml? Netají se s tím, co dřív dělala, a nejspíš to nehodlá měnit. Když jsi včera odpadnul, tak si stěžovala, že se ti chtěla ještě odvděčit, Tryskáč ji musel vyhodit málem násilím a mě se pak vyptávala, jaký jste který v posteli.“

„Tryskáč měl pravdu, budeme tu mít veselo,“ povzdychl jsem si.

„To je všechno, co k tomu řekneš?“

„Hele, třeba se seberou a odejdou,“ utěšoval jsem ji. „Tryskáč říkal, že načas budou u nás, pak se domluvíme.“

„Ale houby. Ten Danu jít nenechá, nevšiml sis, jak po ní kouká? A ta… lehká slečna se taky vyhnat nenechá.“

„Tereza nevypadá, že by se jí s námi příliš líbilo," poznamenal jsem.

„Cos čekal od znásilněné feministky? Ale sama nepůjde. Ach jo."

„Hele, víš co? Uděláme si odpoledne výlet, co ty na to?" zkusil jsem jí zlepšit náladu.

Zavrtěla hlavou.

„Tryskáč nás požene do práce, sbírat zásoby a tak."

„No právě. Vezmeme si auto a pojedeme nakupovat. A vrátíme se až večer, nebo třeba až zítra."

„To nezní špatně!"

Zjevně jsem ve zvedání nálady uspěl. Bavili jsme se dál o blbostech, o hudbě, filmech, dokud se v devět neobjevila Markéta.

„Jé, doufám, že jsem vás při něčem nevyrušila," zachichotala se.

Protočil jsem oči v sloup.

Peggy se ke mně přitáhla a řekla sladce: „Ne, už jsme skončili. Užij si to tady," a táhla mě pryč.

Dole jsem se nadechl a chtěl jí něco říct, ale předhonila mě: „Promiň, nemohla jsem si pomoct. Nána jedna pitomá."

„No jo, nic se nestalo. Půjdu nakrmit psy. Jdeš se mnou?"

* * *

Krmení psů se protáhlo o velkou pranici, ke které se s nadšením přidala i Peggy. Nechápu, proč jsem dřív psy neměl rád. Punťa, přivezený z Brna, pořád žárlí, že ho už netahám neustále s sebou, ale nějak k tomu nebyla příležitost. Těžko jsem ho mohl vzít na ‚vojenskou' akci.

Z krmení psů nás vyrušil Tryskáč, svolával nás na velkou bojovou poradu.

* * *

„Je nás teď víc," prohlásil, „a tak budeme potřebovat i trochu víc zásob a věcí. A měli bysme si při tom dávat větší pozor. Asi přece jenom pár lidí přežilo, víc, než sme čekali. Podle toho, co říkala

Dana, ti čtyři oddělali asi šest dalších normálních chlapů a pár ženských. Takže se dá čekat, že časem najdem další skupinky lidí. Ať už takový, jako jsme my, nebo jako byli oni.“ Na chvíli se odmlčel. „Zatím to vypadá, že zůstanem pohromadě, což je asi dobrý. Aby nás odsud někdo dostal, muselo by jich být docela dost, nebo mít těžkou techniku.“

„Máme přece raketomety,“ přerušil jsem ho.

Útrpně se na mne podíval.

„Džou, pokud někdo zaparkuje tank támhle za kopcem a pošle nám sem tři granáty, skončili jsme. Dostřel tankovýho děla a ručního raketometu se nedá srovnávat. Ale to pak vyřešíme. Teď bysme měli dovézt další zásoby.“

„Hlásím se,“ řekl jsem. „Vezmu s sebou Peggy, ať se taky dostane ven,“ dodal jsem.

Tryskáč otevřel pusu, ale pak námitky spolknul. „Dobře.“

„Vezmeme si z vesnice nějakou náhradní káru, zajedeme do nákupního střediska k Brnu, tam by nemělo být ani moc mrtvol, ani ničeho jiného, určitě tam najdeme náklaďák, tak sem dovezeme, co bude potřeba,“ pokračoval jsem. „Máš představu co?“

„Napsal jsem seznam, původně jsem počítal s tím, že pojedu já ještě s někým, ale dobře, aspoň budu mít čas pohrát si s bezpečnostním systémem.“

„Fajn. Tak my se sbalíme a…“

„Já bych se přidala,“ přerušila mě Markéta.

„Dva jsou tak akorát,“ odpověděl jí Tryskáč, ačkoli podle toho, jak se na ni díval, by mu nevadilo, kdybychom ji na čas odvezli.

„Přesně tak,“ řekl jsem. „Nejsem si jistý, jestli to zvládneme do večera, takže počítejte s tím, že dorazíme zítra.“

„Dávejte si bacha, Džou, v noci by měl vždycky jeden hlídat, ať…“

„Jasně, jasně, musíme být opatrní. Pojď, Peggy, pojedeme…“

* * *

Tryskáč začal organizovat svou oblíbenou zábavu, posilování obrany, což jsem se s nadšením rozhodl vynechat. Brzy jsme s Peggy a Punťou seděli ve staré škodovce sebrané ve vesnici a mířili k Brnu.

Velké hypermarkety na kraji Brna jsem považoval za výbornou možnost nákupu, a teď se nám jejich relativní izolovanost a velké sklady hodily o to víc. Ačkoli tady leželo pár mrtvých, částečně zaměstnanců, částečně lidí, kteří si zřejmě přišli nakoupit nebo narabovat těsně před koncem, nebyl tady ani zdaleka takový smrad jako jinde.

Na řízení a nakládání velkého kamionu jsem si netroufal, a tak jsem vybíral mezi menšími náklaďáčky. V prvním seděl ještě řidič, druhý byl plný ledniček, ale napotřetí jsem našel normální skříňovou prázdnou avii. Zajel jsem s ní k rampě a s potěšením zjistil, že ve vysokozdvižných vozících jsou ještě pořád nabité akumulátory a že spousta věcí, které budeme potřebovat, se dá nabrat ve velkém na paletách. Tryskáčův seznam byl orientační, a tak jsem podle něj vybíral odhadem, co jsem viděl. Peggy to vozila vozíkem do náklaďáku, docela ji to bavilo, jenom jsem ji musel okřiknout, aby někde nenabourala.

„Víš, co je sranda, Johane? Kdysi jsem ukecávala rodiče, že bych chtěla jít dělat někam na brigádu, ale nechtěli mi to dovolit. A nakonec stejně jezdím v Tesku s vysokozdvižákem!“

„Užij si to. A je to Hypernova,“ zabručel jsem a probíral se horami zboží.

Kromě trvanlivých potravin jsem bral i nějakou elektroniku, hromady dévédéček s filmy a hrami, dokonce jsem v mizerně vybaveném knihkupectví nabral i nějaké knížky. Při procházení regálů s hračkami jsem si vzpomněl na dětský sen o neomezeném nakupování v hračkářství. Při pohledu na lego jsem si vzpomněl na jedno zvláštní, které jsem nedávno docela obdivoval a chtěl si ho koupit, sada na stavění robotů, se kterou se údajně dala dokázat hromada věcí. Tryskáčovi by se určitě líbilo mít hromadu bojových robotů s pistolemi ve věžičkách, řekl jsem si, a zamířil do velkého hračkářství vedle hypermarketu. Punťa, který celou dobu běhal se mnou, se nadšeně zmocnil nějakého chlupatého medvěda a začal ho tahat tam a zpátky.

Úplně jsem zapomněl na opatrnost. Naházel jsem do vozíku hromadu robotích leg a několik jiných, určených na stavění velkých aut na dálkové ovládání, když se ve vysílačce ozvala Peggy.

„Johane, to jsi ty?“

„Cože?“

Zarazil jsem se, hmátnul po tlačítku a zopakoval: „Cože?“

„Někdo tady je… a sakra!“

Nechal jsem lego legem a utíkal zpátky. Punťa těžce supěl za mnou. Když jsem probíhal mezi regály, nadával jsem si, že jsem nechal samopal na rampě – měl jsem u sebe jenom pistoli.

Jakmile zazněl výstřel, zrychlil jsem ještě víc, ačkoli jsem to nepovažoval za možné.

Peggy jsem našel ve skladu, vyšplhala nahoru na konstrukci, do které se strkají palety. V ruce držela pistoli, oči měla vytřeštěné, a stejně jako já lapala po dechu. Na zemi před ní leželo mrtvé tělo v uniformě skladníka.

Pro jistotu jsem mu prohnal hlavu kulí a pak jí řekl: „Dobrý, je po něm. Slez.“

Polkla.

„Neboj, už není nebezpečný. Udělal ti něco?“

„On mě… kousnul!“

Na ruce měla červené stopy.

„Tak slez, vydezinfikuju ti to.“

Zavrtěla hlavou.

„Já nechci být jako oni!“

„Tohle není film,“ uklidňoval jsem ji. „Nepřenáší se to kousnutím. Tryskáče jedna zombi pohryzala a neprojevilo se to. Tak slez a nedělej hlouposti. Ani jeden z nás by neměl dělat hlouposti,“ opravil jsem se. „Odteď pořád spolu, jasné?“

„Až na věky ámen?“ zeptala se potměšile a slezla.

„Víš, jak to myslím,“ opravil jsem ji.

Zadívala se na mrtvolu.

„Dokázala jsem to,“ řekla po chvíli a vážně se na mě podívala.

„Dokázala,“ přisvědčil jsem.

Z lékárničky v kanceláři skladu jsem vytáhl dezinfekci a omyl jí stopy zubů, pak jsem jí ránu obstojně převázal obvazem.

„Slezla jsem z vozíku a chtěla jsem se podívat, kde jsi, a pak jsem něco zaslechla. Zavolala jsem, ale ty jsi neodpovídal, tak jsem zkusila vysílačku, a on najednou vyšel a šel ke mně. Tak jsem ho… střelila. Ale hmátnul po mně, málem mě srazil k zemi, a kousnul mě. Odkopla jsem ho a vylezla nahoru, aby na mně nemohl. Ale už se nehýbal," vyprávěla.

Historka byla přerušovaná občasným sykáním a nadáváním, dezinfekce ji štípala.

„Nevrť sebou. A buď ráda, že to nebude třeba šít."

„Ty bys to dokázal?"

„Ehm… no, možná," přiznal jsem se.

„Já měla strach, že bych nedokázala někoho zastřelit, ani… zombi."

Asi si vzpomněla na svou mámu, protože protáhla obličej.

„Ale dokázala jsem to! První kill!"

„Nenechej se tím unést," zarazil jsem ji. „Není to žádná sranda."

„To říkáš ty, ale tys jich oddělal víc. Prej si při tom přepadu sundal dva, říkal Tryskáč!"

„Jo. Nechci o tom mluvit. Změna tématu. Jak jsme na tom s nákladem?"

„Skoro plno."

„Fajn, tak dobereme ještě pár věcí, pojď se mnou."

Vzal jsem si samopal a překontroloval, jestli je nabitý a připravený střílet. Už nikdy neodcházet od pořádné zbraně, připomněl jsem si.

Když jsme dorazili k hračkářství a Peggy uviděla vozík s legem, začala se mi smát.

„Lego, jo? He he he," hihňala se.

„Nesměj se, to je sada na roboty, s trochou štěstí tím Tryskáče zabavíme na dost dlouho, než se nám podaří vymluvit mu to jeho kopání zákopů."

„No to je nápad! A já jsem taky jeden skvělej dostala," začala se řehtat.

„Jaký?" usmál jsem se. Smích byl nakažlivý.

„Jen počkej, uvidíš!"

* * *

Naštěstí byla v obchodě jenom jedna zombi, nebo byly ostatní zalezlé. Objevil jsem otevřený chlaďák plný zkaženého masa, kde se skladník zjevně krmil. Když jsem viděl červy prolezlé a mouchami poseté maso, málem se mi zvednul žaludek.

Nakládání nám přece jenom nějakou dobu trvalo a už byl skoro večer. Na noc jsme zamířili do motelu u dálnice, naštěstí byl prázdný, dokonce jsem musel vykopnout dveře, abychom se dostali dovnitř. Spali jsme na směny uvnitř jednoho pokoje, každý dvě hodiny. Peggy nemohla dlouho usnout, ale nakonec odpadla. Aspoň jsem si to myslel, protože když jsem začal psát, ptala se, co to dělám.

Chvíli mě přemlouvala, ale nakonec rezignovala, nedal jsem jí deník přečíst. Možná časem. Teď už snad spí… Doufám, protože za chvíli ji vzbudím, aby hlídala.

Erotický vtípek

27. srpna roku 0, sobota

Ráno mě Peggy chvíli přesvědčovala, že se musíme podívat do města. Šermoval jsem prázdnou plechovkou od kafe a vysvětloval jí, jak to tam vypadá, ale nakonec mě ukecala. Nechali jsme náklaďák u motelu, na dálnici jsme si vybrali malý osobák, jehož majitel zřejmě ležel nedaleko v příkopu. Asi si nakonec zvyknu i na mrtvoly a smrad.

„Tak kam?“ zeptal jsem se. „Když tam jedeme, chci se podívat po nějakých knížkách. Po čem tak toužíš ty?“

Chvíli se hihňala a pak řekla: „K hlavnímu nádraží. Snad to tam ještě bude.“

„Co?“

„Uvidíš!“

* * *

K hlavnímu nádraží jsme nakonec stejně museli pěšky. Tak jako dřív tam byla zácpa. V plynových maskách a se samopaly jsme se proplétali mezi auty a páchnoucími mrtvolami. Punťu jsem za sebou tahal na vodítku.

„Nechceš mi konečně říct, co chceš?“

„Támhle to,“ ukázala.

„To snad nemyslíš vážně,“ řekl jsem, když jsem si uvědomil, že ukazuje na zamalovaná okna sexshopu.

„Smrtelně!“

„Peggy…“

„Nekaž mi zábavu, Džou, pojď!“

S chichotáním zacloumala dveřmi, které byly ale zamčené.

„Budeš je muset vyrazit,“ řekla.

„Ne,“ odsekl jsem. „Do toho nejdu.“

„Nebuť labuť, včera jsi vyrazil pevnější dveře.“

Nakonec jsem povolil, prostřelil zámek a dveře rozrazil.

„Kdyby mi někdo před měsícem říkal, že budu vykrádat sexshop,“ vrčel jsem, „vysmál bych se mu!“

Odpovědí mi byl smích. Ukázal jsem jí, že má cestu volnou.

„Prosím. A pohni sebou.“

„Pojď se mnou,“ popadla mě za ruku a táhla dovnitř. „Nikdy jsem tady nebyla, možná budu potřebovat radu.“

„Já taky ne a v tomhle oboru se necítím kvalifikovaný poskytovat rady!“

* * *

Sexshop byl plný pornocédéček, plastových penisů a dalších nesmyslů, měl jsem pocit, že pod maskou rudnu. Peggy se pořád hihňala, i když mi to připadalo trochu nucené. Procházela mezi regály a nevěřícně si prohlížela vystavené zboží. U jednoho kusu začala řvát smíchy.

Byl to model zvaný Buldozer, podle velikosti zřejmě určený na ukojení sexuální touhy slonice.

„Jo, to je pro ni to pravý! Buldozer!“

V tu chvíli mi to došlo.

„Ty to chceš přivézt Markétě? Té druhé Markétě?“ Pousmál jsem se.

„Přesně! Až zas na někoho z vás poleze, tak jí poskytnu útěchu! Ha ha ha!“

„To je hnusný vtip. Ale může to být sranda,“ odsouhlasil jsem její záměr. Snad si pak navzájem nevyškrábou oči.

Další smích vzbudily vystavené gumové vaginy.

„Johane, to fakt chlapi používali?“ smála se v masce, až se málem udusila.

„Na mne se nedívej, já v takovém obchodě nikdy nebyl!“

Naházela do igelitky několik modelů, které považovala za zajímavé, a pak si začala prohlížet vystavené erotické prádlo. Ačkoli mi připadalo, že velikost by Markétě nesedla, zdržel jsem se komentáře a radši šel před obchod, hlídat a krmit sušenkami Punťu.

Peggy za chvíli vylezla, igelitku už si nacpala do batohu. Jenom jsem kroutil hlavou a radši zamířil do knihkupectví.

* * *

Brno vypadalo stejně, jako když jsme s Tryskáčem odjížděli. Jenom mrtvoly byly víc ohnilé a ožrané. Všude byly samé mouchy.

Ačkoli jsme nikoho nepotkali, necítil jsem se dobře, a tak jsem po nabrání batohu knížek a cédéček přesvědčil Peggy, že se radši vrátíme. Původně jsem chtěl ještě zkontrolovat zprávy, které jsme s Tryskáčem nechali pro případné další přeživší, možná se dokonce podívat domů, ale pocit, že mě někdo sleduje, jakýsi nejasný pocit nebezpečí, mě nutil rychle vypadnout. Zajeli jsme pro náklaďák a něco po odpoledni už jsme byli doma.

* * *

Erotický vtípek se ale Peggy nepovedl tak, jak čekala.

„Tak co, užili jste si?“

Markéta si do nás pochopitelně musela rýpnout.

„Bylo to skvělé,“ vzdychla Peggy podle nacvičeného scénáře, který si připravovala cestou zpátky.

Markéta sešpulila rty. „Johan se snažil?“

Možná jsem trochu zrudnul, ale určitě si toho nikdo nevšiml, protože Peggy zaútočila.

„Přesně. Ale aby ti to nebylo líto, něco jsem ti z města dovezla, ať se taky máš!“ odpověděla sladce a podala jí bílou tašku bez jakéhokoli označení. Markéta nakoukla dovnitř a trochu se jí protáhl obličej. Vytáhla tu plastovou věc a přemýšlela, co říct. Peggy se začala hihňat a já měl co dělat, abych se nepřidal. Tryskáč vyprskl a připadalo mi, že i chladné Daně zacukaly koutky. Ale Markéta nebyla žádné béčko.

„Jé, díky,“ řekla s hraným nadšením a vysypala hromadu na stůl.

„Koukám, že na Venušiny kuličky jsi zapomněla. A mohla jsi taky přivézt oboustranný, to bychom si to pak mohly rozdat spolu!“

Peggy zaťala zuby a my ostatní se rozesmáli. Řekl bych, že všichni.

Nakonec Peggy zavrčela: „S tebou si to asi nechám ujít, dávám přednost chlapům!“

Pak mě zuřivě políbila a odkráčela středem. Snažil jsem se tvářit neutrálně, ale mírně podezřívavý pohled, kterým si mě přeměřil Tryskáč, se mi vůbec nelíbil.

Markéta se ke mně otočila: „Kdybys někdy chtěl zkusit, jaké je to s profesionálkou a ne s pubertální pannou, stačí říct. Ukážu ti, co jsi ještě nezažil!“

„Možná časem,“ zabručel jsem a zamaskoval rozpaky panákem.

* * *

Zbytek dne jsme strávili vybalováním, tedy hlavně já s Tryskáčem.

Otřel jsem si čelo a poznamenal: „Příště přivezu i jeden ten vysokozdvižák, hodil by se.“

„Jo, dobrej nápad. Hele, Džou, fakt ty a…“

„Ne, sakra. Celé to byl její nápad, jak naštvat Markétu. A pokud mi předstírání, že s Peggy něco mám, udrží tu veselou děvu od těla, tak v tom klidně budu pokračovat.“

„Pochybuju, že ti to pomůže, ale dělej, jak rozumíš,“ ušklíbl se Tryskáč. „Kromě toho, Džou, nedivil bych se, kdybys časem přestal předstírat. Možná bys to měl udělat, ať je tady v baráku trochu klid.“

„Vždyť je ještě pod zákonem!“

„Ty už neplatěj. Máme jenom ty, co si uděláme.“

„Tak ji sbal ty, stejně víc koukala po tobě.“

Chtěl jsem se zmínit o naší debatě po tom, co se Peggy opila, ale rozmyslel jsem si to.

„Já o malý holčičky nemám zájem,“ odrazil mně. „To už sis mohl všimnout.“

„Chceš snad říct, že já jo?“

Začínal jsem být naštvaný.

„Nech toho. Konec debaty, jasný?“

„Žádný konec debaty!“

„Neřvi, uslyšej tě.“

„No a?“

„Džou, dobře mě poslouchej. To, co bylo předtím, je pryč. Vím, že tvoje holka umřela. Moje taky, dyť jsi byl u toho, kurva. Ale chtě

nechtě jsme začali odznova. A dřív nebo pozdějc se to tady nějak spáruje, pokud zůstanem pokupě. Tak o tom přemejšlej.“

Zbytek věcí jsme vyložili mlčky.

* * *

U večeře jsme se snažili o jakýs takýs civilizovaný rozhovor a nakonec se nám to po pár rundách i podařilo. Jenom Peggy jsem nenápadně upozornil, že by měla s pitím ubrat.

Podařilo se nám něco málo dozvědět o našich nových společnicích. I Dana o sobě pár drobtů prozradila.

Markéta byla opravdu děvka, netajila se tím, tvrdila, že to dělala ráda, sbírala kunčofty na internetu, a ačkoli byla trochu při těle, snadno se uživila. Řekl bych, že kdyby se k ní ta parta výtečníků, která ji odchytla týden po Nemoci, chovala aspoň trochu slušně, klidně by s nimi zůstala. Jenomže pánové, vedení právníkem Tomášem, jakmile si byli jisti, že je apokalypsa celosvětová, si rychle utvořili vlastní představu života po katastrofě. Markéta sice jednoho z nich, tlustého Petra, hájila, že nebyl tak špatný, ale Danino zasyčení ji donutilo zmlknout.

Dana byla Tomášova sekretářka, nastoupila k němu dva týdny předtím a už se chystala odejít. Když ale přišla Nemoc, rozhodla se, že s ním ještě nějakou dobu bude. Jakmile si ale Tomáš našel společníky (dílem naprosté náhody se s nimi všemi znal už dřív) a začali si zřizovat harém, po první hádce skončila Dana zavřená mezi třemi ženskými zombii, které si Tomáš brzy odchytil pod záminkou ‚pomoci nemocným bláznům‘.

Tereza pracovala v nějakém obskurním časopise někde v severních Čechách, po epidemii vyrazila hledat další lidi do Prahy a našla je ke svému nepříjemnému překvapení velice rychle.

Z drobných útržků jsem si rychle vystavěl obraz, jak to celé fungovalo, a ani se mi o tom nechce psát. Nemá to smysl.

O ‚Danině zvěřinci‘, jak to označoval Tryskáč, žádná nic moc nevěděla, byly to prostě ženy dost přitažlivé, aby skupinku zajímaly, a dost pokojné a ovladatelné, aby si je mohli nechat.

Teď byl celý ‚zvěřinec' zavřený ve dvou místnostech i s Peggyinou matkou. Většinou jenom seděly, spaly a jedly, ale jedna z nich vypadala, že občas chápe, co se jí říká. Dana se netajila nadějí, že je třeba někdy vyléčí.

Já o tom pochyboval. Dlouhé debaty s Tryskáčem a hodiny přemýšlení mě přesvědčily, že u zombiů Nemoc zničila prakticky veškeré vyšší mozkové funkce. Přemýšlení a mluvení se u nich nenosilo, zbyly jenom instinkty a zřejmě i natrénované reflexy, jak dosvědčovalo Tryskáčovo setkání se zombi, která uměla zacházet s nožem. V Praze prý dokonce potkali i policajta, jenž chodil s pistolí v ruce a pokoušel se střílet. Jak poznamenal Tryskáč, o to hůř. Pokud přežil nějaký voják, dobře vycvičený a vojenskou mašinerií pořádně naprogramovaný, mohl by být hodně nebezpečný. Pokud někdo tisíckrát opakuje nabíjení pušky a střílení, až se z toho stane zažitý reflex, mohlo by mu to zůstat i po Nemoci.

Z představy hromady zombiů ve špinavých maskáčích se samopaly, které hromadně útočí na náš dům, se mi dělá zle, radši toho přemýšlení nechám.

Sedím nahoře na střeše, občas koukám dalekohledem s nočním viděním kolem, hladím spícího Punťu a čekám, až mě za chvíli přijde Peggy vystřídat… Už je tady.

Velký ohňostroj

28. srpna roku 0, neděle

Když se na to zpětně dívám, byl tohle na docela dlouhou dobu poslední den plný různých zážitků.

Včera v noci jsme měli s Peggy krátkou debatu, respektive ona chtěla větší, ale já se vymluvil, že jsem hrozně ospalý a že to necháme na později. Měl jsem hrůzu, že na to budu celý den myslet, ale nakonec se to nestalo.

Ráno totiž Tryskáč vyhlásil střelecké cvičení. S raketomety.

Ačkoli mě brněly uši ještě pár dní, byla to docela zábava. Přece jenom je ve mně primitivní radost z ničení. Vybrali jsme pár rachotin ve vesnici, svezli je na nedaleký kopec (šetřivý Tryskáč z nich ještě vycucal zbylý benzin), a pak jsme si každý několikrát vystřelili, i Dana, poté, co ji na hlídce vystřídala Tereza.

Moc raket jsme neměli, a tak jsme toho po čase nechali. Bylo to jako v americkém filmu, s tím rozdílem, že ve skutečnosti dělá raketa při výstřelu obludný rámus. Tryskáč si pochvaloval, že jsme se všichni trefili, a plánoval, jak při příští výpravě doveze protitankové řízené rakety. Skoro stejnou radost měl, když jsem mu odpoledne ukázal robotické lego, což ho zabavilo natolik, že zapomněl na plánované odpolední těžké stavební práce.

Taky došlo na jeho slova, co se týče spárování. Docela jsem koukal, když mi Peggy škodolibě oznámila, že se jí Markéta při střídání na hlídce pochlubila, jak dobrá je Tereza. Kroutil jsem hlavou a Peggy se smála. Smích ji ale brzy přešel.

Její matka zemřela. Prostě jen tak. Když byla Peggy odpoledne s Danou krmit ‚zvěřinec', ležela a nehýbala se. Musela zemřít někdy dopoledne, nikdy jsme nepřišli na to, co se jí přesně stalo. Snad infarkt, kdo ví.

Pohřbili jsme ji na vesnickém hřbitově, Peggy to sice nesla statečně, asi se nechtěla shodit před Markétou, ale u mě v pokoji pak večer brečela. Kdo ví, nebýt smrti její matky, nikdy by se nestalo to, co se pak stalo.

Nevím, jak to přesně popsat, ale skončilo to tak, že jsme si navzájem brečeli v náručí a litovali se. Vyprávěl jsem jí o Renátě, o

tom, jak jsem uspal Marcelku. Nevím, kdo z nás to začal, ale nakonec jsme se ve snaze zahnat smutek začali popichovat. Došla řeč na ‚páření' Markéty a jak to bude dál.

„No, to je snad jasné, ne?" zeptala se nevinně. „Nymfomanka s feministkou, armáda to dá časem dohromady, pokud nebude Tryskáč zbabělec, a až mi bude v prosinci patnáct, už se nebudeš mít na co vymlouvat!"

„Ehm…"

„Nech toho! To mám přežít konec světa jenom proto, abych pak umřela jako panna?"

„Neříkala jsi mi náhodou před pár dny, jak ses zamilovala do Tryskáče?"

„Mladistvé poblouznění," mávla rukou. „Ty taky dokážeš, co on, jenom se tak nechlubíš. A kromě toho…"

„Hej, nech toho!"

* * *

Snad z toho vyplývá, že jsem nebyl hajzl, který zneužil osamělou dívenku. Nebo možná byl, spíš jsme se zneužili navzájem. Každopádně když mě nad ránem Tryskáč probudil ťukáním na dveře, cítil jsem se nejlíp od začátku konce.

Jenom teď přemýšlím, jestli neskončím jako další mladistvé poblouznění. A doufám, že jsem při „tom" byl dost opatrný. Prezervativy z bohaté nabídky sexshopu Peggy nepřinesla.

Teď jsem si vzpomněl na Renátu. Jsou to jenom necelé tři týdny…

Ksakru.

7. *září roku 0, středa*

Uplynulý týden zapadl do rutiny a těžké práce, že jsem ani neměl chuť psát, navíc nebylo ani moc o čem. Že jsem se nastěhoval do pokoje k Peggy nikdo zvlášť nekomentoval, na to jsme totiž byli všichni příliš utahaní.

Tryskáč totiž vyhlásil akci ‚Příprava na zimu'. Potřebovali jsme vytopit celý velký barák a na nainstalované přímotopy bychom potřebovali zprovoznit pořádnou elektrárnu, na což si naštěstí Tryskáč netroufal. Prý zatím.

Měli jsme sice několik naftových generátorů do zálohy, kdyby nám elektřina z malé vodní elektrárny nestačila nebo kdyby byla příliš velká zima a voda v říčce by zamrzla, ale používat je na topení nemělo moc smysl. V první fázi Tryskáč s Danou přivezli hromadu malých naftových kamen (nebo na topný olej či co) a dva kamionové přívěsy plné pohonných hmot, ale v rámci úspornosti jsme zahájili instalaci ústředního topení.

Zjistil jsem, že instalatérské práce nesnáším a příliš mi nejdou. Naštěstí jsem nebyl jediný. Nacpat velký kotel do sklepního prostoru domu byla pořádná fuška, ale z vrtání do zdí a tahání trubek mě brzy pěkně brněla hlava.

„Měl jsi mu toho lega dovézt víc," komentovala Tryskáčovu aktivitu Peggy.

Na druhou stranu, kdybychom neměli co dělat, nejspíš by nám začalo všem pěkně přeskakovat.

Užitečné či ne, stejně jsem byl rád, když jsme se ten den dalším aktivitám v podstatě vyhnuli.

Vyháněl jsem se dvěma psy prasata, která se odmítala vrátit k přírodě a kvíkala nám u plotu. Taková práce mě docela bavila (nemusel jsem tahat nic těžkého), ale vyrušilo mě od ní Tryskáčovo volání z vysílačky.

„Džou, padej zpátky, máme tady problém."

„Rozumím, Houstone, potíž s mimozemšťany na pozemcích vyřešena, takže se vracím pomoct s jiným problémem," odpověděl jsem rozjařeně.

Ačkoli přes týden trochu sprchlo, pořád bylo krásné počasí, pravé babí léto. Po chvíli pořvávání dva velcí vlčáci slyšící na jméno Velká tlama a Poháněč prasat nechali otravování posledního pomaléh o prasete a vrátili se se mnou zpátky.

„Pohni sebou."

„Už jdu, co je, hoří?"

„Jede k nám návštěva."

Přidal jsem do kroku.

* * *

Většina obyvatelstva domova byla ve střešní strážnici.

„Tak copak?" zeptal jsem se.

„Pamatuješ na to tlustý prase zalezlý u počítače, co jsme potkali v Jihlavě? Jede sem, oči má navrch hlavy a kaťata nejspíš plný."

„Už dohrál všechny hry?" zeptal jsem se nevinně.

„Ne, potkal zombi."

Pokrčil jsem rameny. I nám se tady v okolí jeden špinavý zombi potuloval, ale Dana nám ho nedovolila zastřelit. Nikdy si nic netroufnul, vždycky radši vyklidil prostor, jakmile někoho z nás zahlédl.

„Podle toho, co říkal, na něj udělali regulérní hon. Je jich smečka, možná dvacet, dalo by se říct, že spolupracovali."

„Ehm, fakt?"

To mi připadalo trochu přitažené za vlasy, zatím jsem u zombi viděl pouze tři stadia – tupou rezignaci, bleskový útěk nebo zuřivý útok.

„Nemoc sice nakaženým porušila vyšší mozkové funkce," řekla klidně Dana, „ale instinkty jim zůstávají. Naučili se držet pospolu."

„No to je fakt hezká zpráva," posteskl jsem si.

Vzpomněl jsem si na scény z amerických hororů, kde davy ječících zombiů pronásledovaly všechno, co se kolem hnulo.

„Každopádně bychom toho týpka asi měli vyzvednout a aspoň vyzpovídat," prohlásil Tryskáč.

„A ostříkat hadicí," ušklíbla se Peggy. „Divím se, že ho podle smradu nevzali mrtvolové mezi sebe."

Tryskáč si vyrušení nevšímal a pokračoval: „Navedl jsem ho nedaleko, pojedeme za ním. Já, ty a Dana, vás dva vyhodím na kopci tak, abyste ho měli na ráně a budete mě moct krýt, já pojedu dál.“

„Nepřeháníš tu paranoiu?“ zeptal jsem se.

„Ne. Taky může kecat a nedobrovolně makat pro nějakou veselou partu. Obleč se, pojedeme.“

* * *

A tak jsme vyrazili na další vojenskou akci. Zajímalo by mě, jestli si někdy přestanu připadat s barvou na ksichtě jako blbec. Tryskáč nám ukázal, kde se máme usadit, a pomalu pokračoval dál. Vydrápali jsme se na kopec, který nám Tryskáč podle mapy vybral.

A vybral dobře. S dalekohledem byl poměrně jasně vidět rudý porsche stojící na křižovatce. Kolem něj pobíhala komická postavička, na kilometr jsem neviděl nijak zvlášť dobře ani s dalekohledem, každopádně počítačový hráč vypadal zajímavě.

Měl na sobě černý kožený plášť, byl ověšený různými řemeny, což s jeho kulatou postavou vypadalo opravdu zajímavě, v jedné ruce držel zbraň, kterou jsem si zařadil jako upilovanou brokovnici, a na kapotě auta byla položená motorová pila. Počítačové hry asi opravdu narušují vnímání reality.

Už přes puškohled dragunova jsem sledoval, jak Tryskáč pomalu přijíždí a vystupuje z auta, pochopitelně se samopalem. Nebyl jsem si moc jistý, jak bych byl na takovou vzdálenost užitečný a jestli bych se vůbec trefil, ale co, Tryskáč chtěl zálohu. Kromě toho vedle mě byla stejně ozbrojená Dana, u které bych se nedivil, kdyby trefila i na větší vzdálenost.

Po chvilkové hádce, při které poslední akční hrdina rozmachoval rukama jako v grotesce, Tryskáč nasedl do auta a dal nám vysílačkou signál.

Měli jsme ještě chvíli sledovat, jestli nezahlédneme něco podezřelého, a po půl hodině se stáhnout. Jen tak pro jistotu.

Nudná půlhodina, zvlášť s Danou, která nemluví, pokud nemusí. Udělal jsem asi tři pokusy a pak jsem jenom dál koukal dalekohledem. Nikde ani stopa něčeho podezřelého.

* * *

Schválně pomalu jedoucího Tryskáče a rudý sporťák jsme dojeli těsně před domem.

Warmonk, nebo jak si ta obludka říkala, byl zblízka ještě komičtější, než v dalekohledu. Zjevně se při balení na výjezd ze svého pařanského brlohu inspiroval několika oblíbenými hrami nebo možná filmy.

Výsledek byla obtloustlá parodie na akční film.

Pravda, já se považuju za vychrtlou parodii, ale co, já už v tom mám praxi.

„Jdu se umejt," prohodil jsem, ale Tryskáč mě zarazil.

„Počkej, možná to ještě budeš potřebovat."

„Vy se tam chcete podívat?" zakvičel (jinak to opravdu popsat nejde) tlusťoch. „Nevěříte mi?"

„Důvěřuj, ale prověřuj," odsekl Tryskáč. „Neboj, pojedeš s námi."

„Ani za nic! To je jak *Resident Evil*, akorát jsou rychlejší! A mě hry bez sejvu a lojdu nebavily!"

„Tohle není hra, pitomče," vzdychl jsem.

* * *

Warmonk (odmítal nám říct své pravé jméno) vyprávěl, že dál pokračoval v procházení her, když ho při jednom nabírání zásob překvapil zombi. Naštěstí si pamatoval naše varování, a tak s sebou měl pistoli, obrovského Desert Eagla, kterého si ‚vypůjčil' ze skladu svého známého, velkého sběratele zbraní. (Mimochodem poznámka o tomhle sběrateli Tryskáčovo rozhodnutí jet do Jihlavy zpečetila.) Zombi sice vypadal neškodně, byl to ‚utíkací' typ, ale Warmonk měl podle všeho naděláno v kalhotách, a tak po něm vystřelil. Netrefil se, přišel o zbraň, a rozhodl se utíkat, jak mu jenom jeho tělo dovolilo. Velká těžká zbraň ho zřejmě kopla natolik, že ji neudržel, podle toho, co si o téhle hračce oblíbené ve filmech pamatuju, měla sklony takové věci dělat.

Horší ale bylo, že venku před obchodem na něj čekalo několik dalších zombiů. Nějakým způsobem se mu podařilo dostat do auta a ujet. Skupinka asi šesti mrtvoláků ho zjevně docela dlouho pronásledovala.

* * *

„Nebyl jsem si jistý, jestli se sbalit a vypadnout, ale pak jsem si večer všiml, že mě našli, asi šli podle zvuku motoru, nevím. Bylo jich moc. S kámošovou brokovnicí jsem jich pár zastřelil," chválil se. „Ale pak jsem se sbalil, u kámoše vzal ještě pár hraček a jel si pro auto, říkal jsem si, že aspoň pojedu pořádným fárem. Když jsem odjížděl, tak jsem schválně projel kolem svého baráku, a furt tam byli. Někteří se dokonce pustili za autem, ale ujel jsem jim. No a pak jsem vám zavolal," dokončil svůj příběh.

„Spolupracující zombiové, to se mi fakt nezdá," nešlo mi to z hlavy.

„Přirozenej výběr, Džou," namítnul Tryskáč. „Jsou to tři týdny, co to přišlo. Ti, co byli chycení moc, už zdechli. Postupně zůstanou jenom ti, kteří jsou dost chytří, aby se nesežrali mezi sebou. Pojedeme tam."

„Ne," zarazila ho Dana. „Je mi jasné, co chceš udělat, neutralizovat hrozbu, co?"

„Přesně tak."

„A postřílet je? Nic takového neuděláš. Měli bychom jim pomoct."

„A to jak? Chceš si je navýzt sem a starat se o ně jako o zbytek ‚zvěřince'? Tohle nejsou žádný pokojný živý mrtvolky, který budou jenom tiše sedět na posteli a baštit kaši. Co říkal Warmonk, většina z nich měla klacky nebo nože. Co budeme dělat, až se tahle parta začne přesouvat a najde nás? Sorry, Dano, ale…"

Tentokrát jsem se k hádce přidal i já. A i ostatní. Nikomu z nás se nelíbila představa davu zombiů číhajících za každým domem.

Vynutila si kompromis.

„Když na tom trváš, tak si to jeďte obhlídnout. Podívat se, jak to vypadá, kolik jich je. Ale chci, abys mi slíbil, že je nepostřílíte, jedi-

ně že byste se museli bránit. A myslím tím opravdu bránit, ne že vejdeš mezi ně a pak se budeš hájit ‚já musel'. Jinak…"

Myslím, že jsem si pohled vyložil správně. Peggy tvrdila, že se podle ní Tryskáč s Danou na jednom nákupním výjezdu vyspal. Možná to byla pravda.

„Dobře, no, sakra," rezignoval Tryskáč. „Džou, vemem tvou káru, tady černá koule pojede s náma."

„Nepojedu!"

„Máš na výběr," odsekl Tryskáč. „Buď pojedeš s náma, ukážeš nám, kdes je viděl, a pak se vrátil a můžeš tady zůstat, pokud budeš makat a nejenom hrát hry. Nebo se prostě seber a vypadni."

Bylo vidět, že se Warmonkovi ani jedna alternativa nelíbí. Po setkání se zombii se zhroutila jeho představa klidného života ve světě virtuální reality. Nakonec přikývl.

„A tu motorovku tady necháš," upozornil ho Tryskáč. „Ten blbej nápad máš z filmu?"

„Z *Dooma.* A nenechám."

„No jak chceš."

* * *

Dal jsem opatrně pusu Peggy, abych ji nezamazal, a šel jsem pro auto.

Stejně jsem nechápal, proč si tu zelenou sračku nemůžu umýt. V městě mi přece jenom bude k ničemu. Ale Tryskáč na některých věcech lpěl s tvrdohlavostí sobě vlastní.

* * *

Vrátili jsme se až na večer. To, co jsem viděl v Jihlavě, mě docela děsilo, ale Tryskáč splnil slib a jenom jsme pozorovali. S výjimkou okamžiku, kdy nás jedna asi trojčlenná skupinka zpozorovala a šla po nás. Nasedli jsme a ujeli jim. To už jsme měli auto naložené sbírkou zbraní, které zůstaly po Warmonkově příteli.

Dohromady jsme napočítali snad třicet zombiů. Víc, než jsem čekal; v celém Brně, mnohem větším městě, jsme jich potkali do-

hromady sotva polovinu. A to nepočítám čtyři mrtvoly rozstřílené brokovnicí před Warmonkovým domem.

Zombiové většinou chodili v malých skupinkách a prohrabávali se vším možným, co by se dalo sežrat. Zahlédli jsme, jak si to dva jedinci rozdávají mezi sebou, zuby a nehty proti zubům a klacku, rvačka nakonec skončila útěkem zkrvaveného mrtváka, který si princip používání nástrojů nepamatoval.

„Smečka," konstatoval Tryskáč. „Tlupa opic. Do hajzlu. Z toho nemám radost. Doufám, že bude hnusná zima a většina jich vychcípá."

Téměř polovina zombiů byla vyzbrojena nějakým klackem, střepem, nožem, něčím, co se dalo sebrat a mlátit s tím kolem sebe. Jeden měl dokonce policejní obušek.

Na cestě zpátky jsme zachmuřeně mlčeli.

„Ty, Džou?" zeptal se nakonec Tryskáč.

„Hra?"

„Co myslíš, můžou mít… mladý?"

„Ehm… no…"

„Pokud jo, tak to bude ještě veselejší, než jsem si myslel."

„No jo, ale třeba budou děcka normální, třeba na ně Nemoc nezapůsobí, nebo už zmizela úplně…"

„No a co?" zeptal se kvíkavý hlásek ze zadního sedadla.

Opravdu by potřeboval sprchu, auto smrdělo potem a špinavou kůží.

„Pokud se to děcko narodí v takové smečce a náhodou přežije, co myslíš, že z něj bude? Divoch, podobná opice jako ostatní, jenom bude nebezpečnější, protože dokáže myslet."

„Třeba budou sterilní," nadhodil jsem.

„Ne-e. Nemusejí být. Nemám tušení, co to mohlo být za virus, který to způsobil, já se v biologických věcech nikdy nevyznal. Pokud to bylo fakt jenom něco, co napadá mozek, geneticky můžou být pořád lidi. Na druhou stranu pokud je imunita dědičná, tak třeba umřou ještě před narozením nebo těsně po."

„Můžem jenom doufat," řekl zachmuřeně Tryskáč. Pak dodal: „A doufejme, že pokud se budou rodit děcka, nebude chtít Dana založit první zombiácké jesle na světě."

13. září roku 0, úterý

Monk mezi nás nakonec docela zapadl, brblal sice při práci nejvíc, ale našli s Tryskáčem společnou notu – bezpečnostní systém. Prohlásil ho za hnusnou splácaninu a předělal ho, poměrně důkladně. Navíc se ukázalo, že má z her nacvičené strategické přemýšlení, původní Tryskáčovy plány přepracoval a i náš expert souhlasil, že k lepšímu.

Měli jsme teď kamery umístěné nejenom kolem domu, ale i ve vesnici, na různých přístupových cestách a v lese, některé připojené kabelem, jiné rádiem (zapínaly se jenom když to měly dovolené, nebo když detektor pohybu něco zachytil). Kamery, které nešlo připojit na elektrickou síť, jely z akumulátorů dobíjených malými solárními panely. Počasí se během posledního týdne hodně zhoršilo, každou chvíli prší a ochlazuje se. Dneska je naštěstí docela hezky.

Už se nám skoro podařilo dokončit topení v domě a natahat kamínka do dalších baráků. V jedné velké sklepní místnosti pod domem jsme si dokonce udělali docela funkční velký mrazák poháněný dvěma naftovými generátory.

Stal jsem se oficiálním kronikářem naší malé skupinky, takže teď kromě svého soukromého deníčku zapisuju do velké knihy perem naše dny. Je to docela suché čtení, ale Tryskáčovi to přišlo jako dobrý nápad, zvlášť když mě donutil psát to na papír, ‚aby to vydrželo'. Každý zápis ale skenuju do počítače. Od vypuknutí Nemoci uplynul jenom měsíc, ale připadá mi to jako několik let.

Je nás sedm lidí, tři zombiové (další nevysvětlitelně předevčírem zemřela), několik psů, dvě kočky, které nás zjevně adoptovaly, a teď i dvě krávy, šest koní a hrst slepic. Úplná farmářská komuna. Tryskáč se cítí připravený na zimu a na případného nepřítele, a tak zahájil plány do budoucna. Zatím mu je docela hatíme, nikoho z nás nepřitahuje vidlácká práce. Ale pokud přežijeme zimu, asi nám nic jiného nezbude. Konzervy vydrží pár let, vojenské potravinové dávky vybrakované z Army shopů teoreticky snad dvacet, ale většina jídla bude na jaře už zkažená. Aspoň že cigarety a tabák nám snad vydrží věčně. Kafe časem vyčichne, ale co se dá dělat.

Ve sklepě a v některých domech ve vesnici, které jsme změnili na skladiště, máme zásob pro stovku lidí na rok. Na nesklizených polích toho příští rok vyroste dost a s masem rozhodně problémy mít nebudeme. Část dobytka a prasat zimu rozhodně přežije a spíš budeme mít problémy redukovat jejich počet.

Teoreticky jsme na tom dobře. Ale nějak se mi nechce myslet na to, co budeme dělat, až nám přestanou fungovat technické věci. Dlouhou dobu je budeme moct nahrazovat ze skladišť obchodů, ale nakonec i ty dojdou.

Tryskáč už zahájil povinnou technickou výuku, na kterou bychom se mu vykašlali, nebýt hrozící nudy.

Mám nepříjemný pocit, že během zimy se sežereme navzájem. Jedině Monka to netrápí – když ho nehoníme do práce, sedí u notebooku a probírá cédéčko za cédéčkem.

Dnes to ale vypadá, že Tryskáč přišel s něčím novým. Prý překvapení, a ačkoli pro něj jedu s ním, sám nemám tušení, kam a pro co vlastně míříme. Sedím vzadu ve své toyotě a píšu si, zatímco Tryskáč řídí, nadšeně si prozpěvuje a mluví něco o tom, že konečně je čas i na nějakou zábavu.

* * *

Ani nevím, jak to, že mě to nenapadlo, Tryskáč už o tom mluvil dřív. Jeli jsme na letiště, které mi kdysi dávno, při přesunu domů, ukazoval.

S nadšením malého kluka obíhal dvě letadélka, které jsme objevili v hangáru. Hračka pro bohaté, ale létalo to.

Tryskáč záhy nastartoval a chvíli popojížděl, než odstartoval. Nekecal, uměl to. Několikrát obkroužil letiště, zkusil si nějakou akrobacii a pak přistál. Jeho nadšení bylo nakažlivé a tak jsme po dočerpání paliva vzlétli oba. Bylo to instruktorské letadlo, s dvojím řízením, a tak toho dne začala letecká škola. Měl jsem pocit, že mi to docela jde.

A pocit z letu byl nádherný. Doufal jsem, že počasí vydrží, myslím, že mě tohle bude bavit.

Když jsme kroužili nad naším domem, smáli jsme se jako malí kluci. Zvlášť když Tryskáč naletěl tak nízko, že málem sundal střechu. Z vysílačky se ozval mírně naštvaný hlas Markéty: „Doufám, že jste to vy dva pitomci a že tam máte vysílačku, jinak po vás začnu střílet!“

Přistáli jsme na silnici kus od našeho domu (Tryskáč tvrdil, že se schválně díval, jestli to půjde) a přivítali se s ostatními.

Ten den se moc nenapracovalo, Tryskáč vzal všechny s výjimkou Monka nahoru aspoň na chvíli. Monk se vymluvil, že je mu v letadle blbě a všechno by pozvracel.

Tryskáč si letadlo pokřtil s vkusem sobě vlastním na *Vlaštovku apokalypsy* a pak se vydal s Danou na letiště pro toyotu. Mezitím mu Peggy černou barvou přemalovala bok letadla nápisem *Tryskáč Air Force.*

Celkem hodně povedený den…

Okružní let

22. září roku 0, čtvrtek

Nakonec jsme si s létáním moc neužili. Víc jak týden hustě pršelo, až se začal Tryskáč obávat záplav. *Vlaštovka* skončila v jedné stodole ve vesnici. Během deště toho venku nešlo moc dělat, a tak jsme se bavili, jak to šlo. Monk našel v Peggy spřízněnou duši, občas jsem se k hraní po síti přidal i já. Lepší než nic nebo studovat hromady technických manuálů, kterým dával přednost Tryskáč.

Až dneska se konečně docela vyjasnilo, a tak jsme ráno s Tryskáčem vyletěli na okružní let. Letadélko má na svou velikost docela velké nádrže a rozumný dolet, a tak jsme kroužili docela dlouho. Za letadlem se táhl pruh látky, na kterém bylo napsáno: Volejte CB kanál jedna.

Nikdo se nám ale neozval. A mně začíná lítání docela jít, Tryskáč mi slíbil, že mě zítra nechá přistát.

„Neříkal jsi předtím něco o vrtulníku?“ zeptal jsem se ho.

„Jo, pořád na to myslím. Ale s tím by byla hromada práce, tenhle krám údržbu skoro nepotřebuje. A přistát se dá pomalu na každý silnici.“

„Takže tryskáč nehrozí?“

„Ee, chtěl bych, ale nejsem si jistej, že bych dokázal s Migem přistát, nebo jestli by se mi vůbec povedlo odstartovat. Navíc, víš kolik je třeba práce, aby ta plechovka mohla lítat?“

„Ne.“

„Hodně. Kdepak, *Vlaštovka* mi připadá zatím tak akorát.“

Odpoledne při druhém letu, tentokrát víc na sever, jsme měli více štěstí. Nejdřív jsem si nebyl jistý, ale přesvědčil jsem Tryskáče, aby malou vesničku kousek od Hradce obletěl ještě jednou.

„Koukej, támhle!“

U domku stála postavička a mávala rukama. Těsně jsme ji obkroužili, vypadalo to na bělovlasého muže v černém.

„Kněz?“ zeptal se Tryskáč podezřívavě.

„Možná. Zkusíme padáček?“

Pro takovýhle případ jsme měli v letadle pár balíčků – vysílačka s baterkami obalená v polystyrénu připojená k malému padáčku. Při

pokusech většina z nich při shozu přežila. Tryskáč zpomalil a já otevřeným okénkem balíček vyhodil. Štěstí bylo pořád s námi, a tak se padáček rozbalil a pomalu se snášel k zemi. Muž se k němu belhavě rozběhl.

O chvíli později se ve vysílačce ozval stařecký hlas: „Díky Bohu, konečně jste mě našli. Je pomoc na cestě?“

Ušklíbl jsem se a řekl do mikrofonu: „Záleží na tom, jakou pomoc máte na mysli.“

„Vy nejste záchranná výprava?“

„Kdepak. Hledáme další lidi, kteří přežili, jsme jenom malá skupinka, která se dala dohromady.“

V hlase znělo zklamání. „Doufal jsem, že po měsíci už by sem konečně mohlo OSN někoho poslat. Nebo Američani, nebo Evropská unie.“

„Kdo?“ zeptal se Tryskáč sarkasticky. „O těch slyším prvně.“

„Obávám se, že pro vás máme špatné zprávy. Stalo se to všude. Žádné OSN nebo Evropská unie už neexistují. Kolik vás je, jste sám?“

„Ne, mám tady čtyři, ale jsou nemocní. Je s vámi doktor?“

„Ach jo,“ vzdychl jsem.

„Ne. Přistaneme na kraji vesnice. Vydržte.“

„Skoro si říkám, že to nemá smysl,“ brblal Tryskáč. „Starej dědek a hrst zombic. Výhra jako prase.“

„Aspoň je docela nepravděpodobné, že by po nás začal střílet. Přistaň.“

* * *

Bylo to přesně takové zklamání, jaké Tryskáč čekal. Starý pán byl místní farář a neustále vzýval Bůha a děkoval mu, že ho ušetřil. Když jsme ho ujistili, že epidemie opravdu propukla všude, začal se zaříkat božím hněvem a novou potopou. Připadalo mi, že to má v hlavě trošku pomotané, ani ne kvůli své víře, ale kvůli tomu, jak mluvil.

Staral se, jak to šlo, o čtyři nejhorší případy zombic, jaké jsem viděl. Nereagovaly naprosto na nic, jenom polykaly polévky, které

do nich starý pán naléval. Snažili jsme se mu vysvětlit, jak to teď se světem je, ale odmítal nám věřit a naše návrhy, že ho odvezu autem k nám, striktně odmítal. Když nás začal označovat za zkaženou mládež, díky které se rozhodl Bůh zemi očistit, začal Tryskáč pěnit, a já to vzdal. Nechali jsme mu mapku s kroužkem, kde nás případně najde, vysílačky, a se slibem, že se někdy stavíme, jsme odletěli.

„Ztracenej případ," konstatoval Tryskáč a já musel chtě nechtě souhlasit.

Kontakt

1. října roku 0, sobota

Minulý týden jsme létali skoro každý den odpoledne, když to počasí dovolilo. Několikrát bral Tryskáč nahoru Danu, jednou Peggy a včera jsem měl konečně sólový let. Dvakrát jsme byli s mezipřistáním v Praze, kde jsme doplnili palivo. Pohled z výšky na svět mi ještě pořád nezevšedněl a nějaké zajímavé zážitky jsme také měli.

Našli jsme dvě další skupinky podobné naší – jednu v Beskydech, jednu u Plzně. Fungují víceméně stejně jako my, v jedné je pět lidí, v druhé dvanáct, ani jedna neměla moc zájem stěhovat se k nám nebo nás zvát k sobě, což mi nijak zvlášť nevadilo.

Dali jsme jim vojenská rádia a jsme s nimi teď v pravidelném kontaktu, Peggy dokonce zahájila pravidelné vysílání rádia *Nová doba* a nutí mě psát jí nějaké zajímavé zprávy. Tu větší partu u Plzně Tryskáč označil jako potenciální nebezpečí, její šéf si totiž říká Prorok a vede náboženské řeči. Připadalo mi, že zbytek jeho skupinky je neškodný, minimálně dva z nich byli při naší zdvořilostní návštěvě zfetovaní až za oběžnou dráhu Měsíce, ale kdo ví. V Plzni je z nějakého důvodu poměrně slušná populace zombic, takže bude mít Komuna (jak si říkají) zjevně brzo problémy.

Parta Moraváků slezlých v malé vesničce na úpatí v Beskydech byla mnohem pohodovější, ale taky mi nějak do oka nepadli, ani nevím proč. Možná proto, že mi z oslavy navázání přátelských kontaktů bylo do druhého dne zle, nechápu, jak se Tryskáčovi podařilo pilotovat.

Včera se k naší skupince přidal manželský pár, kterým jsme začali říkat Štístka – nejenom že měli obrovské štěstí a přežili oba, ale mají neskutečné štěstí ve všem, na co sáhnou. Hrát s Robertem karty nebo kostky skoro ani nemá smysl a Renáta je to samé. Mimochodem, měl jsem strach, že mi to jméno bude vadit, ale… všechny ty šoky a Peggy mi na mou ztrátu pomohly docela zapomenout. Nebo ji spíš odsunout do pozadí.

Štístka jsme našli naprostou náhodou v Praze. Tryskáč se rozhodl jeden z výletů využít a vybrakovat obchod s airsoftovými zbraněmi, prý na trénink. Přistáli jsme na prázdném kusu dálnice a jeli do

města autem. Zatímco se Tryskáč probíral skladem pistolek, já se šel podívat do vedlejšího obchodu po nějakých knížkách. Jakmile jsem vstoupil do otevřeného obchodu, vykoukla mezi regály Robertova zrzavá hlava a prohlásila: „No to je ale náhodička!“

Lekl jsem se příšerně.

Štístka žili v Praze **a** epidemii zažili v hotelu v Tatrách. Vrátili se před pár dny a přemýšleli, kam se vrtnout. Jak říkal Robert, vůně velkoměsta jim připadala po čistém horském vzduchu trochu nepatřičná.

Ačkoli jsou poměrně nevýrazní, je na tom čtyřicetiletém párečku něco zvláštního, díky čemu **s** nimi každý vychází – i Tryskáčovi docela padli do oka. A tajně byl nadšený tím, že je Renáta vystudovaná zdravotní sestra, ačkoli už deset let pracovala s manželem v jeho firmě. Sotva o hodinu později jsme byli domluvení, že zamíří autem k nám.

O žádném doktorovi, který by přežil epidemii, jsme nevěděli, pokud nám ho Komuna od Plzně nezatajila.

Dnes se nám ale podařilo navázat kontakt ještě dál. Mohl za to, jak jinak, Štístko – Robert si hrál se starým rádiem a podařilo se mu na dlouhých vlnách naladit vysílání z Německa. Zjevně tam byla situace podobná jako u nás, několik izolovaných skupinek po deseti lidech, kteří se nijak zvlášť nesnažili shlukovat do větších skupin.

Tryskáč k tomu poznamenal, že přesně takový vývoj se dal čekat, a odkázal nás na patřičnou stránku své knihy.

* * *

Dnes jsme nikam neletěli, protože motor *Vlaštovky* začal zlobit, a tak jsme s Tryskáčem strávili celé odpoledne snahou přesvědčit ho, aby toho nechal. Nakonec to bylo asi docela štěstí, protože se kolem čtvrté sebral vítr a přišla nepříjemná vichřice kombinovaná s průtrží mračen. Zůstat v tomhle počasí ve vzduchu by asi nebylo moc veselé.

Začátek zimy

15. října roku 0, sobota

Koukám, že píšu s čím dál většími intervaly. Jenomže není o čem psát, pokud bych nechtěl zaplnit celou paměť PDA naprostými bláboly. Od posledního zápisu se v podstatě nic nezměnilo. Počasí je čím dál hnusnější, každý den prší a teplota rychle klesla skoro k nule. Včera se mezi kapkami deště poprvé objevily sněhové vločky a dnes střídavě sněží a prší už od rána. Štístko prorokuje na zítřek příchod mrazu a já mám sklony s ním souhlasit. Topení naštěstí funguje.

Tryskáčovi to zjevně leze na nervy, protože nemůže lítat. Přiznám se, taky bych se proletěl. Jemu jeho paranoidní mysl navíc přihrává různé nepříjemné představy.

„Doufal jsem, že se to zarazilo právě včas, sakra, ale tohle vypadá blbě," prohlásil při pohledu na chumelenici venku.

„Co?"

„Globální oteplování."

„Cože? A proto jako teď sněží?" divil jsem se.

„Ach jo. Spousta scénářů tvrdí, že se změní Golfský proud a už nebude Evropu zahřívat, takže tady budeme mít počasí jak na Sibiři. A koukni ven. Připadá ti to jako normální říjen v týhle blbý republice?"

„Počasí posledních pár let hrozně blbne. Nesněžilo loni v červnu?"

„Pár vloček. Pokud bude tenhle sajrajt pokračovat a zejtra to zmrzne, jak tvrdí Štístko, tak máme venku půl metru ledu."

„Vidíš všechno moc černě. Ber to tak: zombiové vymrznou."

„To je fakt," usmál se. „Čím víc, tím líp."

* * *

Po tom, co se před třemi dny vrátil s Danou z nákupu (tedy rabování) v supermarketu u Brodu, s ním už zřejmě souhlasí všichni. V obchodu se totiž schovávalo několik zombiů, kteří Danu pěkně pocuchali, naštěstí jenom zuby a drápy. Od té doby už Dana hlasitě nepro-

testuje pokaždé, když Tryskáč mluví o ‚konečném řešení otázky nemrtvých'.

Jinak ti dva už patří oficiálně k sobě. Jediný nespárovaný člen navíc je Monk, kterému je to vcelku fuk, dokud jde proud do počítače. Kromě toho mám podezření, že se párkrát vyspal s Markétou. Pokud mu na to Tereza přijde, budeme mít opět veselo. Náš temný válečný mnich shodil tak deset kilo, a jelikož ho Peggy pravidelně peskuje a poučuje o tom, jak se používá sprcha, vypadá jako normální lidská bytost. Občas mi sice leze na nervy, když začne hlásat něco o tématu, který považuje za svou specialitu (a to je v poslední době čím dál tím víc věcí), ale stejně mám nepříjemný pocit, že než skončí zima, polezou mi na nervy všichni.

17. října roku 0, pondělí

Mrazy dorazily. Venku je pod nulou a dost sněhu na sněhuláky. K naprostému nadšení všech nám Tryskáč zorganizoval bojové cvičení. Ještě že přes dva svetry a bundu zásah plastovou kuličkou není cítit. Ale do kůže je to docela hnus.

20. října roku 0, čtvrtek

Sníh stačil dvakrát roztát a znovu napadat. Monk nás ukecal, ať si zahrajeme GURPS, něco jako Dračí doupě, které jsem hrával na střední. Hrála většina z nás a k mému překvapení mě docela bavilo hrát si na barda s mečem, prohánějícím nemrtvé kouzelníky v zemi Morgarie. A taky mě překvapilo, že je Monk docela dobrý vypravěč. Jenom Tryskáč si stěžuje, že mu Monk nechce dovolit udělat si aspoň mušketu.

23. října roku 0, neděle

Včera jsme slavili Markétiny narozeniny. Naštěstí neprošel většinou její návrh hrát flašku. Byl jsem tak opilý, že bych možná něco provedl.

Dneska jsem se zahrabal do knížek a snažím se zabít čas, než přijde noc. Nuda, jak jsem čekal.

28. října roku 0, pátek

Místo státního svátku jsem dneska oslavil nervový šok. Peggy se přiznala, že je asi těhotná.

Chodil jsem, vřískal, přemýšlel a strachoval se. Jinými slovy choval jsem se jako naprostý idiot, dokud se mě Tryskáč naštvaně nezeptal: „Nechceš už držet hubu?“

„Copak to nechápeš?“

„Chápu, zbouchnul jsi Peggy, budeš mít v létě děcko. NO A CO, SAKRA?“

„Ale…“

„Moh’ si s tím počkat, ale jednou by se to někomu stalo. Měl by ses radovat, že seš první! Přestaň už s tím brekem.“

„Tryskáč má pravdu, Johane," přidala se Renáta. „Vždyť je to báječné, že budete mít děťátko! Víš, jak jsme se my snažili o nějaké, a pořád nic?"

Zničeně jsem si sedl vedle Peggy, které mé vyvádění rozhodně na náladě nepřidalo. Opřela se o mne a řekla tiše: „To ti to tak vadí?"

* * *

Když nad tím teď přemýšlím, vlastně ani nevím, proč. Snad pozůstatek z dřívějšího života, kdy jsem se dítěti vehementně bránil mnoha argumenty. Nejvíc za to asi mohl strach. Dobře jsem si pamatoval, jaká bývala dětská úmrtnost před příchodem doktorů, které už nemáme. V některých kulturách dokonce nepojmenovávali děti, dokud se nedožily aspoň roku a byla nějaká šance, že přežijí. A taky jak často při porodu umíraly matky.

I tohle mi vymlátili z hlavy.

„Johane, dítě v patnácti nebylo zase tak neobvyklé ani u nás," uklidňovala mě Renáta. „A dřív to bylo běžné, že v téhle době už holka čekala první, někdy druhé. Tak přestaň vyvádět. U několika porodů jsem byla a vždycky to dopadlo dobře. Už nejsme ve středověku."

Horší byla otázka Nemoci. Teoreticky bylo možné, že se vyzuřila, a ať ji způsobilo cokoli, už to vyhynulo, ale připadalo mi pravděpodobnější, že v tělech nás imunních i u nakažených zombiů pořád zůstávala a čekala v latentním stavu, až ji přeneseme na někoho dalšího.

Nevěděli jsme, co ji vlastně způsobilo a jak vysvětlit naši zázračnou imunitu. A s argumentem, že potomek dvou imunních musí být imunní, jsem prostě nesouhlasil.

Mám z toho pořád takový blbý pocit.

13. listopadu roku 0, neděle

Počasí se uklidnilo a sníh slezl, takže jsme byli několikrát venku s *Vlaštovkou,* jednou dokonce já s Peggy. Stavili jsme se u starého pátera, ale mohli jsme si ušetřit cestu. Ohryzané tělo leželo kousek

od domu a v ruce pořád drželo kříž. Duch svatý mu proti hladovým zombiům nepomohl.

My jsme zatím měli vcelku štěstí, ale obě další skupiny hlásily, že je několikrát osamělé zombi zběsilé hladem navštívily. Tu naši jsme neviděli už víc jak měsíc a všichni jsme předpokládali, že umrznula. Apatické ženy, které jsme zachránili v Praze, jsou pohřbené na vesnickém hřbitůvku, protože z ničeho nic zemřely. Myslím, že se všem ulevilo.

Výlet ven mi zjevně prospěl. Ačkoli Tryskáč neustále nachází nové věci, které se musejí udělat (jako třeba prosekávat led na říčce, která pohání naši elektrárnu, naštěstí tak silné mrazy byly jenom pár dnů), ponorková nemoc se začíná projevovat. Nejvíc jí trpí nemluvná Tereza. Netají se tím, že na jaře odejde.

22. listopadu roku 0, úterý

Debatování, co bude dál, se stalo naší obvyklou zábavou. Ačkoli má Tryskáč díky dlouholetému plánování všechny odpovědi připravené, občas ho některý z nás vyvede z omylu.

Problémem je především samotná Nemoc. Její průběh, efektivita, náhlé vypuknutí prakticky všude přímo křičí, že nejde o náhodu, nýbrž o něčí úmysl. Neobjeví se ten někdo zítra za plotem vzít si zbytek toho, co chce?

Je to jeden z důvodů, proč se podřizujeme neformálnímu vojenskému velení generála Tryskáče. Co kdyby náhodou?

Zatím se ale nikdo takový neobjevil. Stanic na dlouhých vlnách přibylo. Chytáme teď několik německých, jednu francouzskou, které nikdo z nás nerozumí, jednu z Ruska vedenou nějakým magorem, jehož hlášky nám občas pro zábavu Robert překládá, pár dalších rozesetých různě po kontinentu. Všechny se víceméně shodují v tom, jak je na tom teď svět. V celé Evropě přežilo pár tisíc lidí, aspoň to tak odhadujeme, skupinek může být víc, některé jsou jako naše zalezlé a moc o sobě nemluví. Desetina, možná setina promile obyvatelstva, která přežila nezasažená. Na celém světě bude sotva milion lidí. Problém přelidnění je zažehnán na hodně dlouho.

Co je zajímavé, po moři se ještě pořád prohání pár lodí a hlavně vojenských ponorek, které Nemoc nezasáhla. Zprávy přinášené z

jedné německé stanice nás docela poplašily, podle nich byli ve spojení se skupinou Angličanů, kteří se utkali s jednotkou mužů v chemických oblecích. Až později se vyjasnilo, že šlo o námořníky z americké jaderné ponorky, kteří se bojí vystoupit ven a občas doplňují zásoby v přístavech.

Takže možná existují i nějaké ty tajné podzemní kryty, kde elita národů čeká, až bude nebezpečí Nemoci definitivně pryč.

Největším problémem jsou bezpochyby zombiové – podle pozorování z Německa začínají být běžné smečky dvaceti až třiceti kusů, které se snaží ulovit a sežrat, na co přijdou. Ti, kterým Nemoc vypálila mozek definitivně, už nežijí, zůstali jenom nakažení, kterým zůstala aspoň část zvířecích instinktů. Rada z německého rádia: vyčistit lidskou rasu, nakažené postřílet. Kdo by to do Němců řekl, že?

Nicméně to tak dělá většina přeživších – pokud se zombi přiblíží, fungující mozek využije výhodu střelby a je to.

Jenom někteří to zjevně berou mnohem aktivněji a s puškou v ruce pročesávají města. Je jenom otázkou času, kdy se postřílí mezi sebou.

Nebezpečím číslo dvě jsou vlčí smečky tvořené psy, kterým se podařilo utéct, a na některých místech dělají problémy. A jedna stanice dokonce varovala před zdivočelým prasaty.

Ale zpátky k tomu, co bude dál…

Žít. Jak nejlépe, nejbezpečněji a nejpohodlněji budeme moct.

Nemůžu si pomoci, ale představa sedláka vychovávajícího hromadu dětí a starajícího se o dobytek a pole mě příliš neláká. Snad i proto, že povinnou péči o zvířata provádím docela s nechutí, s výjimkou své psí smečky.

A pochybuju, že se na to těší Tryskáč, přes to, že si to tak v podstatě naplánoval. Je v něm příliš velký neklid, touha po akci.

12. prosince roku 0, úterý

Dneska jsme slavili narozeniny Peggy. Taková malá, docela veselá oslava, která aspoň trochu zahnala šeď normálních dnů.

Sníh se zase vrátil a nechce pryč. Tryskáč s Robertem (nadšeným zimním sportovcem) přivezl několik sněžných skútrů, čert ví, kde je v Praze vyhrabali, plus další hromadu lyží, sněžnic a podob-

ného vybavení. Něco už jsme sice ve skladech měli, ale připadá mi, že je Tryskáč jako křeček, víc, víc a víc, všechno ke mně do nory.

A tak děláme pravidelné objížďky na běžkách kolem domu, kterému Peggy říká ve svých rádiových vysíláních *Dno pytle* (původní návrh Prdel Evropy jsme jí rozmluvili). Kontrolujeme síť bezpečnostního systému, díváme se po zombiích a sem tam dotáhneme nějaké to zastřelené prase.

Dno pytle je demokratická diktatura (teoreticky se na všem domlouváme, prakticky si většinou prosadí svou Tryskáč), v různých pracích a ‚vojenské službě' se střídáme. Máme letectvo, rozhlasovou stanici a pevnost/sídlo vlády/farmu. Peggy si občas dělá srandu z Tryskáče, že by se nám ještě hodilo námořnictvo.

Od Nemoci uplynulo pět měsíců. Brzy nám skončí rok 0 a začne první rok po Apokalypse.

24. prosince roku 0, neděle

Máme tady Vánoce. Z nedostatku jiné činnosti jsme vymýšlení dárků a oslavy věnovali spoustu času a výsledky stály za to. Ovšem pyšně trvám na tom, že můj dárek Tryskáčovi byl naprosto nejlepší.

Do plánování jsem zapojil Danu a Peggy, které obě s nadšením souhlasily. Dana byla posledních pár týdnů jiná, veselejší. Měl jsem své podezření proč a trefil jsem se, ale o tom později.

Pod záminkou nákupů a okouknutí stavu našich nemrtvých skorosousedů jsme především vyrazili ve třech do Jihlavy. Zlatá toyota s řetězy na kolech se ztěžka prokousala hromadami sněhu až k našemu cíli. Připravit dárek byla pěkná fuška, návrat docela peklo, ale nakonec se to podařilo.

* * *

Na Štědrý večer jsem vytáhl Tryskáče před dům a nechal ho půl hodiny čekat, než jsem se na lyžích dostal k zaparkovanému obrněnému transportéru a pak s pásovým obrem mnohem rychleji zpět.

Zíral.

Dokonce jsem si jistý, že jsem vybral ten, který si tenkrát v kasárnách se zalíbením poplácával. Mimochodem, řídit ten krám je pěkný opruz.

Hlavní Danin dárek bylo oznámení toho, co jsem čekal. Našemu akčnímu hrdinovi se obličej docela protáhl, když se dozvěděl, že i jeho čeká otcovství. Dobře mu tak.

Jak na Nový rok...

1. ledna roku 1, pondělí

Říká se jak na Nový rok, tak po celý rok, a upřímně doufám, že to nebude v našem případě pravda.

Což o to, včerejší oslava a ohňostroj se vydařila. Ranní kocovina už příliš ne, ale i tak jsem se hrdinně vykopal z postele a šel od devíti na hlídku.

Kafe je skvělá věc. Buď budeme muset vymyslet, jak ho pěstovat ve sklenících, nebo časem ustanovit obchodní trasy na jih; pokud vím, v Africe by ho mohlo být dost. Nalil jsem si další hrnek.

Z přemýšlení nad kafem mě vyrušila vojenská vysílačka, kterou jsme udržovali spojení s Komunou a Beskydským hnízdem.

„Pomóc, slyší mě někdo? Prosím, pomóc!“ blekotal v reproduktoru mladý hlas.

Hmátl jsem po mikrofonu: „Tady *Dno pytle*, slyším.“

„Pomoc! Musíte nám pomoct!“

„Uklidni se, ať jsi kdo jsi. Kdo volá, odkud, co se stalo? Přepínám,“ ptal jsem se pomalu.

Hlava mě docela brněla.

„Tady Tomáš, z Komuny! Potřebujeme pomoc!“

„Co se stalo? Přepínám.“

„Napadli nás zombáci! Bylo jich moc, strašně moc!“

„Klid. Jsou tam pořád? Přepínám.“

„Já… nevím, hodně jsme jich asi zastřelili, asi utekli, ale pořád tady někde budou. Máme mrtvé a zraněné!“

Zanadával jsem.

„Jak přesně jste na tom? Kolik zraněných, jak moc? Kolik vás zůstalo? Přepínám!“

Zatímco mi plačtivě popisoval události z rána, zvedl jsem telefon a začal volat dolů do obýváku. Markéta to zvedla hned, řekl jsem jí, ať nakluše okamžitě sem.

Komuna si oslavu Nového roku nejspíš pořádně užila, a tak když jim do domu ráno vpadlo několik zombiů, nebyla většina z nich schopná se ani pohnout. Případně na ně jenom zfetovaně koukali,

připomněl jsem si vypoulené oči některých členů, které jsem viděl na naší první a jediné návštěvě.

Pět mrtvých, čtyři vážně zranění, hromada postřílených zombiů. Krása.

* * *

Vyjevené Markétě jsem nakázal, ať všechny vzbudí a pošle je sem. Bohužel Tryskáč byl zjevně pořád natolik ožralý, že se ani nedokázal dostat z postele, a tak jsem dočasně začal velet já.

„Renáto, troufneš si se mnou do letadla?“ zeptal jsem se ponuře.

„Troufneš si ty lítat?“ zeptala se.

Moje krví podlité oči byly asi jasným příznakem toho, že jsem nebyl zrovna stoprocentně ve formě.

Venku bylo hezké počasí. Sluníčko svítilo, bylo pár stupňů pod nulou a všude byl sníh. V leteckém hangáru, dřívější stodole, jsme měli kromě *Vlaštovky apokalypsy* ještě *Létajícího tuleně,* skoro stejné letadélko, jenom jsme na něj s Tryskáčem před Vánocemi namontovali lyže. Zkoušeli jsme s tím lítat jenom jednou, pak na to nebylo vhodné počasí. Zalitoval jsem, že z plánů přitáhnout vrtulník sešlo. I když ten bych stejně řídit nemohl.

„Troufnu. *Tuleň* by měl být v pořádku a s přistáním by snad neměl být problém.“ Otočil jsem se k rádiu: „Poslouchej mě dobře, Tomáši. Máte tam někde místo, kde bych mohl přistát s letadlem s lyžemi? Budu potřebovat dobrý, pevný sníh, rovinu dlouhou aspoň dvě stě metrů. Ideální by byla zasněžená dálnice, velké parkoviště nebo tak. Ale musí být prázdné. Rozumíš? Přepínám.“

„Já… jo, máme tady pár takových míst, tady kousek. Vyčistili jsme kus městečka, dřív, teď je tam sníh…“

„Fajn. Tak si vezmi bouchačku, nějaké barevné hadry, barvu nebo něco a jdi mi to označit. Za chvíli sednu do letadla a poletím k vám s naší doktorkou, jasný? Přepínám.“

„Ale… venku jsou oni…“

„Buď budu mít označené místo na přistání, nebo vám nepomůžeme,“ usadil jsem ho. „Už tak hodně riskujeme. Takže? Přepínám.“

„Dobře… nějak to uděláme.“

* * *

Tryskáč byl opravdu mimo. Pil s Robertem až do rána, já naštěstí odpadl něco po půlnoci s vědomím, že budu mít hlídku. Nacpal jsem do *Tuleně* vysílačku, bednu s léčivem, trochu nervózní Renátu a zbraně. Z široké nabídky zbrojnice jsem si vybral teplou bílou bojovou kombinézu (Tryskáč myslel na všechno), objal a políbil Peggy, která se mi to marně snažila rozmluvit, a pak se nacpal do letadla.

Z lyží jsem byl opravdu nervózní, ale start se povedl, teď už jenom přistání.

* * *

A najít tu jejich díru u Plzně, ač mě v tom Tryskáč cepoval, přece jenom byla navigace podle mapy a kompasu v letadle trochu mimo moji mísu.

A GPS karta používající stále fungující systém navigačních satelitů, kterou jsem si sehnal do PDA, mi tak maximálně umožňovala najít se, až se zase ztratím.

S nadšením jsem zjistil, že Renáta to zvládne lépe než já. Turisti. Někdy se hodí.

* * *

Dvakrát jsem obkroužil městečko, ve kterém Komuna sídlila. Na rozdíl od nás bydleli odděleně v několika domcích, jenom díky oslavě Nového roku se sešli v tělocvičně místní školy. Trochu mě mátlo, že z oken budovy vychází docela hustý dým. Podle toho jsem se při poslední fázi letu orientoval.

Tomáš stál nedaleko na volném prostranství a mával rukama, maličká postavička, jasně viditelná na bílém pozadí. Nikoho jiného jsem neviděl.

Tomáš se nakonec pochlapil a červenou barvou označil kus silnice, který vypadal dost široký, dost dlouhý, a hlavně nikde nebyly žádné dráty. Přiznám se, byl jsem trochu nervózní, tohle mohlo být moje tak patnácté přistání a poprvé na lyžích, ale co.

Zvládnul jsem to, ačkoli jsem měl několikrát pocit, že se letadlo musí propadnout.

Z kabiny jsem vyskočil se samopalem v ruce. I když jsem si vzal černé brýle, stejně mě slunce odrážející se od bělostného sněhu docela otravovalo. Pátral jsem kolem po jakémkoli pohybu, ale neviděl jsem nic.

Tomáš se k nám rozběhl s křikem: „Rychle, rychle!“

„Pomalu a v klidu,“ usadil jsem ho a vzal si od Renáty jeden z báglů se zdravotnickým materiálem. Nebyli jsme si jistí, jestli tady nějaký mají. Obezřetně jsme se přesunuli do školy, ačkoli Tomáš by nejraději utíkal.

U dveří nás přivítala sveřepě vypadající dvanáctiletá holka s pistolí. Dívala se na nás velice podezřívavě, ale nechápal jsem proč. Tu jsem si z naší návštěvy nepamatoval.

V tělocvičně se vyřešila záhada dýmu. Uprostřed totiž bylo veliké ohniště, na kterém dohořívaly zbytky různého nábytku; kouř vycházel ven otevřenými okny. Vzpomněl jsem si na naši námahu s instalací topení a ušklíbl se.

V tělocvičně byl neuvěřitelný svinčík a smrad. Zbytky různé výzdoby a jídla, elektronika, bordel. A taky spousta mrtvol. Vyhublí zombi obalení v hadrech, většinou. Mohlo jich být tak patnáct.

U kraje tělocvičny leželo několik dalších těl, místní obyvatelé. Tři z nich byli odtažení stranou, kolem nich pobíhal asi sedmnáctiletý vlasatý kluk s patetickou bradkou, omotával je obvazy tak, že vypadali jako mumie. Pokud jsem si dobře pamatoval, byl to jeden z těch, který byl tenkrát zfetovaný tak, že skoro lítal. Dva zranění se pohybovali a sténali.

Renáta snaživého kluka odstrčila a pustila se do práce.

Tomášovi taky nemohlo být víc než náct, uvědomil jsem si. Nervózně pokukoval kolem, loveckou brokovnici v ruce.

A malá holčička si mě pořád měřila s opovržením v očích.

„Šéf umřel před chviličkou,“ informoval nás Tomáš. „Zachráníte ty ostatní?“ ptal se.

Pokrčil jsem rameny. „Já jsem pilot, ne doktorka, té se ptej. Jak to vypadá, Renáto?“

„Obávám se, že ta žena to nezvládne," řekla věcně. „Ztratila moc krve. Ti druzí dva jsou sice pěkně potrhaní, ale jinak nic vážného, tedy pokud nedostanou infekci. Podrž mi ho," požádala vlasatce a pak začala za jeku zraněného stříkat ze spreje dezinfekci.

„Potřebuješ pomoc?" zeptal jsem se jí.

Zraněná žena měla skoro staženou kůži z obličeje. Měl jsem z toho žaludek na vodě.

„Ne, tady s kolegou to nějak zvládneme. Jak se vůbec jmenuješ, mládenče?"

„Pýt, paní, t-t-t-tak mi říkaj," vykoktal.

„Snažil ses a řekla bych, že tomuhle jsi zachránil život, ale dívej se, jak to dělám já, dobře? Ať propříště víš. Johane, některé ty rány bude třeba zašít. Měli bychom je převézt k nám."

„Já vím. Zkusím na něco přijít. Ale nejdřív ty, Tome. Jak se to všechno stalo?"

„My tři jsme byli nahoře… Po půlnoci nás dospěláci vyhodili, že na obřad jsme ještě malí…"

„Obřad?"

„No, to vymyslel šéf, eee, no…"

„Jasně, pokračuj."

„Ale ráno nás vzbudil kravál a řev, tak jsem kouknul na chodbu a po schodech k nám lezl jeden ten… Lenička byla se mnou a zastřelila ho, jinak by mě asi sežral. Měl v ruce takovejhle nůž," ukazoval rukama. Podíval jsem se po Leničce. Měl jsem pocit, že mě přímo vyzývá, ať jí dám důvod střelit i mne. Otřásl jsem se.

„Vzali jsme si pušky, Lenička jich měla nahoře spoustu, ačkoli jí to šéf furt zakazoval, a šli jsme dolů. Oni je… kousali zaživa…"

„Tak jste je postříleli a zahnali. Dobrá práce," pochválil jsem je.

Lenička si odfrkla.

„Kolik jich uteklo? Kde můžou být?" ptal jsem se.

„Já nevím, bylo jich moc, strašně moc…"

„Čtyři," řekla Lenička. „Utekli. Doufám, že se vrátí!"

Zabijácké děcko, vždycky jsem si myslel, že je to jenom v japonských kreslených filmech.

Pozorně jsem se zadíval na mrtvoly. Naprostá většina z nich měla v hlavě úhlednou dírku.

Nadhodil jsem si samopal, odjistil ho a vážně se na ni podíval. Opravdu jsem chtěl, aby mě měla ráda. Měl jsem pocit, že je to v mém vlastním zájmu.

„A co je najít?“ zeptal jsem se.

Další úšklebek.

„Já chtěla, ale oni se báli. Pff. Chlapi.“

Ušklíbl jsem se.

„Tomáši, tenhle barák se dá, předpokládám, zamknout.“

„Jasně.“

„Proč nebyl zamčený?“

„Eee.“

„Už jste tady dřív měli problémy?“

„Eee. Jenom ve městě jsme jich pár potkali… Nikdy nás nenapadlo, že by přišli sem,“ přiznal se.

„Mě to napadlo. Nechtěli jste mi věřit. Dobře vám tak,“ zavrčela jedovatě Leničk a.

„Fajn, takže za námi zamkneš, budeš mít v ruce pořád nabitou zbraň a budeš hlídat Renátu a ostatní, jasné? Renáta má vysílačku, budeme ve spojení. My s Leničkou se půjdeme podívat, jestli nejsou poblíž. Souhlasíš?“ podíval jsem se do ledově chladného pohledu malé dívenky. Úšklebek jsem si vyložil jako že ano.

Tryskáč do mě dobře natloukl nutnost tahat si s sebou více zbraní. Kromě velkého vojenského samopalu se sklopnou pažbou jsem u sebe měl pistoli a malého škorpiona. Odepnul jsem si pouzdro, ve kterém byl i s dvěma zásobníky. Natáhl jsem závěr a odjistil ho, pak jsem jí zbraň podal.

„Nechceš si vzít něco lepšího, než je pistole?“

Další úšklebek. Ale pistole skončila v pouzdru u boku a samopal v malých ručkách. Renáta se na nás znepokojeně dívala, ale neřekla nic.

Přemýšlím, jestli bych se k ní dokázal tak chovat, kdybych neviděl pár japonských seriálů, kde podobné hrdinky ve školních uniformách zkušeně likvidovaly přesilu nepřátel.

* * *

Ačkoli venku byl sníh částečně udupaný a rozházený, Lenička jistě vyrazila jedním směrem. Po několika krocích jsem pochopil – ve sněhu byly kapky krve.

Před otevřenou garáží na kraji města se zastavila a namířila samopal.

„Jsou uvnitř," prohlásila. „Jdeme?" zeptala se a vykročila.

„Počkej," zarazil jsem ji. „Určitě tam není nikdo z vašich?"

Úšklebek.

„Fajn, tak trochu snížíme riziko. Postav se stranou."

Až když jsem vytáhl z kapsy granát, poslechla.

Nebylo to poprvé, co jsem byl Tryskáčovi za jeho vojenský dril vděčný. Na druhou stranu, svůj starý slib ‚jenom v sebeobraně' jsem přestal dodržovat.

Když jsme nakonec vešli do garáže, naživu byl poslední zombi ze čtyř, kteří se původně schovávali za autem. I ten vypadal jako mrtvý, ale jakmile se pohnul, Lenička do něj pustila krátkou dávku a s potěšením se podívala na samopal.

„Je tvůj, jestli chceš," řekl jsem jí. „Vrátíme se."

„Dobře."

„Kde ses naučila tak střílet?" zeptal jsem se jí po cestě.

Dej Leničce samopal a ukaž jí, že umíš házet granátem, a je o trochu ochotnější se bavit.

„Musela jsem."

„Kvůli zombiům?"

Opovržlivý pohled.

„To nejsou zombiové. Jsou to emzáci. Nalezli lidem do hlavy a nutí je dělat věci," oznámila.

Nehádal jsem se.

Po chvíli pokračovala: „Vlezli do hlavy i mamince. Chtěla mě pokousat. Tatínek mě zachránil a pak emzáka zastřelil. O chvíli později ale chtěli vlézt do hlavy i jemu, a tak se radši zastřelil sám."

Zaťal jsem zuby. Většina z nás si při Nemoci zažila menší peklo, ale tahle malá to měla o dost horší.

„Od té doby hledám emzáky a hlídám, jestli někomu nelezou do hlavy. Dospěláci mi to zakazovali a byli na mne zlí. Několikrát jsem chtěla utéct."

„Tihle dospěláci měli rozumu jako vařená mrkev. Kdyby aspoň trochu mysleli, nic by se jim nestalo.“

„Dobře jim tak. Ty jsi voják?“

Usmál jsem se.

„Tak trochu. Dneska musí být každý trochu voják. Jmenuju se Johan.“

„Berete do armády holky?“

„Pokud budeš chtít.“

„Chci.“

„Tak vítej v armádě *Dna pytle,*“ zasalutoval jsem jí.

Úsměv byla asi chyba, protože se tvářila podezřívavě.

„Vezmeme vás k nám všechny, aspoň na čas. Kdo bude chtít zůstat, může.“

* * *

Dva kluky, malou blonďatou vražednici a tři vážně zraněné jsme tady opravdu nechat nemohli. Ačkoli jsem tak nějak nepochyboval, že by si Lenička nějak poradila.

Když jsme se vrátili, Renáta zašívala nejhorší tržné rány druhému zraněnému. Žena zemřela. Zbýval problém, jak přeživší dopravit k nám.

Tryskáč už vystřízlivěl natolik, že byl schopný komunikovat.

„Cože chceš?“ nevěřil vlastním uším.

„Abys vytáhl tu plechovku, cos dostal k Vánocům, a jel sem. Nemůžeme je tady nechat, letadlem je nepobereme a nemají tady nic, co by bylo schopné projet sníh. Ta plechovka to dokáže, ne?“

„Jasně že jo. Džou, myslíš si, že je to dobrej nápad?“

„Jedinej možnej. Kromě toho, mám pro tebe rekruta do armády, bude se ti líbit. Kdy budeš schopný dorazit?“

„Dřív jak vodpoledne ne. Dobře, naleju do sebe pár kafí a pojedu. Ty tam, předpokládám, počkáš, dokad nedorazíme?“

„Samozřejmě. Neboj, myslím, že jsme tady vcelku v bezpečí. Kdyby si ti pitomci aspoň zamkli, nic by se jim nestalo.“

„Oukej, tak já zvednu zadek. Čau, zatím.“

„Čau.“

* * *

Byl trochu zázrak, že se celá Komuna nerozpadla dřív. Jenomže lidi mají ve zvyku držet se ostatních. Hlásání slavného náčelníka asi nikdo moc vážně nebral, i když ‚obřad', nebo spíš orgie, pro některé členy asi přitažlivost měly.

Nutno dodat, že aspoň v něčem měl šéf pevné zásady. K obřadu mohli jenom plnoletí.

Jinak byla Komuna z větší části sbírka lidí, která trávila dny žraním, chlastáním a fetováním. Měl jsem nepříjemný pocit, že takhle skončila spousta skupinek, které neměly výhodu nějaké silné vůdčí osobnosti, která nebyla posedlá Bohem, mimozemšťany nebo touhou zkonzumovat všechny drogy, které najdou.

* * *

Tryskáč dorazil překvapivě rychle, transportér si se sněhem snadno poradil. Jenom naftu bylo třeba doplnit, což naštěstí ještě pořád nebyl problém. Lenička letěla se mnou, zbytek jel transportérem.

* * *

Aby nebyl den nudný, chvíli po příletu vypukl požár v jedné ze stodol, kde jsme měli koně a krávy. Čert ví proč, možná se od naftových kamen něco moc zahřálo, každopádně jsme do večera měli o zábavu postaráno.

A jen tak mimochodem, Lenička je jako doma. Těch několik kulometů, palebných postavení, zbrojnice a bezpečnostní systém se jí velmi líbí.

A potěšilo mne, jak všechny kolem znervózňuje. Mě adoptovala jako použitelného, Tryskáče jako velitele armády zjevně taky. Ostatní si občas prohlíží tím svým pohledem ‚není v tobě emzák?'.

Doufám, že ji to časem aspoň trochu přejde.

17. ledna roku 1, středa

Smůla ze začátku roku se nás pořád docela drží. Snesla se na nás snůška drobných problémů, což jenom dodalo sílu občasným potyčkám. Ačkoli mládež z Komuny mezi nás zapadla vcelku bez problémů (v případě Leničky docela překvapivě), dospělí na tom tak dobře nejsou.

Ačkoli Renáta dělala, co mohla, a rozhodně to bylo víc, než by se dalo čekat od bývalé zdravotní sestry, jeden ze zraněných, Pepa, je na tom pořád dost špatně, hlavně psychicky. Přišel totiž mimo jiné o oko. Nadává, občas kolem sebe hází věcmi, jednou ho Tryskáč musel vysloveně fyzicky ‚uklidňovat'. Rozhodnutí *Dna pytle:* pokud se nezačne chovat slušně, sbohem, jakmile bude lepší počasí. Vyhnat ho teď ven do sněhu by pro něj byla jistá smrt. Zase mrzne, dokonce jsme při výjezdech našli nedaleko několik zmrzlých zombiů.

S druhým případem je to poněkud rozporuplné – Bambus je většinou docela příjemný týpek s hlavou plnou šílených nápadů. Bohužel je to těžký feťák z přesvědčení a snaží se pravidelně zrušit vším, co najde. Morfium, nebo co je to za svinstvo, a pár dalších podobných léků, které jsme dotáhli z města, skončilo pod zámkem a Bambus má od Tryskáče výstrahu. Ještě jednou, a půjdeš.

Zfetovaný (nebo opilý) Bambus totiž může provést prakticky cokoli a je to taková malá časovaná bomba.

Takže to vypadá, že nás na jaře opustí tři členové naší skupinky. Tereza je rozhodnutá.

Momentálně kromě problémů s elektroinstalací (opět jsme málem vyhořeli), občas topením a především osobních problémů je největší průser Tryskáč a jeho noha. Včera při lyžování spadl a zapletl si nohu o nějaký kořen tak šikovně, že si pořídil dvojitou zlomeninu holeně.

Nohu má sice srovnanou a v sádře, ale náladu má pod bodem mrazu. A jeho představy nám začínají lézt na mozek.

Pravda, jsou opodstatněné. Podle rádií na dlouhých vlnách je na tom většina přeživších podobně jako my. Ačkoli spousta zombiů zimu nepřežila a ještě nepřežije, zbytky se stahují do smeček občas

vedených zombákem, kterého Nemoc jenom lízla. Napadají lidi, dobytek, naštěstí si to taky často vyřizují mezi sebou.

Minulý týden jsme s Tryskáčem a Leničkou (opravdu si padli do oka) objeli okolí a zlikvidovali těch pár zombiů, na které jsme narazili. Některých mi bylo vysloveně líto; byli vyhublí, s omrzlými končetinami. Ale je to tak asi lepší.

Parta z Beskyd, která se rozrostla na deset lidí, dělá něco podobného. Zajímavé časy na nás, jak říká čínská kletba.

Mám pocit, že Peggy už se začíná kulatit, taky by měla být ve čtvrtém měsíci. Je vzteklá a náladová, žádná slast.

Ani proletět se nemůžu, *Tuleň* potřebuje nutně generálku motoru a bez Tryskáče si netroufám do něj vrtat. Aspoň že jsem do *Dna* navozil hromady knížek.

4. února roku 1, neděle

Stejně rychle jako zima přišla, zase odešla, i když možná ještě čeká za rohem. Začátkem týdne začalo hustě sněžit, ale velice rychle z nebe padalo více vody než sněhu. Teplota stoupla a metry sněhu začaly rychle tát. A hladiny řek a potoků stoupat.

Nás tentokrát ta velká smůla naštěstí nechytila naplno. Říčka, ze které získáváme elektřinu, sice stoupla natolik, že zaplavila část vesnice, a elektřinu máme dočasně z naftových generátorů, ale přímo nás nezasáhla.

Jinde na tom byli hůř. Parta z Beskyd se před rozvodněnou Bečvou musela přesunout výš do domů na kopce, a pokud někdo žil v oblastech kolem větších řek, nejspíš si to užil pořádně.

Dnes už nepršelo, naopak je docela hezké počasí, a tak jsem s Tomášem vyrazil do vzduchu, s *Vlaštovkou.* Tryskáč se vztekal, ale dokud nebude mít sádru dole, nahoru se nepodívá.

Létali jsme skoro celý den, jak jen to šlo.

Tryskáčovy chmurné představy se naplnily, naštěstí zatím jenom v případě Orlické přehrady.

Z letadla jsme sledovali obrovské vodní plochy. Praha si zjevně také docela zaplavala.

Protrhnutí přehrady byla ale opravdu špatná zpráva. Znamená to, že dřív nebo později to může čekat další velké přehradní nádrže. A taky to v nás vzbudilo strach z jiných nehlídaných nebezpečí. Ačkoli si byl Tryskáč jistý, že atomové elektrárny se už dávno vypnuly a jsou na dlouhou dobu bezpečné, už jsme se domluvili, že až voda opadne a nebude to vypadat, že hrozí nebezpečí dalšího sněhu, uděláme pro jistotu menší zdvořilostní návštěvu. Jen tak okouknout, jestli to kolem elektráren vypadá v pořádku.

Ovšem pokud se přiblížíme k Temelínu a geiger (další užitečná věc) začne tikat, opravdu nevím, co budeme dělat.

Ačkoli mi létání pomohlo utéct z domu, leze na mě čím dál depresivnější nálada. Má vůbec cenu se snažit? Co když jsme přežili epidemii jenom proto, aby nás odpravila jiná přírodní katastrofa?

S ostatními se o tomhle samozřejmě nebavím, nechci to šířit dál. I když vlastně ani nemusím, občas jim vidím v očích, že mají podobné myšlenky.

Osamělý stalker

Červen plus minus 13, rok 1

Vlastně ani nevím, proč zase po půl roce píšu něco do svého úžasného deníku. Možná proto, že jsem dneska po dlouhé době zase slyšel mluvit někoho jiného než sebe, možná proto, že jsem se zase jednou dostal k elektřině. Vlastně ani nevím.

Nevím už vůbec nic, řekl bych. Ani přesné datum nevím, baterka v PDA byla dlouhým nepoužíváním úplně vybitá, nebýt toho, že jsem psal deník do interní flash paměti, přišel bych i o něj. Paní Majerová si odškrtává kalendář, ale ani ona si není jistá, jestli někdy nezapomněla.

Přemýšlím, jak navázat na předchozí zápis. Jestli se mi vůbec chce. Ale co. Už to přece jenom trochu opadlo.

* * *

Někdy začátkem března jsem vyjel s Peggy ven, vynutila si to, taky nechtěla být pořád zavřená v domě. Ačkoli jsme se zbavili obou potížistů, kteří odjeli s Terezou kdoví kam, stejně tam byla docela dusná atmosféra. Vyrazili jsme na to, co začal Tryskáč nazývat *stalk.* Zřejmě podle toho podivného ruského filmu *Stalker*. Ve filmu (a knize a tuším i ve hře) ale stalkeři prolézali opuštěné město zamořené mimozemskými artefakty, kdežto naše stalky byly krátké, jedno až dvoudenní výpravy někam do města, podívat se po něčem zajímavém, zastřelit pár zombiů nebo zdivočelých psů, na chvíli vypadnout z nepříjemně poklidné opevněné farmy, nabrat pár knížek a zase se vrátit.

Tenkrát jsme zamířili mou toyotou na severní Moravu, podívat se, jak dopadla po povodních Ostrava a okolí. Mnohokrát jsem se za ten pitomý nápad proklínal, ale nemá v tom smysl pokračovat, nikdy nemělo.

* * *

Rozhodli jsme se podívat do komplexu supermarketů u města, nabrat pár pochutin, prostě klasický nákup. Zastavili jsme na poloprázdném parkovišti a vylezli z auta. Počasí bylo nádherné, slunečné jaro. Usmáli jsme se na sebe a já v duchu začal plánovat malý piknik venku na dece. Nikdy k němu nedošlo.

Ušli jsme sotva pár kroků, když najednou práskl z horního patra výstřel a hned za ním další.

Na obličeji mě něco prudce zabolelo, ale to už jsem strhl z ramene samopal a okamžitě sebou praštil o zem. Reflexy vycvičené z dlouhých hodin hraní airsoftu kolem domu mi zřejmě zachránily život, protože další výstřel by mě asi prošil skrz naskrz.

Překulil jsem se na stranu a odjistil samopal. Chtěl jsem něco zavolat, zastavit to debilní střílení, které nemělo žádný smysl, když jsem koutkem oka uviděl Peggy. Ji výstřel zasáhnul, ležela zkroucená a zkrvavená na zemi.

Začal jsem střílet, pokropil jsem okna dlouhou dávkou, okna se tříštila, sklo cinkalo, vevnitř někdo řval. Vyskočil jsem na nohy a zvedl Peggy. Podařilo se mi dostat se za auto, samopal mě při běhu bouchal do boku, ale žádný z několika výstřelů mě nezasáhl. V relativním bezpečí za autem (mnohokrát mi Tryskáč zdůrazňoval, že většinu aut prostřelí i obyčejná pistole) jsem položil Peggy na zem. Žila – kulka ji zasáhla do břicha. Otevřel jsem dveře auta a opatrně se natáhnul po vysílačce.

Do auta se zaryly dvě další kulky, ale to už jsem měl mikrofon v ruce.

„*Dno pytle*, tady Johan, ozvěte se někdo, sakra!“ vrčel jsem tiše.

Druhou rukou jsem roztrhnul Peggy tričko. Rána moc nekrvácela, ale i tak jsem vytáhl ze dveří auta lékárničku a připlácl na krvavý otvor trochu gázy.

„Tak slyší mě někdo?“

„Tady *Dno pytle*, příjem,“ ozval se Tryskáčův hlas.

Co bych tenkrát dal za to, mít ho vedle sebe.

„Jsem v Ostravě, u nákupního střediska, jsme pod palbou zevnitř, jsou tam aspoň dva lidi, Peggy to dostala!“

„Kurva. Jakej je stav?“

„Jsme schovaný za autem, Peggy má díru v břiše. Potřebuju, abys popadl Renátu a letěl bleskem sem!“

„Do břicha? A sakra…“

„Ozvu se, až ty hajzly postřílím.“

Odhodil jsem mikrofon, pohladil svou ženu po obličeji a se samopalem v ruce se vykulil vedle auta.

Tentokrát jsem ho viděl. Fousatý obličej, lovecká puška, okno v prvním patře. Samopal zaštěkal a obličej zmizel. Další krátkou dávkou jsem pokropil okna a rozběhl se.

Snažil jsem se kontrolovat, postupovat opatrně, ale hnal mě vztek. Skleněný vchod byl zamčený, pomohl jsem mu dávkou a prorazil dovnitř. Po schodech jsem vyletěl nahoru, mezi kanceláře, odkud po mně stříleli.

Byli dva, jeden mrtvý, druhý postřelený, ale opatrný. Jeho výstřel mě nezasáhl jenom náhodou. Moje tři šly všechny do černého.

Kopnul jsem do mrtvoly.

„Proč, ty hajzle?“

Odpovědět už nemohl, ale stejně jsem mu pro jistotu prošil hlavu další kulkou.

Bleskem jsem proletěl zbytek kanceláří, ale nikoho jsem nenašel. Vrátil jsem se k autu, naložil Peggy, která byla pořád v bezvědomí, a odjel po cestě o pár kilometrů dál, jen tak pro jistotu.

Vyměnil jsem gázu na ráně a přelepil ji náplastí, pak jsem zase začal nadávat do vysílačky.

„Klid, Džou. Už jsme ve vzduchu. Co se stalo?“

„Vylezli jsme z auta a ze supermarketu na nás začali střílet, Peggy zasáhli, mě jenom škrábli,“ uvědomil jsem si najednou palčivou bolest v obličeji, který kulka lehce olízla. „Schoval jsem Peggy za auto a postřílel je. Byli jenom dva, dva chlapi, normální chlapi, žádní zombi, možná se nechtěli dělit, nevím, sakra. Nevím!“

„Opakuju, klid, Džou. Kam zasáhli Peggy?“ ozval se z vysílačky klidný Renátin hlas.

„Do břicha. Kousek pod trojúhelník. Moc to nekrvácí. Ale je v bezvědomí, v šoku. Co mám dělat?“

Chvíli bylo ticho.

„Zabal ji do něčeho teplého, převaž ránu a čekej. Nedávej jí pít, nic. Maximálně jí navlhči rty. Kde přesně jsi?“

Popsal jsem svou pozici na silnici, jak nejlépe jsem dokázal. Srovnal jsem na zem pár dek, položil na ně Peggy a překryl ji spacákem.

A čekal jsem.

Litoval jsem, že si Tryskáč nikdy nepořídil opravdový tryskáč, nebo že nepřivezl aspoň nějaký vrtulník. Naše letectvo příliš rychlé nebylo.

Asi po hodině sebou Peggy začala házet a tichounce sténat. Snažil jsem se ji hladit a utěšovat, ale nepomáhalo to.

Pak se stala jedna z věcí, kterých jsem se obával.

Nechci to popisovat, dodnes je mi zle a smutno, když si na to vzpomenu. Peggy potratila. Zabalil jsem krvavý plod do deky a očistil svou ženu, jak to jenom šlo. Nadával jsem a brečel, spíš to druhé.

Nikdy nenabyla vědomí, umřela pár minut po nenarozeném dítěti. Uvědomuju si, že jsem jí nikdy neřekl, že ji miluju, že s ní opravdu chci být. Mrzí mě to.

Hnusné vzpomínky, proč se v tom vlastně vůbec nimrám?

O den později…

Ale co, dopíšu to. Pamatuju si, že jsem zvedl vysílačku, plačtivě do ní oznámil, že už nemusejí letět, že už je po všem. Pak jsem nějakou dobu jen tak seděl a tupě zíral. Neměl jsem sílu ani chuť na nic.

Možná to tak bylo lepší, myslím si, že mít trochu víc energie, našel by Tryskáč s Renátou mrtvoly dvě. Možná.

Nakonec mě našli a přistáli nedaleko. Odmítal jsem se s nimi bavit. Byl jsem jako jeden z těch apatických zombiů. Tryskáč mi nabízel láhev, ale ani ta mě nezajímala.

Nic.

Nebyl jsem nic. A pořád nejsem.

* * *

Probral jsem se trochu, až když Tryskáč nakládal mrtvou Peggy do letadla. Vstal jsem, pohladil ji po tváři a pak jsem se pohledem rozmazaným slzami podíval na Tryskáče.

„Pohřběte ji vedle její mámy. I dítě, chtěla by to tak. Já se nevrátím."

„Nech toho, Džou. Renáta tě zaveze domů."

„Ne."

* * *

Zkoušeli to na mne všelijak, dokonce i poměrně hnusným způsobem („Myslíš si, že by to Peggy tak chtěla?!").

Ale já jenom stál a vrtěl hlavou.

„Chci být sám. Nechci se vracet. Dejte mi pokoj."

* * *

Nepřesvědčili mne.

Trochu mě překvapuje, že ve mně pořád nějaký smutek zůstal, cítím ho, když tyhle řádky píšu. Myslel jsem si, že jsem se všech emocí zbavil.

Souhlasil jsem, že počkám s Renátou, dokud se pro ni Tryskáč nevrátí. Tiše jsem seděl, odmítnul čaj i jídlo. Myslím, že jsem ji tenkrát paranoidně podezíral, bál se, jestli tam náhodou nedala nějaká sedativa, aby mě uspaného mohli přitáhnout zpět. Ale nemyslím si, že by to udělala.

Když se Tryskáč vrátil, měl pro mě hromadu věcí. Svou chloubu, policejní samopal ráže devět milimetrů (do kterého snáz seženu náboje), vojenské potravinové dávky, malou vysílačku. Nechal jsem ho, ať mi to naskládá do auta.

Nakonec mě k mému překvapení objal.

„Až se… dáš dohromady, vrať se, parťáku, v té pakárně se bez tebe sám zblázním. Přijď, kdykoli, nebo zavolej. Jasný?"

Přikývl jsem.

Sledoval jsem, jak odlétají, schválně všechno protahovali, abych si to rozmyslel.

Když zmizeli, naložil jsem si na záda batoh a vzal jsem si, co mi připadalo užitečné. Vlastně ani nevím, z jakého popudu jsem si nechal PDA. Možná kvůli navigačnímu modulu.

Pak jsem šel.

Prostě jsem šel. Někam.

* * *

Den splýval za dnem. Bloumal jsem bez cíle mrtvými městy, vesnicemi, po polích, občas jsem se najedl, občas jsem se vyspal v některém domě.

Párkrát jsem se setkal se zombii, jednou po mně šla smečka psů.

Nic. Nebyl jsem nic. Většina z toho, co jsem dělal, byly reflexy.

Byl jsem jako zombi, jenom s výhodou trochy myšlení.

To se nedalo zarazit. Po pár dnech, které jsem strávil uvažováním, jak se zabít nebo jestli se opít, jsem začal považovat zombi za ty, kteří mají výhodu.

Pořád si to myslím.

Proč jsem neumřel na Nemoc nebo se nezměnil na zombiho bez mozku jako miliardy ostatních lidí? Proč kulka určená Peggy neskončila v mém břiše?

Kolotoč otázek bez odpovědí.

Nic. Jsem nic, všechno je nic. Na ničem nezáleží. To se stalo mou filozofií.

Ztratil jsem přehled o čase a nakonec se mi podařilo potlačit i myšlení. Občas jsem trávil dlouhé hodiny někde na kopci a bezmyšlenkovitě zíral na mrtvá města a vesnice.

Prolezl jsem část severní Moravy; z měst, která mi toho příliš mnoho připomínala, jsem utíkal do lesů. Postupně jsem se dostal až někam do Jeseníků. Přibylo mi pár jizev, musel jsem si pořídit nové boty, protože staré se začaly rozpadat, předal jsem Nicotě pár dalších zombiů.

Myslím, že se mi trochu rozjasnilo až když jsem skoro umřel. Jednou jsem tak sledoval západ slunce z vrcholku kostelní věže v malé vesničce a podjela mi noha, takže jsem sklouznul ze střechy.

Kdyby můj pád nebrzdily větve starého stromu, byl bych definitivní Nic.

Ale bolest z pohmožděnin a naražených kostí mě přivedla k myšlence, že nakonec možná nechci zemřít. Pud sebezáchovy, zřejmě. Od té doby jsem začal k reflexům a podvědomým rozhodnutím přidávat i trochu rozumu. Dokonce jsem zase začal číst knihy, na které jsem narazil, když jsem prohledával domy a pátral po jídle.

* * *

Vždycky, když jsem doplnil zásoby, zamířil jsem do lesa a bloumal tam pár dnů, bylo mi docela příjemně. Párkrát jsem si dokonce obstaral čerstvé maso. V lesech to kypí životem. Ačkoli od vymření lidí uplynul sotva rok, i tak mám pocit, že je divokých zvířat mnohem víc. O zdivočelých vepřích a slepicích nemluvě.

* * *

Předevčírem jsem zalezl do malé vesničky, v naději na nějaké další jídlo, možná knížku, měkkou postel.

Několik měsíců jsem slyšel jenom svůj vlastní hlas, zanadávání, vzdychnutí, občasné tiché slovo, ale najednou jsem slyšel jasné volání.

„Haló! Haló, pane!“

Kdybych na tu vesnici narazil dřív, v době, kdy jsem se pohyboval opravdu jenom čistě reflexivně, možná bych tu obtloustlou ženu, která ke mně běžela po silnici, odstřelil jako další zombi a ani nad tím neuvažoval.

* * *

Kyprá, pětačtyřicetiletá vesničanka paní Majerová byla neodbytná, a tak jsem u ní zůstal přes noc. Pořád u ní ještě jsem.

Nebyl jsem zvyklý mluvit, ale nakonec ze mě vytáhla, co se všechno stalo. Třináctiletý kluk, kterého našla po epidemii ve vedlejší vesnici, na mě vystrašeně koukal. Není se čemu divit, byl jsem

zarostlý, fousatý, smradlavý. Pravda, paní Majerová mě ostříhala a vyprala mi maskáče, nedokázal jsem ji odmítnout, takže už zase začínám vypadat jako člověk.

Když všichni kolem zemřeli a přestala fungovat televize i telefon, objela na kole (auto řídit neuměla) několik okolních vesnic, ale našla jenom svého Honzíka. Měla malé hospodářství, o které byla zvyklá se starat, a tak v tom pokračovala. A přibrala si z okolních usedlostí tolik, kolik zvládla. Trochu ji poděsily jarní záplavy a především to, že se pořád nikdo neobjevil. Byl jsem první živý člověk, kterého ti dva za rok viděli.

Zprávy o zombiích a o tom, že nás na světě zůstala jenom hrstka, ji rozbrečely. Když jsem jí neustále opakoval, že si musí obstarat nějakou zbraň a zastřelit každého, kdo jí na výzvu neodpoví, rozbulela se ještě víc.

Nakonec jsem jí neochotně navrhnul, že pokud bude chtít, zavolám *Dno pytle* a požádám je, aby si pro ni přijeli. Řekl jsem jí o svých bývalých společnících pár slov i to, že by ji určitě přijali.

Nedokáže pochopit, že já se tam vrátit nechci.

Možná časem, ale pořád ještě ne.

Ani mluvit s nimi nechci.

Pracně jsem zprovoznil jedno z aut ve vesnici, nabil baterie ve vysílačce a nakonec i v PDA a těch pár náhradních, co jsem našel.

Dneska večer spustím vysílačku, ukážu jí, jak se s ní zachází, a pak odejdu.

Nečekaný společník

Červenec, přibližně sedmnáctého, rok 1

Uplynul další měsíc. Stalo se něco zvláštního, a tak jsem se rozhodl zase vytáhnout PDA a psát.

Po tom, co jsem zapnul rádio a ukázal paní Majerové, jak s ním zacházet, sebral jsem se a odešel. V lese nad vesnicí jsem čekal, dokud jsem neuslyšel zvuky letadla. Pak jsem vyrazil hlouběji mezi stromy.

Začal jsem občas koukat do mapy a postupně procházet jednu vesnici za druhou, abych měl aspoň nějaký plán. Dlouhou dobu se nestalo nic zvláštního, co by stálo za zmínku, až dneska.

Seděl jsem na mýtině na kraji lesa a opékal si nad ohněm velký kus zdivočelého prasete, které jsem odstřelil. Docela jsem se na maso těšil, vonělo, prskalo, až se mi sbíhaly sliny.

A najednou jsem si uvědomil, že nejsem sám. Na kraji lesa stála u stromu přikrčená velká postava navlečená do kožichu a sledovala mě. V mihotavé záři plamenů jsem toho příliš neviděl. Hmátl jsem po samopalu a zavolal: „Kdo je tam?!“

Jako odpověď zaznělo jenom hlasité cvaknutí zubů.

Nevím, proč jsem neposlechl reflex a nevystřelil. Snad touha aspoň po nějaké společnosti. Ale nelituji toho. Zatím.

Místo toho jsem zavolal: „Copak, zombáku, máš hlad?“

Další hlasité cvaknutí zuby.

Stáhl jsem opatrně pečínku z ohně, odříznul pořádný kus a hodil mu ho. Vystoupil ze stínu, popadl kus masa jednou rukou a zadíval se na něj.

Byl to špinavý zarostlý chlap v potrhaných zbytcích nějakých montérek, přes které měl přehozený velký opelichaný kožich. V obličeji měl prázdný výraz.

Překvapil mne. Čekal jsem, že maso okamžitě spolyká, ale místo toho udělal ještě pár kroků k ohni, sedl si na zem, zarazil do hlíny dlouhý nůž nebo spíš mačetu a začal maso pomalu okusovat. Pomlaskával si přitom a hrdelně bručel.

„Rozumíš mi?“ zeptal jsem se ho tiše.

Podíval se na mne tím tupým pohledem, chvíli tak vydržel a pak se vrátil k masu.

Povzdychl jsem si.

„Měl bych tě odprásknout, uvědomuješ si to?“ zeptal jsem se ho a nadhodil si samopal.

Cuknul sebou, podíval se na mne a chvíli čekal. Když jsem se nehýbal, vrátil se ke kusu masa.

Opatrně jsem si taky kousek ukrojil a začal jíst.

„Chceš ještě?“ zeptal jsem se ho, když skončil.

Podíval se na mne. Zatřásl jsem rožněm, až sádlo stříklo do ohně, a zeptal se ho znovu: „Maso? Chceš?“

Otevřel ústa a prudce cvaknul zuby, přitom kývnul hlavou. Vyložil jsem si to jako ano a dal mu ještě kus.

Pozoroval jsem ho se zájmem. Kožich byl velký, huňatý, a zjevně určený pro ženu. Na nohách měl natažené jednoduché holínky, takové, co nemají žádné zapínání. Měl jsem před sebou Tryskáčovu noční můru, relativně chytrého zombiho.

Dost chytrého, aby se dokázal zabalit do nějakého oblečení a natáhnout si boty. Dost chytrého, silného a opatrného, aby přežil zimu.

Nabídku třetího kusu masa odmítl zavrtěním hlavy a cvaknutím zuby. Když jsem se napil vody, pozoroval čutoru s vodou s velkým zájmem.

„Chceš?“

Cvak.

Schválně jsem čutoru zavřel. Chvíli ji obracel a jezdil po ní dlaněmi, pak ale sevřel špunt a pomalu ho odšrouboval. Když pil, byl zjevně spokojený sám se sebou. Dokázal ji i zavřít a vrátit mi ji. Koukal jsem na něj naprosto fascinovaně.

Zkoušel jsem na něj mluvit, ukazovat na různé věci, ale většinou jenom dál tupě zíral, občas vrtěl hlavou a cvakal zuby.

Pak se stočil na zem, tázavě se na mne podíval a cvaknul.

„Jo, jen si klidně lehni.“

Záhy usnul a já na něj fascinovaně hleděl. Řekl bych, že takoví neandrtálci nebo opice, ze kterých jsme se vyvinuli, by ho klidně přibrali do kmene.

Vytáhl jsem PDA a začal psát.

V noci budu spát opatrně, s jedním okem otevřeným a samopalem v ruce, ale mám z nějakého neznámého důvodu pocit, že se nemám čeho bát přesto, že jeho velká mačeta bude pořád zaražená do země vedle něj.

19. července roku 1

Dopoledne jsem strávil na tábořišti se svým společníkem. Kafe přijal s nábožným opojením a třikrát si požádal o další.

Ačkoli dokáže říct pouze dvě ‚slova' (škubnutí hlavou dopředu a cvaknutí zuby, škubnutí hlavou do strany a cvaknutí), dalo by se říct, že jsme si docela popovídali. Nedá se říct, že by vysloveně rozuměl řeči, ale většinou dokáže vycítit, co myslím, a někdy zareagovat. Ano (další významy jsou jasně, rozumím, dobře, hele támhle, dej mi ještě) nebo ne (nechápu, nevím, bacha), víc nezvládne, ale překvapivě to stačí. Zkoušel jsem na něj různá jména a na Pepu zareagoval kladně, pochopil, i když jsem ukazoval na sebe a opakoval Johan. Pokud ukážu na něj a řeknu Pepa, nebo na sebe a Johan, souhlasí, pokud to prohodím, tak ne.

Není schopný pracovat se složitějšími nástroji, zavázat uzel je nad jeho síly, ale rozumu mu opravdu zůstalo docela dost.

Vyrazili jsme spolu. Nesl v ranci na zádech zbytek prasete. Okamžitě pochopil, co po něm chci. V lese mě několikrát cvaknutím a ukázáním upozornil na zvíře, které proběhlo kolem nás. U dalšího zdivočelého prasete, které si nás nedůvěřivě měřilo, začal cvakat o sto šest a mávat mačetou.

„Ne, Pepo. Ne. Máme dost," zaklepal jsem na ranec, který měl na zádech. Pochopil.

* * *

Přemýšlím, kolik si toho uvědomuje z dřívějška. Jestli si pamatuje něco víc než jenom útržky. Zřejmě ne, jestli si dobře vzpomínám, je paměť vázaná na centrum řeči. A pokud má poškozené to, nedokáže své vzpomínky interpretovat. Asi. Doufám, že je to tak. Když jsem si představil, jaké by to bylo na jeho místě, neschopný mluvit, rozumět, co mi ostatní říkají, ani si nemoct zavázat boty, ale přitom si uvědomovat, co se mi stalo a jak to bylo dřív… Otřásl jsem se hrůzou.

Večer jsme dorazili do další vesnice. Ne, ne, ukazoval mi.

„Neboj se, Pepo. Se mnou jsi v bezpečí.“

Mohl jsem jenom hádat, proč se mu mezi domy nechce. Možná narazil na někoho, jako jsem byl já a Tryskáč, nebo, nedej bože, Lenička. Vystřílet zombíky, bez milosti.

Když jsem si uvědomil, kolik potenciálních zoufalých Pepů jsem možná letos odpravil, udělalo se mi docela zle.

Je to zvláštní, jak mě jeho přítomnost dokázala dostat ze stavu, ve kterém jsem se měsíce prohánět lesy a městy. Už tak zoufale netoužím po samotě. Dokonce začínám přemýšlet, jestli bych se neměl vrátit…

* * *

Noc jsme strávili v jednom domku, Pepa se nakonec nechal konejšivými slovy uklidnit. Napadlo mě pustit mu nějakou hudbu, kterou jsem našel na flash paměti v pouzdru PDA.

Některé písničky se pokoušel broukavě doprovázet.

* * *

Zkoušel jsem, jak dokáže reagovat na různé věci ve vesnici, co všechno si dokáže pamatovat.

Naprostý šok jsem zažil, když našel v jednom domu kytaru.

„Tak něco zahrej,“ popíchl jsem ho z legrace.

Cvaknul zuby a zahrál. Byla to nějaká trampská písnička, docela mu šla. Celou dobu jsem na něj šokovaně zíral.

„To bylo hezký,“ řekl jsem pak.

Odsouhlasil to a kytaru odložil. Když jsem ho pak zkoušel vybízet, aby to zopakoval, odmítal.

Píseň asi hrál dost často, aby se mu vryla do paměti. A asi mu hraní vyvolalo další vzpomínky, které se mu možná nelíbily. Radši jsem udělal pořádnou večeři.

Po jídle se mi ho podařilo přesvědčit (víceméně především vlastním příkladem), aby se svléknul, s trochou pomoci to zvládl, a vykoupal se v potůčku. Spíš vymáchal. Když jsem po něm šplouchal vodu, se soustředěným výrazem v tváři mi to vracel a vypadalo to, že

ho to docela baví. Místo špinavých hadrů a kožichu jsem ho přesvědčil, aby si vzal oblečení, které jsme zabavili ve vesnici. Holiny, které si dokáže natáhnout sám, jsem mu nechal.

Teď spokojeně spí.

Já sedím s PDA, čerstvě nabitým pomocí dynama z kola, a píšu. A především přemýšlím.

Mimochodem, rozhodl jsem se, že je dneska 19. Co je psáno, to je dáno.

Cesta tam a zase zpátky

20. července roku 1

Včera jsem se rozhodl, že bych se mohl vrátit do Brna. Celé dopoledne jsem ve vesnici hledal nějaké auto, které by vypadalo použitelně. V jedné garáži jsem našel prastarou škodovku stejšn, která se ještě startovala klikou. Auťák ale vypadal docela udržovaný, po dofoukání kol a chvíli snažení motor chytnul. A tak jsme vyrazili do města.

* * *

Brno vypadalo přesně, jak jsem čekal. Podobně jako malé vesničky a městečka, kterými jsem pár měsíců coural.

Příroda si začínala zabírat zpět své území, všude byly chomáče trávy a plevele, křoví se pomalu rozrůstalo z vymezených prostorů, okraje chodníků, mezery mezi dlažebními kostkami, všude se zelenalo. Viděli jsme spoustu ptáků včetně pitomých holubů, dokonce několik veverek, pár králíků, kteří zjevně zabydlovali nové prostory. A krysy, hejna krys.

Pach tisíců mrtvých těl zmizel. Samotné mrtvoly ještě tu a tam ležely, ale většinou to byly jenom roztahané obrané kosti ve zbytcích oblečení. Těch pár těl uzavřených v autech připomínalo spíš vysušené mumie.

* * *

Pomalu jsme procházeli městem, na opatrnost jsem nezapomínal. Vždycky tu může být nějaký zombi, který funguje na základě rovnice vidím to = zkusím to sežrat, nebo hůř, nějaký člověk s puškou podobný těm mizerům, kteří bezdůvodně zastřelili Peggy.

S překvapením jsem zjistil, že znamení, která jsme s Tryskáčem před odjezdem umísťovali všude možně, zmizela, nápisy byly zamalované, plakáty strhané, balíčky s vysílačkami pryč. Jako by se Tryskáč vrátil a odstranil pokud možno všechny stopy, podle kterých by mohl někdo *Dno pytle* najít.

* * *

Našli jsme pár mrtvých zombiů (snad), relativně čerstvých, o které se ještě nestačily postarat krysy. Všichni byli na jednom místě a měli prostřílené hlavy. Kdo to byl, mě napadlo hned. Pepa jde sice pořád se mnou, ale nervózně se rozhlíží kolem, zjevně se mu tady moc nelíbí. Nevím, co proti Brnu má, já to město měl docela rád i dřív, když tady bylo plno lidí.

* * *

Občas jsem viděl stopy nedávného „nakupování“ a stopy pneumatik, takže sem zjevně pořád občas někdo zajede. Přemýšlel jsem, co řeknu, pokud tady potkám některého ze svých dřívějších společníků. Ačkoli o návratu přemýšlím, ještě jsem se nerozhodl. I když je mi jasné, že pořád se nebudu moct toulat, kam mě nohy zanesou. Pokud bude zima stejná jako loni, nebylo by to asi moc zdravé.

21. července roku 1

Přespali jsme v jednom náhodně vybraném domě a ráno jsme pokračovali v procházení městem. Vlastně ani nevím, co jsem hledal.

Park, ve kterém jsem loni pohřbil Renátu a zbytek svých přátel, je stejně hustě zarostlý trávou jako většina ploch ve městě. Chvíli jsem tam mlčky postál a vzpomínal.

Pepa mi položil ruku na rameno a tázavě cvakl.

„To nic… jenom vzpomínám. Pojď, půjdeme pryč.“

* * *

Večer jsme si udělali kino, vytloukl jsem výlohu obchodu s počítači a zabavil notebook a hromady DVD s kreslenými groteskami. Občasný cvakavý smích nasvědčoval tomu, že je Pepa schopný většinu vtipů pochopit a bavit se jimi.

23. července roku 1

Poflakovali jsme se po městě bez nějakého většího plánu. Zabíjel jsem čas a rozhodoval se.

Asi jsem moc pozor nedával, jelikož najednou Pepa varovně cvakl a zatáhl mě za roh.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se překvapeně.

Cvaknul a mávl rukou. Opatrně jsem vykouknul.

Jakmile jsem zahlédl hlaveň pušky v okně, hned jsem hlavu zase zastrčil.

„Nestřílet!“ zavolal jsem co nejhlasitěji.

„Proč?“ odpověděl mi ženský hlas.

Já mám na setkání s ženami opravdu štěstí, pomyslel jsem si, než jsem zavolal: „Protože nechci umřít, proto. Můžu vystrčit hlavu?“

„S chutí do toho.“

Usmál jsem se na Pepu a vykouknul, s rukama nad hlavou.

„Jsme relativně neškodní,“ zavolal jsem na pušku v okně. „Pokud se s námi nechceš bavit, zase odejdeme, zabloudili jsme sem náhodou. Ale já bych si rád poslechl, co je ve světě nového a popovídal si, můj společník toho moc nenamluví.“

„Nového nic. Lidstvo vymřelo, to asi víš,“ prohlásila žena a sklopila pušku.

Moc jsem na ni neviděl.

„Úplně ne, pár nás přežilo,“ oponoval jsem.

„No a? Stejně je to konec.“

„Nebo nový začátek.“

Odfrkla si.

„Pojďte dál,“ pozvala nás.

* * *

Když uviděla Pepu, netvářila se příliš nadšeně.

„Klid, Pepa je docela v pohodě. Sice mu to moc nemyslí, ale dá se s ním vyjít.“

„To mě překvapuje,“ řekla suše.

Měla na krátko ostříhané tmavé vlasy, pohublou postavu a hodně opálený obličej. Spousta vrásek kolem očí, ale cítil jsem, že jsou to spíše následky zážitků než věku. I já vypadal mnohem starší, než jsem byl.

„Kafe?“ zeptala se a začala na lihovém vařiči ohřívat vodu.

„S radostí,“ odpověděl jsem a sednul si.

Nacházeli jsme se v malé garsonce, ve které to bylo trochu cítit zatuchlinou, jako by ji otevřela teprve nedávno. Pepa si přitáhl židli a taky se posadil.

„Odlož mačetu, Pepo,“ ukázal jsem na jeho věrný žabikuch, kterým obvykle sekal konzervy na půlky a ukazoval mi, kde je něco zajímavého. Nepříliš ochotně poslechl.

„Já jsem Johan,“ představil jsem se. „Tenhle nemluva je Pepa.“

„Helena.“

„Byla jsi tady v Brně, když se to stalo? Kdysi jsme to tu s kamarádem docela obcházeli a hledali další, kdo přežili.“

Nasypala do hrnků instatní kafe a jeden mi podala. Druhý pak přehnaně opatrně předala Pepovi.

„No tak, neublíží ti. Cítí, že ho nemáš ráda, a je z toho nervózní. Sice mu ten sajrajt vypálil kus mozku, ale pořád z něj zůstalo dost člověka.“

„To je teda vzácnost. Měla jsem pocit, že lidi se už jako lidi moc nechovají.“

„Nová doba,“ pokrčil jsem rameny a usrknul kafe. „Neodpovědělas.“

„Ne. Přijela jsem předevčírem.“

„Odkud?“

„Z Indie.“

Zakuckal jsem se.

„Z Indie?“

„Ano. Byla jsem tam na stáži, když se to stalo. Měla jsem docela problém se dostat zpátky a jak vidím, nestálo to za to. Všude je to stejné,“ povzdychla si.

„Pár živých, pár takových, co by na tom byli líp, kdyby byli mrtví, a mrtví.“

„Přesně.“

„Co máš v plánu dál?“

„Nevím. Trochu jsem doufala, že to tady bude jiné. Ta naděje mě dostala až sem. A byla planá,“ dodala zahořkle.

„Hm. V březnu to vypadalo ještě docela nadějně. U nás byly dvě skupinky přeživších, chytali jsme na rádio stanice z celé Evropy. Na nový začátek to stačilo.“

„A?“ zeptala se, když jsem se neměl k pokračování.

„A?“

„A co pak?“

Byl jsem na řadě se vzdychnutím.

„Nevím. Dva idioti mi zastřelili manželku, mně to v hlavě trochu přeskočilo a zalezl jsem na pár měsíců do lesa. Nebýt něj,“ kývl jsem k Pepovi, „tak tam bloudím, dokud by mě něco nesežralo.“

„Proč kvůli němu?“

„Co já vím. Náhodou jsme na sebe narazili v lese a skamarádili se. Řekl jsem si, že když dokáže žít dál on, tak to zkusím taky. A tak jsme se vrátili do města a já přemýšlím, jestli se vrátit… domů.“

„Jaké to tam je?“

„Nějakých deset lidí, pár psů, koní, krav, velký barák s elektřinou, dvě letadla, bezpečnostní systém trochu paranoidního kamaráda, pro případ, že by přiletěli mimozemšťani. Trochu nuda, řekl bych.“

„Má to tam podle tebe smysl?“

Chvíli jsem poctivě přemýšlel a pak řekl: „Pokud ne tam, tak už opravdu nevím kde a jak.“

„Fajn. Nemám kam jít, nevím kam a proč bych měla jít, tak je to stejně dobré místo jako jiné. Myslíš, že mezi sebe přiberou doktorku?“

Usmál jsem se. „Že váháš. Doktoři jsou docela nedostatkové zboží.“

Poprvé se usmála i ona. „Takže pojedeme?“

„Pojedeme.“

A tak jsme jeli.

Návrat domů

26. července roku 1

Návrat domů málem skončil špatně. Několik kilometrů před *Dnem pytle* jsme narazili na plot z ostnatého drátu, táhnoucí se kolem okraje lesa na obě strany někam do dáli.

Zalitoval jsem, že jsem vysílačku tenkrát nechal paní Majerové. Bylo by lepší dát o sobě vědět předem.

„Koukám, že Tryskáč perimetr pořádně protáhl," prohodil jsem a vylezl z auta podívat se, jestli by se to nedalo odsunout.

Sotva jsem se ale k plotu přiblížil, hvízdla mi kolem ucha kulka těsně následovaná zvukem výstřelu. Praštil jsem sebou k zemi a reflexivně začal hmatat po zbrani.

„Ani hnout!" zahřměl megafon někde nedaleko. „Další bude přímo do palice! Pomalu se zvedni a ruce ať vidím!"

Hlas jsem nepoznával, ale odstřelovač mě měl na mušce. Pomalu jsem se zvedl a pečlivě ukázal prázdné ruce.

„A ti z toho auta ať…"

Hlas se odmlčel. Přemýšlel jsem, kdo to sakra je a proč se mě rovnou snaží odstřelit. Že by za mé nepřítomnosti někdo převzal *Dno pytle?* Ani Tryskáč by po někom rovnou nestřílel, nejdřív by ho varoval.

Pravda, kulka letící těsně kolem hlavy by se jako varování brát dala, ale…

„Strejdo Johane?" ozval se z megafonu mladý hlásek. Poznal jsem ho.

„Jo!" zařval jsem a zamával rukama.

„Radši se ani nehni, strejdo, všude kolem cesty jsou miny. Jdeme k vám!"

„Máš ty to ale kamarády," zanadávala z auta Helena. „Předpokládám, že to děcko znáš?"

„Jo. Docela dobře. A radši jí neříkej děcko, nemá to ráda."

* * *

O chvíli později se z lesa vynořila Lenička v maskovacím obleku a s puškou v ruce. Mířila na mě.

„Ahoj, Leničko.“

Chvíli si mě prohlížela, pak sklopila pušku a pozdravila: „Ahoj. Kdo je to s tebou?“

„Kamarádi. Helena a… a Pepa.“

V tu chvíli jsem si uvědomil, že Lenička nemusí být zrovna ten nejlepší uvítací výbor, ne se svým přesvědčením o emzácích lezoucích lidem do hlavy. Rychle jsem pokračoval: „Pepa trochu vypadá jako… emzák, ale není. Jen je trochu jednoduchý. Byl bych rád, kdybys ho nezastřelila.“

Pokrčila nosík.

„Pokud umí střílet…“

„To moc ne.“

„…a poslouchat rozkazy, tak ho určitě nějak využijeme. Měl jsi dát vědět vysílačkou, strejdo. Máš štěstí, že mě Martin neposlechl a nejdřív tě varoval.“

„Ehm. No, asi mám. A vysílačku nemám. Leni, co se děje, že jste tak nabroušení?“

Přehodila si pušku přes rameno a přistoupila k zátarasu.

„Pomoz mi.“

Odemkla velký visací zámek, který poutal jednu část zátarasu k plotu, a s mou pomocí ho přemístila tak, abychom autem těsně proklouzli.

„Neodpovědělas mi.“

„Ale nějací mizerové dělají problémy, strejdo. Za poslední týden jsme je dvakrát vyháněli. Ať ta ženská projede autem dovnitř, musím za váma zamknout. Ale ať dál nejezdí. Musím vás provézt přes minové pole.“

„Dobře.“

Mávl jsem rukama na Helenu, ať popojede. Pochopila, přesedla si za volant a nastartovala.

„Zombiové, nebo lidi? Ty problémy myslím,“ zeptal jsem se Leničky, když jsme přetahovali zátaras zpátky.

„Já nevím," pokrčila rameny. „Mrtví vypadají stejně. Ale asi lidi. Emzáci většinou nejsou dost chytří, aby mohli používat zbraně," dodala nakonec a nedůvěřivě si přeměřila Pepu, sedícího v autě.

„To je Pepa," představil jsem ho. „A Helena."

„Hm."

Sáhla si na ucho, kde měla sluchátko vysílačky, a tiše do ní řekla: „Vstupní jedna. Vše v pořádku, vracím se s třemi přáteli."

Odpověď z rádia jsem neslyšel, ale domyslel jsem si, kdo a co jí asi říkal.

„Strejda Johan, veliteli. A nějací dva další, prej kamarádi. Zavezu je dovnitř."

* * *

Lenička mě vyhodila od volantu a pak zahájila klikatou jízdu sem a tam po cestě i kolem ní.

„Všude jsou teď nášlapné miny," vysvětlovala. „Perimetr jsme roztáhli dva kilometry kolem domu, máme čtyři postavení s hlídkami a tři lidi v pohotovosti v domě u minometů."

„Eh, kolik vás teď je? Jenom na ty hlídky je potřeba spousta lidí…"

„Sotva dost," odpověděla Lenička. „Posledně jsme měli pár ztrát, a mohlo to být horší, kdyby se mi nepodařilo sundat erpégéčkem jejich ótéčko…"

Nestačil jsem zírat. Dvanáctiletá holka mi s ledovým klidem popisuje, jak raketometem sundala obrněný transportér…

„Leničko, to jsou asi docela velké problémy, co máte? Teda máme? Nechceš mi o tom říct víc?"

„Není co, strejdo. Oni na nás zkouší útočit, my je zabíjíme. Velitel ti řekne víc, mně tohle stačí, víc mě nezajímá."

* * *

Když jsme vystupovali z auta, sykla mi Helena do ucha: „Už chápu, proč jí nemám říkat děcko."

„Jo, to je naše Lenička," pokýval jsem hlavou a šel se přivítat.

Tryskáč nevypadal moc dobře. Přes levé oko měl černý klípec a na tváři sotva zahojené jizvy. Ale usmíval se.

„Džou, já věděl, že se zase vrátíš!“ popadl mě za ruku a pevně stiskl.

„A přicházíš fakt vhod. Je to tady na houby, jak vidíš.“

Z původní zahrady kolem domu mnoho nezbývalo. Na několika místech byly vidět stopy ostřelování a dřív úhledný trávník získal pár kráterů. S úžasem jsem si uvědomil, že hromada opáleného šrotu, ležící nedaleko, jsou trosky vrtulníku.

„Sorry, že jsem nedorazil dřív,“ řekl jsem tiše.

„To nic, hlavně že jsi zpátky a přivedl nějaký posily. Na ty zkurvený Spaniláky budem potřebovat… Kurva, co to je?“

Otočil jsem se. Pepa právě vylezl z auta a upřel pohled na Tryskáče.

„Džou, kurva, tys sem dotáhl zombici?“

„To je Pepa, Tryskáči. Nebýt něj, tak jsem tady nebyl. Kromě toho, může se nám hodit. A tohle je Helena, doktorka, která ti jednou povypráví neuvěřitelnou historku o cestě z Indie sem.“

Tryskáč se na mě nedůvěřivě zadíval.

„Teda musím uznat, že máš talent lákat k sobě zvláštní případy,“ zavrtěl hlavou.

„Jako jsi ty?“ pousmál jsem se. „Poslouchej, co se vlastně děje? Kdo to na vás útočí?“

„Pojď, povím ti to u kafe. Leničko, vrať se zpátky na pozici, nenechávej tam Martina samotného. Večer tě tam někdo vystřídá.“

Lenička naprosto vážně zasalutovala a vyrazila. A já byl zase doma…

* * *

To bylo před dvěma dny. Sotva jsem se stačil přivítat s přáteli z dřívějška, jejichž řady bohužel prořídly, a už mě Tryskáč vyhnal na hlídku. Alespoň jsem si našel čas navštívit hrob Peggy.

Ležím teď na jedné odstřelovačské pozici a píšu. Pušku mám na dosah, během zlomku vteřiny můžu střílet. Můj pozorovatel Martin dalekohledem pozoruje okolí. Je to docela fajn kluk. Původně patřil

ke skupině, která sídlila v Beskydech, ale po jednom střetu se Spanilou jízdou se rozhodli přeživší přidat ke *Dnu pytle.*

Spanilá jízda… Původně se jmenovali jinak, to když byl zárodek téhle pohromy ještě někde na Balkáně, ale české jméno, které použil při ‚vyjednávání' jeden z jejich českých členů, opravdu sedí. Stejně jako historií glorifikovaní husité jezdí a pálí. Zatímco jsem se flákal po lesích, stačili projezdit půl Evropy.

Mají jednoduchou filozofii: Kdo není s námi, je proti nám.

Ptát se proč, je asi zbytečné. Šílenci mají své jednání jenom málokdy podložené nějakou normální logikou. Tam, kde se většina lidí pokoušela přežít z pozůstatků civilizace, obnovila tahle parta tradici barbarských nájezdů, při kterých se pokoušela zničit nebo pohltit všechny zbytky dřívějšího věku. Věřím tomu, že se většina členů Jízdy přidala k ostatním především ze zoufalství nebo z touhy po přežití, ale šílenců posedlých ničením mají mezi sebou víc než dost.

Ve *Dnu pytle* je pár lidí, kterým se před nimi podařilo utéct. Některé historky, které jsem stačil vyslechnout, jsou dost… divoké.

A my jsme teď přilákali jejich pozornost. Před mým příjezdem se dvakrát pokusili prorazit silou, ale podcenili kvalitu Tryskáčova opevnění. Při druhém útoku utrpěli dost těžké ztráty, jenže podle všeho je to nezastaví. Od rána se po malých skupinkách courají okolím a zkouší naši obranu. Dá se čekat, že to každou chvíli zase spustí.

Což je dobře, jak tvrdí Tryskáč. Kdyby měli rozum, tak by se nepouštěli do čelních střetů, místo toho by nás obklíčili a vyhladověli. Nebo postříleli z dálky. Pokud by se jim podařilo někde sebrat dělo, museli bychom zkusit protiútok a jich je pořád víc.

Takhle je s trochou štěstí zpacifikujeme natolik, že se jejich banda rozpadne. A z Německa sem míří skupina lidí, kteří z našich rádiových zpráv vyrozuměli, že bude lepší nám pomoct. Jinak by taky mohli být na řadě.

* * *

Myslím, že pokud se nám podaří ty mizery zlikvidovat, ztratí další psaní *Kroniky konce světa* smysl. Možná začnu psát *Kroniku nového začátku.*

Máme rádiové spojení se skupinami odhodlaných lidí po celém světě. Zůstaly nás tisíce, a s poučením z minulosti začneme ze zbytků staré civilizace stavět civilizaci novou, tak jako Fénix povstává z vlastního popela. Lidstvo v mnohém připomíná šváby, taky se jich nedá tak snadno zbavit, ať už se o to pokouší biblická potopa, nebo uměle vyvolaná epidemie.

Snad bude nový svět lepší a spravedlivější než ten starý.

* * *

Mám nějakou filozofickou náladu. Raději už toho nechám a vezmu si místo PDA pušku. Kromě toho mám pocit, že už jsou blí

OBSAH

Úvod
Začátek konce
Smrt
Poslední den doma
Stěhování
Nákupy
Další živý
Ztráta a nález
Den tygra
Operační základna
A přece svítí
Shopping Spree
Výstavba pevnosti
Tryskáčův výlet
Přírůstky do domácnosti a velký nákup
Erotický vtípek
Velký ohňostroj
Smečka
Tryskáč Air Force
Okružní let
Kontakt
Začátek zimy
Doba ledová
Jak na Nový rok
…tak po celý rok
Velké tání
Osamělý stalker
Nečekaný společník
Robinson a Pátek
Cesta tam a zase zpátky
Návrat domů

Nakladatelství €pocha

Edice Pevnost, sv. 48 (sv. 1-29 Wolf Publishing)

Shigor Birdman

KRONIKA KONCE SVĚTA

Ilustrace na obálce Jiří Husák.
Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.
Edici řídí Tomáš Němec.
Odpovědný redaktor Tomáš Němec.
Jazykový redaktor Blanka Kroupová.
Vydalo Nakladatelství Epocha, s. r. o.,
Praha 1, Kaprova 12,
ve spolupráci s časopisem Pevnost v roce 2009,
jako svou 216. publikaci.
Vydání první. 248 stran.
Sazba Optima Press, s. r. o.
Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epocha** můžete zakoupit u svého knihkupce nebo si je lze objednat:
písemně na adrese: **Kaprova 12,110 00 Praha 1 – Staré Město,**
telefonicky na čísle: **224 810 353**
e-mailem na adrese: **epocha@epocha.cz**
nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

SHIGOR BIRDMAN
KRONIKA KONCE SVĚTA

Co budete dělat, když svět ze dne na den skončí a většina lidstva podlehne neznámé epidemii? Když všichni vaši blízcí zemřou, v některých případech vám v náručí? Když s hrůzou zjistíte, že pro velkou část přeživších by bylo lepší, kdyby také umřeli, protože teď připomínají spíše oživlé mrtvé z hororových filmů? Někdo se zblázní, jiný po realistickém zhodnocení situace spolyká prášky na spaní. Hlavní hrdina tohoto příběhu si začal psát deník…

Shigor Birdman, vlastním jménem Jiří Matyskiewicz (1979), do této doby publikoval pouze jedinou knihu, military sci-fi román Mise, která musela selhat (2005; Edice Pevnost, sv. 3). V tomto akčním příběhu zuří mezihvězdná válka, přičemž lidé stojí nejen proti krvežíznivým mimozemšťanům, ale také sami proti sobě. Kronikou konce světa (2009) si pak Birdman vyzkoušel žánr postkatastrofické sci-fi, který obohatil o hororové prvky. Kromě psaní svébytné prózy a poezie se podílí rovněž na vytváření počítačových her.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

ISBN 978-80-7425-007-1
9 788074 250071